SECDE SON NEFES

ARAYIŞ SERİSİ
SECDEDE SON NEFES
Tertemiz bir aşk...
HALİT ERTUĞRUL
NESİL
56 BASKI

Secdede Son Nefes

Halit Ertuğrul

NESİL

Jenerik

Yayın Yönetmeni: Ekrem Altıntepe
Editör: Mehmet Nebioğlu
İç Tasarım: Said Demirtaş
Kapak Tasarımı: Nesil Grafik
ISBN: 978-605-131-762-5

Sanayi Cd., Bilge Sk., No: 2 Yenibosna
34196 Bahçelievler / İstanbul
Tel: (0212) 551 3225
Faks: (0212) 551 2659
www.nesilyayinlari.com
nesil@nesilyayinlari.com

© Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince bu eserin yayın hakkı anlaşmalı olarak **Nesil Basım Yayın Gıda Tic. ve San. A.Ş.**'ye aittir. İzinsiz, kısmen ya da tamamen çoğaltılıp yayınlanamaz.

Dijital Yayıncılık Direktörü: Uğur Turan
Dijital Yayın Tarihi: Ocak 2016
Bu eserin e-kitap çevrimi **Nesil Digital** tarafından yapılmıştır.
www.nesildigital.com

Halit Ertuğrul

Eğitimci-yazar Dr. Halit Ertuğrul, Adıyaman'ın Besni ilçesinin Şambayat nahiyesinde dünyaya geldi. İlkokulu doğduğu yerde, ortaokul ve öğretmen okulunu da Kırşehir'de okudu. Niğde Eğitim Enstitüsü ve Gazi Eğitim Fakültesi, Eğitim Bilimleri Bölümünü bitirdi.

Cumhuriyet Üniversitesi, Kamu Yönetimi Bölümünde "Aile Yönetimi ve Problemleri" konusunda YÜKSEK LİSANS; Sakarya Üniversitesi, Sosyoloji Bölümü'nde de "Aile ve Gençlik İletişimi" konusunda DOKTORA yaptı. Çalışmalarını "aile ve gençlik problemleri" alanında yoğunlaştırdı.

Yurdun çeşitli yerlerinde ilkokul öğretmenliği, okul müdürlüğü, Millî Eğitim Şube Müdürlüğü ve millî eğitim müdürlüğü görevlerinde bulundu.

Millî Eğitim Bakanlığı merkez teşkilâtına geçerek, kurul uzmanı ve bakan danışmanı olarak çalıştı. Akademik çalışmalarını tamamlayan Dr. Halit Ertuğrul, çeşitli üniversitelerde yöneticilik ve öğretim üyeliği yaptı. Ayrıca yurt içi ve yurt dışında çeşitli bilimsel ve kültürel faaliyetlere katıldı.

Meslek hayatı boyunca, eğitim ve kültür alanında elliden fazla kitabı ve çok sayıda da makale ve yazısı yayınlandı. Kitapları çok sayıda ödül aldı ve çeşitli dillere çevrildi. Ayrıca, kitaplarının bazıları da, Milli Eğitim Bakanlığı ve Emniyet Genel Müdürlüğü tarafından tavsiye edildi.

Yayınlanan kitaplarından Kendini Arayan Adam, Düzceli Mehmet, Aysel ve Ateşte Yeşerdim gibi birçok eseri baskı rekorları kırdı. Bundan dolayı da YILIN YAZARI seçildi.

Bugüne kadar yaptığı çalışmalardan dolayı, çok sayıda ödül alan Dr. Halit Ertuğrul, ayrıca YILIN ÖĞRETMENİ de seçildi.

Eğitimci-yazar Dr. Halit Ertuğrul evli ve iki çocuk babasıdır.

www.halitertugrul.com
e-mail: halitertugrul1956@gmail.com
@halitertugrull
/halitertugrull

YAYINLANAN KİTAPLARI

1) Arayış Serisi:
1. Kendini Arayan Adam
2. Kendimi Buldum
3. Düzceli Mehmet
4. Aysel
5. Canan
6. Ateşte Yeşerdim
7. Ateşte Açan Çiçekler
8. Selim ve Hande
9. Secdede Son Nefes
10. Emre
11. Kendini Arayan Kadın
12. Kendini Bulan Kadın
13. Beni Bir Annem Sevmiş
14. Şark Kızı
15. Son Umut
16. Hasret
17. Cennete Giden Günahkâr
18. Sonsuzluğa Uyanmak
19. Sevda
20. Ezanla Diriliş
21. Asi Gönül
22. Çare
23. Esrarlı Gece
24. Yüzleşme Vakti
25. Uçurumdan Dönüş
26. Siz Kimsiniz
27. Vicdan Ateşi
28. Güneş Batmadan
29. Kapına Geldim

2) Aile Serisi:
1. Anne Baba Notunuz Kaç
2. Adım Adım Evlilik
3. Ailede ve Okulda Çocuk Eğitimi
4. Çözüm

3) Gençlik Serisi:
1. Aşk Böyle Yaşanır
2. Gençlik Mektupları
3. Gençlik Problemleri ve Çözümler
4. Okuyuculardan İbretli Mektuplar

4) Eğitim-Kültür Serisi:
1. Her Yönüyle Örnek Öğretmen
2. Öğretmenin Başarı Kılavuzu
3. Öğretmenlerden Hizmet Öyküleri
4. Günümüzden Hizmet Öyküleri
5. Eğitimde Bediüzzaman Modeli
6. Dünyayı Ağlatanlar,
7. Herkesin Öğretmeni Hz. Muhammed (a.s.m.)
8. Kültürümüzü Etkileyen Okullar

5) Kişisel Gelişim Serisi:
1. 21 Adımda Hedef 12
2. Üniversite Sınavını Nasıl Kazandım
3. Öğrencinin Başarı Kılavuzu
4. Kendimizi Nasıl Yetiştirelim
5. Kitap Okumada Yeni Teknikler
6. Bilimsel Çalışmalarda Yeni Teknikler.

6) Kutlu Yolcular Serisi:
1. Nur Destanı
2. Kutlu Bir Aşk, Zübeyir Gündüzalp Destanı
3. Kutlu Bir Diriliş, Said Nursî Destanı

Önsöz

SECDEDE SON NEFES isimli bu kitabın konusu:

Tertemiz bir aşk...

Pırıl pırıl bir iffet...

Yürekleri yakan bir son...

Gıpta ettiren, imrendiren bir hikaye...

Bu eserde geçen olaylar bir hayal ürünü değildir. Yazarı tarafından da kurgulanmamıştır. Okurlar tarafından gönderilen yaşanmış hayat hikayelerinden derlenmiştir.

Bu çalışmanın hikaye veya roman tarzı bir eser olduğu düşünülmemelidir. Daha özgün bir tarza sahiptir. Yalnızca yazarı tarafından didaktik öğelerle süslenmiş, öğreticilik yönü daha kuvvetli bir eser haline getirilmiştir.

Bu kitap, bir edebî şaheser oluşturma kaygısıyla da yazılmamıştır. Bu nedenle meseleye bu açıdan bakılarak, hikâye yahut romanın edebî kıstaslarıyla değerlendirilmemelidir

Kitabın hedef kitlesi, geniş halk kesimleridir. Bunun için de anlaşılır kısa cümleler ve sade bir üslup kullanılmış; metinler oluşturulurken sanattan ziyade algıda kolaylık gözetilmiştir.

Bu vesileyle şunu da ifade edelim ki; kitaplarımızda benzer konuların neden sık sık işlendiği akla gelebilir.

Bunun iki temel sebebi vardır. Birincisi; aktarılan olaylar bir roman, bir hikâye veya bir kurgu değildir. Tamamen hayatın içinden alınmış gerçek yaşam öyküleridir. Bunun için de nasıl yaşandıysa öyle yazılmakta, fantezi olsun diye asla değiştirilmemektedir. İkincisi de, ele alınan bahisler toplumun ve özellikle de gençlerin moral değerlerini pekiştiren, okuyanların kendilerini sorgulayıp, hatalarıyla yüzleşmelerine vesile olan hususlardır. Bu nedenle bu tür yaşanmış konular özellikle seçilmektedir.

Secdede Son Nefes böyle bir çalışmanın ürünüdür.

Tertemiz bir aşkın ve destansı bir sonun bu soluk kesen hikayesini okurken aslında özleminizi, hayallerinizi ve hasretinizi göreceksiniz.

Faydalı olması dileğiyle...

HALİT ERTUĞRUL

Birinci Bölüm:
Bir Kıvılcım Bin Feryat
Ölüm Kalım Mücadelesi

KIZ ÖĞRENCİ YURDUNUN koridorlarında yankılanan korku yüklü çığlıklar yürekleri dağlıyordu:

– Yangın var, yangın var!

– Kalkın, kaçın!

– Yanıyoruz! Yanıyoruz!

– Kurtarın canınızı!

– Çabuk olun!

Bu dehşet dolu feryadın kabusu içinde panikle yataklarımızdan fırlamıştık! Genzimizi zehir gibi yakan ve ciğerlerimize dolan acı dumanın kesif yoğunluğu içinde neye uğradığımızı şaşırmıştık.

Kulakları yırtan çığlıklarıyla çaresizlik içinde çırpınan kız öğrenciler, koğuşlarında tam bir can pazarı yaşıyorlardı.

Daha da korkuncu, elektrikler kesilmişti, göz gözü görmüyordu. Herkes, zifiri karanlıkta bir cehennem çukuruna düşmüş gibi dehşet içinde, birbirlerine sarılıyordu. Öyle ki, ölümün ürpertici dokunuşlarını bütün hücrelerimize kadar hissetmeye başlamıştık. Sanki Azrail, elini çelik bir mengene gibi boğazımıza kilitlemiş, başımızı bedenimizden ayırıyordu.

Feryat ve çığlıklar arasında uyanan her öğrenci, ciğerlerine dolan dumanın amansız boğuculuğuyla nefessiz kalıp, birkaç adım atamadan kendisini yerde buluyordu.

– Anneciğim!..

– Babacığım!..

– Ölüyorum!

– İmdat, yetişin!..

Nice tozpembe hayallerle hayatı kucaklamış ana kuzularının; ciğerleri parçalayan, kalpleri yerinden söken, yüreklere ateş düşüren bu canhıraş çığlıkları, sağır duvarları merhamete getiremiyordu!

Gencecik bedenlerin telef olduğu bu dehşet gecesinde kimse kimseyi duymuyor, kimse kimseye yardım edemiyordu. Kahredici bir

dramın yaşandığı bu öğrenci yurdunda, gençler birbirlerini ezip geçerek, bir an önce kendilerini dışarı atmanın savaşını veriyordu.

İçlerinde daha atik ve daha dirençli olanlar ise, bir çıkış yolu bulabilmek için kapıları zorluyor, pencerelere hücum ediyor, hatta camları kırıp kendilerini dördüncü kattan aşağıya atıyordu.

Hiç düşünmeden, bir umut için kendilerini boşluğa bırakan bu çaresiz, düştükleri yerde kalkamayacak kadar ağır travmalarla bir başka çaresizliğe kucak açıyordu.

Bu cehennem cendereden kurtulmak için, bayılıp yere yığılan öğrencilerin arasında düşüp kalkarak bir çıkış arıyordum. Hayatımda ilk defa böyle bir umutsuzluk içinde ölümden kaçmaya çalışıyordum. Nasıl olduğunu anlayamadan kendimi bir anda dışarıda buldum. Ancak içime dolan dumanın bıçak gibi nefesimi kesişine daha fazla dayanamayarak cadde üzerindeki dondurucu karlar üzerine bıraktım kendimi... İliklerime kadar işleyen buz gibi havada ölüm kalım mücadelesi veriyordum.

“Ah bir nebzecik nefes... Boğuluyorum... Ne olur Allah’ım! Bir soluk...”

Yarım metrelik karın üzerinde onlarca arkadaş bir yudumluk nefes alabilmek için çırpınıyorduk.

Bir zerrecik havanın bile insan hayatı için ne kadar önemli bir nimet olduğunu böyle bir zamanda çok iyi anlamıştım. Meğer bir nefes için ömürler verilirmiş...

Orası sanki bir kaldırım değil, gecenin amansız soğuğu içinde gencecik insanların can pazarıydı.

Allah’ım! Bu nasıl bir felaketti?

Üst katlardan atlayanlar, ayak altında ezilenler, karanlıkta köşelere sıkışıp kalanlar; elini, ayağını, kolunu kıranlar, vücutları yananlar, son bir özlemle anne babasına veda çığlıkları atanlar!

Bu ürpertici tablo kalplere hançer gibi saplanıyor, umutları bitiriyor ve hayalleri kül ediyordu. Buna ne kulaklar, ne yürekler, ne de vicdanlar dayanabiliyordu! Bu öylesine acı dolu, gerçek bir filmdi ki; durumun vehametini ancak yaşayanlar anlayabilirdi.

Çok sürmeden kız yurdunun önü tam bir mahşer yerine dönmüştü. İtfaiyeler, ambulanslar, kurtarma ekipleri, mahalleli vatandaşlar, yardım için koşup gelen insanlar... Tam bir karmaşa yaşanıyordu. Her kafadan bir ses çıkıyor; kimin ne yaptığı belli olmuyordu.

Yurdun çatı ve pencerelerinden düşen ateş parçaları etrafı aydınlatmaya başlayınca, kız yurdunda yaşanan ürpertici görünüm bütün haşmetiyle gözler önüne serilmişti.

Ölümün o soğuk ürpertisi içinde, bilmem annem babam kaç kez gözümün önünden gelip geçmiş, kaç kez gençlik hayallerim yerle bir olmuş, kaç kez özlem ve hasretim duman olmuş uçmuştu.

Hayatımı yakan, karartan bu veda sahneleri; bir kor gibi ruhuma işliyor; ta iliklerime kadar yakarak dünyamı enkaza çeviriyordu.

Beni gözleri gibi koruyup kollayan ailemden uzak, çaresizliğin acımasız pençesinde bir umut, bir ışık arıyordum.

Gecelik kıyafetimle dışarı fırlamış, çıplak ayaklarımla karların içinde bir kurtarıcı arıyordum. Fakat gariptir ki girdiğim şoktan dolayı da hiç üşümüyordum.

Bir an kendimi toparladım, şehrin kenar mahallesine yapılmış olan bu kız yurdundan uzaklaşıp kurtulmayı düşündüm. Yoksa iliklere işleyen soğuğun amansız pençesinde daha fazla dayanmam mümkün değildi.

Güvenli bir yere sığınabilmek için, genellikle gariban insanların oturduğu toprak evlere doğru koşmaya başladım. Öylesine bir panik ve korku içindeydim ki, anlatamam! Sanki arkamı dönsem, gözümde bir ejderhaya dönen o dehşet verici alevler arkadaşlarım gibi beni de yutacak sanıyordum.

Tek katlı ve toprak evlerin sıralandığı gecekonduların içine dalınca, kendime bir hedef belirleyebilmek için, bir elektrik direğine yaslandım, nefesimi açmak için hızlı hızlı soluk almaya başladım. Ne büyük bir perişanlık içinde bulunduğumu o zaman daha hazin bir şekilde fark etmiştim.

Aman Allah'ım!

Tam anlamıyla savaştan çıkmış perişan bir zavallıyı andırıyordum. Sağ kolum bir yerlere sürtünerek epey soyulmuş, sızlıyordu. Parçalanan bacaklarımdan sızan kanlar ayaklarımı kırmızıya boyamıştı. İzdiham sırasında kafamı çarptığım yerden çeneme kan yürümüş, sildikçe akmaya devam ediyordu. Hele sırtımdaki yanıklar dayanılır gibi değildi. Kendime geldikçe acılarımı daha fazla hissediyordum.

Üzerimdeki parçalanmış gecelikle bir adım atmama bile imkân yoktu. Beni görenlere karşı kendimi bu halimle nasıl gizleyecektim?

Yaralarımın dayanılmaz acısı ve gecenin dondurucu soğuğu bıçak gibi bedenime işlemeye başlamıştı. Eğer sığınacak bir yer bulamazsam yarım saat bile dayanamayıp, donacağımı biliyordum. Yangın felaketinden kurtulmuştum, ama kışın insafsız pençesinden kurtuluşum zor gözüküyordu. Aslanın ağzındaki ceylanın parçalanmayı bekleyişi gibi ölümümü beklemeye başlamıştım.

Sürpriz!

Kenar mahallenin sakinlerinden bazıları kapı önüne çıkmış bu felaketi seyrediyor, bazıları da yardım için ellerine geçirdikleri kazma, kürek, kova ve tırmıklarla yardıma koşuyorlardı.

Anadolu insanının bu yardımseverlik yarışı, bütün acılarımı unutturan duygu dolu bir iklim oluşturmuştu içimde... O gariban insanların çaresizlere çare olmak için çırpınışları ömür boyu beynimde silinmeyecek izler bırakacaktı.

Parmaklarımdan başlayarak bacaklarıma doğru hızla ilerleyen uyuşukluğun bir ölüm habercisi olduğunu fark edince, son bir hamleyle az ilerideki tek katlı toprak eve doğru ilerlemeye başlamıştım. Benim bu dramatik halimi pencereden görmüş olduğunu tahmin ettiğim yaşlıca bir hanım telaşla dışarıya çıkıp, kuşlar gibi kanatlarını açarak:

– Evladım, yavrum, diyerek beni kucaklamıştı. Şu haline bak kuzum, sen donmuşsun, gel hele, içeriye gel yavrum. Canım kurban olsun sana, selvi boylum. Burası güvenilir bir yerdir, kendi evin belle melek yüzlüm...

Yüreğinde binlerce annenin sevgi ve merhamet kıvılcımları uçuşan bu hanım beni bir çocuk gibi sarıp sarmalayarak evine taşımıştı.

Teneke sobasında tezeklerin yandığı, eski minderlerin ve yastıkların sıralandığı bu tek katlı toprak evin odasına girince, gözlerime inanamadığım bir manzarayla karşılaşmıştım. Odadaki düzen ve temizlik öylesine göz alıcıydı ki, bu yaşlı hanımın içindeki güzellik adeta odaya yansımıştı.

Oturmaya kıyamayacak kadar bakımlı ve etkileyici olan bir sedirin üzerine yatırmıştı beni. Sanki öz evladını büyük bir musibete uğramış gören anneler gibiydi. Dizlerine vura vura feryat figan içinde çırpınıyordu. Hele dilinden dökülen sevgi ve şefkat sözcükleri içime işliyor, ilaç gibi ruhumu mest ediyordu.

Dayanılmaz acıyla karşı konulmaz soğuğun, bedenimi kuşattığı o hengâmede, kalbi merhametle dolu bu kadına rastlamasaydım halim ne olurdu benim? Bunu düşünmek bile bana dehşet veriyordu.

İş o güzel insan, eski sobanın Ağustos sıcağına çevirdiği küçük odada bir doktor, bir hemşire titizliğiyle üzerimdekileri çıkarmaya başlamıştı. Bir taraftan üstesinden gelemediğim titremelerimi durdurmak için ellerimi ve ayaklarımı ovuyor, bir taraftan da tecrübeli bir sağlıkçı edasıyla yaralarımı temizlemeye çalışıyordu.

Bu fakirhanede her türlü pansuman gereçlerinin bulunuşuna çok şaşırmıştım. Hele de yaşlı teyzenin bilgi ve deneyimine... Ya yüreği? İşte benim acılarımı dindiren ve tedavi eden o yürekten taşan sevgiydi.

Ömrüm, her şeyin parayla satın alındığı bir ortamda geçmişti. Parasızlık nedir bilmeden yaşamıştım. Ama her istediğine kavuşan ve her arzu ettiğini elde eden birisi olarak, sevgiye ne kadar muhtaç olduğumu yeni keşfediyordum. Hizmetçilerin, dadıların arasında geçen çocukluğumda ne böyle bir şefkat, ne de böyle bir gönülden ilgiyle karşılaşmıştım.

Yaşlı teyze bir taraftan “Kurbanı olduğum kızım, çok mu acıyor?” diye saçlarımı okşuyor, bir taraftan da donmuş gönlümü ısıtmak için bana şefkat dolu sözler fısıldıyordu.

Zenginliğiyle insanların gözünü kamaştıran aile hayatım içinde bulamadığım bu eşsiz yakınlığı ve tarifsiz yardımseverliği; üç-beş eşyadan başka bir konforu olmayan toprak sıvalı, tezek kokulu, eski bir Anadolu evinde bulmuştum. Başımda, yıllardır evlat yolu gözlemiş bir annenin hasreti içinde çırpınan yaşlı kadın, gözlerini hiç gözlerimden ayırmadan, şu dünyada sahip olduğu tek değerli şey benmişim gibi beni öpüp kokluyordu.

– Korkma evladım, bir şeyin yok. Ben seni kendi ellerimle tedavi ederim. Şimdi seni hastaneye götürsek orası ana-baba günü gibidir. Kimse sana benim gibi bakamaz!

Gözlerinin oluşturduğu bu sevgi denizine öylesine dalmıştım ki, karşımdaki bu hanımın bir insan mı, yoksa melek mi olduğunu düşünmekten kendimi alamıyordum.

Bakışlarımdaki “Siz kimsiniz?” sorusunu anında yakalamış olmalı ki, cevap verdi:

– Doğru ya, dedi. Telaştan ne senin adını sordum, ne de ben kim olduğumu söyleyebildim.

Bütün sıcaklığını yüreğime akıtırcasına üzerime doğru eğildi. Sanki konuşurken bile beni incitmekten ve yormaktan korkar gibiydi.

– Evladım, dedi. Ben emekli hemşireyim, adım da Fatma. Eşimi yıllar önce kaybettim. Ardından merhametsiz insanlar başıma üşüştü. “Kocanın borçları var” diye... Elimizde avucumuzda ne varsa hepsini aldılar.

Tek çocuğumla bu insafsız hayata karşı mücadele ettim, sonunda bu küçük eve sahip oldum. Şimdi oğlumla birlikte Allah’a şükredip yaşıyoruz.

Gözlerimin içinde yeniden kaybolup gitmişti. O sırada neleri gördü de başını hazince salladı, bilemiyorum.

Kaşlarını tatlı bir şekilde oynatarak devam etmişti:

– Burası çok güvenli bir yer evladım. Bu mahallede oturanlarla bir aile gibiyiz. Hiçbir insana burada zarar gelmez. Hepsi de insaf sahibi hayırsever kişilerdir. Rahat ol. İyeleşene kadar bizim misafirimizsin.

Melek Gibi...

Onca acıyı, paniği, tedirginliği unutturan bu yaşlı, melek hanımın kim olduğunu artık biliyordum. O, insanlar içinden süzülmüş bir Hızır, bir evliya olmalıydı. Böyle bir insana misafir olmak; benim için ne büyük bir şans, ne büyük bir şerefti.

Bir sevgi ummanını andıran o büyülü bakışlarından kendimi yitirmiştim. Rabbim! Bir insan bu kadar mı karşısındakini etkiler, bu kadar mı sıcak mesajlar verirdi? İnsan ona baktıkça rahatlıyor, bütün elem ve dertlerini unutuyordu.

– Evladım, ya sen kimsin?

Bu soruyu öylesine içten ve yürekten sormuştu ki, şaşırdım. Sanki asırlar ötesinden gelip kapısını çalacak birini bekliyordu. Beklediği harikulade o Allah kuluna beni benzetmek ister gibi bir çabası vardı.

Ne yazık ki, bu dünyalar iyisi insana verecek cevabım yoktu benim. Geldiğim yer ve yaşadığım hayat buralara layık değildi.

Başımı hüzünle yana çevirerek:

– Adım İlkay, diyebildim yalnızca.

Arkasını getiremedim. Zaten bu anlayışlı hanım da bunun bir nedeninin olması gerektiğini düşünerek üstelemedi.

Yaşadığım bunca akıl almaz olayı düşündüm, daldım gittim. Başıma gelenlere inanamıyordum.

Ben ki, ünlü bir iş adamının kızı ve hayatı boyunca yokluk, çaresizlik, keder görmemiş birisiydim.

Hayatım varlık içinde geçmişti. Her istediğime kavuşmuş ve her dediğim yerine getirilmişti. Dadıların elinde büyütülmüş, özel okullarda okumuş, seçilmiş hocalardan ders almıştım.

Gezmediğim şehir, gitmediğim ülke ve görmediğim turistik bölge kalmamıştı.

Zengin baba evinde, çağdaş ve özgür bir ruhla büyümüştüm. Gelenek ve göreneklerden uzak, bağnaz ve tutucu kuralların yer almadığı bir dünya içinde başına buyruk birisi olup çıkmıştım.

Oldum olası dini ve din adamlarını sevmeyen babamın bu kötü ruh hali bütün ailemizi etkilemişti. Belki de ortağının ateist olmasının dindarlara karşı soğuk davranmasında etkisi olmuştu. Fakat o ailenin bile geleneksel günlere ve kendi kültürlerine ait bayramlara saygıları varken; bizim kendi dinî günlerimize ve bayramlarımıza hiçbir ilgimiz yoktu.

Paranın sel gibi aktığı bu göz kamaştırıcı dünyada, iki şeyin sürekli yokluğunu ve hasretini çekmiştim:

Sevgi ve vefa... Paranın kulu ve kölesi olan bu insanların içinde saf, temiz bir sevgi; duru ve gerçek bir vefa izi yoktu. Bunun için de o dünyanın soğuk ve menfaate endeksli yaşamından çabuk bıkmıştım.

Babam beni lise sonrası Fransa'da okutmuştu. Akademik çalışmalarımı da orada yapıp bir bilim insanı olmamı çok istemişti. Ama ben bunu reddetmiştim. Çünkü ben cebi dolu, ruhu boş, sevgisiz insanlardan bıkmıştım. Bunun için de bir arkadaşımın ısrarlı tavsiyesiyle, Anadolu'nun küçük bir iline gidip oradaki yoksul ve gariban insanları tanımaya karar vermiştim. Çünkü bana gerçek dostluğun, dürüst yaşamın ve içten sevginin oralarda yaşandığını söylemişlerdi. Ben de zaten bunların hasreti içindeydim.

Anadolu Sevdası

İşte bu sevda beni buralara getirmişti. Özel ellerde, özel evlerde, özel arabalarda lüks bir hayatın prensesi olan ben şimdi bir maceraya atılmıştım.

Babamın “Beni dinlemezsen seni evlatlıktan reddederim” diyecek kadar tavır koymasına rağmen, dik başlılığımı sürdürmüştüm.

Geleli bir yıl olmuştu. İşletme Fakültesinde yüksek lisans yapıyordum. Daha doğrusu okuma görüntüsü altında, yıllardır hasretle aradığım doğruluk ve dürüstlük ikliminde sihirli ve mutlu bir dünya arıyordum.

İnsanlarla iç içe olabilmek için, o şehrin üniversitesine ait olan devlet kız yurdunda kalmaya başlamıştım. Babamın bana sunduğu imkânları da kabul etmemiştim. Özel ev tutmamı ve yanıma hizmetçi de almamı istemişti.

Anadolu kızlarının içine karışıp onlarla birlikte tanımadığım bir hayatın büyüsünü yaşamayı arzulamıştım.

Öyle de yaptım.

Üniversitede okuyan yoksulluk içinde ömrü geçen kızlarla çabuk kaynaştım.

Onların temiz ve saf dünyalarını tanıdım. Belki onların paraları, imkânları yoktu ve hiç bolluk içinde yaşamamışlardı ama dostluk ve arkadaşlık denince o tertemiz dünyalarındaki doyulmaz sıcaklık beni çok etkilemişti. İşte onların bu masumiyetleriyle beni büyüleyen dünyalarına henüz girmiştim ki, kış ayının insanı donduran soğuğu içinde cehennemî bir yangınla kendimi sokakta buluvermiştim.

İnsanın canını yakan kara kışın kar cehenneminde donmak üzereyken, karşıma iyilik meleği emekli hemşire Fatma Teyze çıkmıştı.

Bütün bunlar hayal miydi, yoksa rüya mı görüyordum? Ne kadar gerçek olduğunu öğrenmek için elimle Fatma Teyze’ye dokundum. Dünyalar iyisi ve ruhunda sevgiden başka bir şey barındırmamış olan yaşlı kadın, bir şey söyleyeceğimi sanarak hemen yanıma diz çöküp üzerime şefaatle eğildi:

– Kurbanın olayım, bir şey mi istedin?

Duygu dünyamı depreştiren o efsunlu bakışlarla huzurun derin okyanusunda kulaçlar atıyordum. Bir ömür oradan çıkmamak için nelerimi vermezdim ki Allah’ım?

Bir an olsun beni bırakmıyor, etrafımda pervaneler gibi dönüyordu.

– Şimdi sen acıkmışsındır kuzum. Hadi, de bakalım ne yersin? Sımsıcak bir çorba... Bazlamayı da yeni yapmıştım. Yanında da halis pekmez var. Canın başka birşey isterse söyle, çekinme.

Önce sana bir güzel ıhlamur kaynatayım... Sonra da şifa olacak bir karışım... Sabah seni ayağa kaldırır inşallah, hiç merak etme yavrum.

Ah, daha neler neler... Allah'ım bu nasıl bir şefkat timsali, merhamet örneğiydi!

Ömrümde böyle bir ilgi, böyle bir yakınlık, böyle bir dostluk görmemiştim.

Ne diyeyim Fatma Teyze sana, ne diyeyim? Diyeceğim şu ki, mutluluk diye maddeye sarılanlar, gelip de senin şu ruh ummanında şifa bulsalar, ne olur?

Heyecanı, tedirginliği ve merakı bir türlü yatışmıyordu:

– Biraz ısındın mı kuzum?

– Isındım teyze, hem de çok.

Hem de öyle bir ısınmıştım ki, bedenimin ısısını duymuyordum bile. Çünkü ruhuma dolan tarifsiz manevî bir sıcaklık, acılar içindeki vücuduma bir ilaç gibi geliyordu.

– Ağrıların biraz dindi mi evladım?

– Çok iyiyim teyze, hiç üzülme sen.

Tülbendinin çevrelediği pırıl pırıl yüzü, bakışlarının büyüsüyle birleşince beni alıp sırlı diyarlara götürüyordu. Yıllardır aradığım huzur, dostluk ve vefa buydu işte...

Bunu ailem ve özellikle de babam bir türlü anlayamamıştı. Çünkü onlara göre mutluluk; para, güç ve servet demekti.

Gecenin bu vaktinde derme çatma bu küçük toprak evin şefkat ikliminde, teneke sobada yanan hayvan gübresinin sıcaklığında dertlerimi unutmuştum.

Fatma Teyze'nin evde sergilediği yakınlık, gözlerimi öylesine kamaştırmıştı ki, dünyanın dört bir yanında aradığım insanlığı Anadolu'nun iki odalı bu mütevazı evinde bulmanın hayreti içerisindeydim.

Sabaha doğru ağrılarım artmaya başlamıştı. Fatma Teyze'nin müdahalesi, oldukça açılmış olan yaralarım için yeterli olmamıştı. Ağrı kesicinin tesiri geçince her tarafım zonklamaya başlamıştı.

Benim içinde bulunduğum bu hali babam duysa, şehri ayağa kaldırırdı. Bu nedenle babamı aramaya hiç niyetim yoktu. Ama yangın esnasındaki yaralanmalar nedeniyle vücudumda oluşan sızılar dayanılmaz bir hal almıştı.

Acılar içinde kıvrandığımı gören Fatma Teyze'nin telaşı büsbütün artmıştı.

– Seni hemen hastaneye yetiştirmeliyiz evladım, dedi.

Bir Edep Âbidesi...

– Bizim Mustafa yangını duyunca yardım etmek için fırladı dışarıya. Gelir gelmez hemen seni hastaneye yetiştiririz. Orası çok kalabalıktır, ama önemi yok. Hepsi de benim tanıdıklarım. Bize yardımcı olurlar. Çünkü ben o hastanede bir ömür tükettim.

Allah'ım, bu nasıl bir insanlık, bu nasıl bir ruhtu?

Üzerime eğilmiş saçlarımı okşuyor, yüzümü sıvazlıyor, üstümü örtüyor; birbiri ardına içirmediği, yedirmediği bir şey bırakmıyordu.

Bir anda gözlerim odanın duvarına yerleştirilmiş küçük bir kütüphaneye kaydı. Almanca, İngilizce, Rusça ve Arapça kitaplar vardı. Anlaşılan oğlu okuyan birisi olmalıydı. Bu küçük ilin gecekondu semtinde bu dilleri bilen bir genç vardı demek! Doğrusu ilk anda buna çok şaşırmıştım. Sanki bu semtte oturanların hepsi ilkokul mezunu insanlarmış gibi gelmişti bana. Sıradan, ayak işleriyle uğraşanlar... Ben öyle zannetmiştim.

Ama bu eve girince, yalnız bu mahalle ve şehre değil, hayata olan bakışım bile değişmişti. Bu tek katlı toprak ev, kralların bile hasret kaldığı bir huzurun masalsı iklimi içindeydi. O kadar göze hoş gelen, düzenli ve tertipli bir görünümü vardı ki... Eski eşyalar özenle dizilmiş, pırıl pırıl ve tertemiz haliyle bir dünya cennetini andırıyordu.

Az sonra kapı çalındı. Kapıyı açan Fatma Teyze'nin sevgi kokan sesi duyulmuştu:

– Evladım buyur, dedi. Misafirimiz var, gel içeriye... Biliyor musun, sana kardeş geldi.

Allah'ım! Bu ne içten, bu ne samimi, bu ne inanılmaz misafirperverlikti. Ana-oğul birbirlerine hasret kalmış gibi sarılmışlardı oracıkta.

– Üşümüşsün canımın içi... Gel sobayı yaktım, oda sımsıcak... Hem ıhlamur da var, için ısınsın.

"Oğlum" dediği genç odaya girer girmez bir anda göz göze gelmiştik.

Aman Rabbim! Şu boy pos, şu asil duruş, şu masum sima... Şu göz alıcı görünüm, insanın kalbini yerinden oynatan şu duruluk...

Beni mıknatıs gibi kendine çeken bakışlarından bir türlü kendimi alamamıştım. Ama onun, utancından yüzü kızarmış, başını derhal önüne eğmişti.

Bir anda allak bullak olan zihnim.... Yerinden fırlayacakmış gibi çarpmaya başlayan kalbim... Saniyeler içinde terler boşalan vücudum...

Çarpıldım, vuruldum, akıverdim... Herhalde buna derlerdi; yıldırım aşkı diye...

Ömrüm erkeklerin arasında geçmişti. Özgür ve rahat yaşayan benim gibi bir insan için bile, bu sahne bir ilkti. Binlerce seçkin insanla görmüş olmama rağmen duygularımı bu kadar galeyana getiren, bir anda aklımı darmadağın eden böylesi bir sahne yaşamamıştım.

Bu olmalıydı, akan suların durduğu... Bu olmalıydı, aklın baştan gittiği... Bu olmalıydı, koca bir ömrün bir saniyeye sığıp hayatın o andan ibaret olduğu...

Uzun boylu, buğday tenli... Bakışlarında bütün duygulara hükmeden bir masumiyet... Duruşunda insanda hayranlık ve hayret uyandıran bir edep... Gözlerinde hayâ ve utancın haykırdığı bir dürüstlük ve saflık...

Yoksa dünyada memleket memleket, şehir şehir dolaşarak aradığım yer burası mıydı? Belki de hayatımın anlamı, aşkı, delikanlısı da bu gençti?

Perişan halime bakmadan hayallere dalmıştım. Duygularım şahlanmış, kalbimde sevda fırtınaları kopmaya başlamıştı.

Neler saçmalıyordum ben? “Dur” dedim kendi kendime “Sakin ol! Sen kimsin? Bunlar kim? Dünyayı ayağına seren bir babanın kızı, iki odalı toprak bir evde ömür tüketecek, öyle mi?

Sus akılsız kafam... Sök at bu saçma düşünceleri içinden... Kendini daha fazla rezil etmeden çabuk çık şu evden...”

Ben, beynimde kopan fırtınalarla boğuşurken Fatma Teyze:

– Oğlum, dedi. Bu yavrunun derhal hastaneye gitmesi lazım.

Hiç ikiletmeden:

– Başüstüne anne, dedi. Derhal...

Mustafa, yüzüme bile bakmadan “Geçmiş olsun!” diyerek girdiği odadan bir melek gibi süzülerek sessizce çıkmıştı. Ne yazık ki, direnmeme rağmen aklım ve yüreğim de onunla birlikte gitmişti.

Mustafa’nın annesine karşı bu itaati beni çok şaşırtmıştı. Derhal kendimi onun yerine koydum.

Eğer ben olsaydım, annemi nasıl azarlar, ne sitemler ederdim! Söylediğine, söyleyeceğine bin pişman olurdu. Ama onda bir kelime bile itiraz yoktu.

Yurtdışında okumuş, pekçok yabancı dili konuşabiliyormuş.

Türkiye’ye dönünce babasını kaybettiğinden dolayı, annesini yalnız bırakmamak için yurtdışına bir daha çıkmamış. Benim de yüksek lisans yaptığım üniversitede işletme dalında doktoraya başlamış. Yani benden ileri seviyede öğrenime sahip bir delikanlıymış. Bir taraftan da mahallenin küçük camisinde imamlık yapıyormuş.

Kısa hayat öyküsünü annesinden dinleyince çok şaşırmıştım. Bu bilgiler inanılır gibi değildi. Toprak evin içinde bir işçi, bir amele, cahil bir adam düşlerken; bir doktora öğrencisi çıkmıştı karşıma... Hem de dört dil bilen süper bir öğrenci...

Bu hayaller içinde çırpınıp dururken kapı açıldı, Mustafa girdi içeriye... İnanın, bütün duygularına nüfuz eden o etkileyici bakışlarını aradım, ama o, ısrarla gözlerini kaçırıyordu. Sanki bana bakmamak için özel bir çaba harcıyordu.

Başını ürkek bir çocuk gibi öne eğerek:

– Buyurun, dedi. Ambulans bizi bekliyor.

Akıl Tutulması

Büyük bir korkuyla girdiğim bu toprak evden, ümitlerimi ve yüreğimi bırakarak çıkmıştım. İçimde yeşeren bu tuhaf duyguların bir tufana dönüşeceğini, hayatımın seyrini değiştirip beni maceralara sürükleyeceğini nereden bilecektim!

O ev... O gizemli yuva... O huzur iklimi... Yüreğimin ta derinliklerine işlemişti. Artık orasını unutmam ne mümkündü? Orada bana anne sevgisini tattıran bir hanımla karşılaşmıştım. Üstelik gönlüme, beynime hükmeden bir delikanlı tanımıştım. Artık bunları unutmam ne mümkündü! Hele ödeyeceğim o çok ağır bedelleri...

Arabaya binerken adını koyamadığım bir gönül bağı oluşmuştu içimde... “Beni bırakmayın, ben sizi çok sevdim” diye içimde yankılanan yalvarışlarımı kimse duymamıştı.

Bu nasıl ayrılıştı Allah’ım? Aklım darmadağın, yüreğim paramparça, irademe tutuk... Bu işin burada bitmeyeceğini çok iyi

anlamıştım. Ama beni bekleyen dayanılmaz sürprizlerden de haberim yoktu.

Hastaneye girince bizi karşılayan hemşire ismimi sormuştu. “İlkay” der demez, çok önemli bir yitiğini bulmuş gibi bağırmıştı hastane yöneticisi olduğu anlaşılan beye:

– Geldi efendim, geldi.

Bir anda herkes başımıza üşüşmüştü. Bu beklenmedik ilgi ve alaka karşısında şaşırıp kalmıştım.

Meğer babam yangın olayını öğrenir öğrenmez beni aramış. Bana ulaşamayınca vali ve belediye başkanını seferber etmiş. Bundan dolayı da hastane yönetimi alarma geçerek, her yerde beni aramaya koyulmuş...

Onlarca genç kız acil servisi doldurup büyük bir panik içinde doktor beklerken, beni derhal özel bir odaya alıp, bütün imkânları önüme sermişlerdi. Öyle ki, yurttan yaralı gelen zavallı kızlarla hemşireler uğraşırken, benim odama doktorların biri gelip biri gidiyordu. İşte beni de isyan ettiren bu ayrıcalıklı hayatımdı.

Çok geçmeden belediye başkanı ve vali bey de gelmişlerdi odama. Her gelen “Demek siz Akil Bey’in kızıydınız da haberimiz yoktu!” deyip şaşkınlıklarını dile getiriyorlardı.

Vali bey, görevini yerine getiremeyen bir insanın suçluluğu içinde:

– Bizi haberdar etseydiniz kızım, size özel misafirhane tahsis ederdik, dedi. Neden tıklım tıklım dolu yurt koğuşlarında böyle çile çekmeye razı oldunuz? Biz sizi prensesler gibi ağırlardık. Başınıza böyle bir felaket de gelmezdi.

İmkânlar içinde yüzmenin beni büsbütün mutsuz ettiğini vali nereden bilecekti? Bilse bile beni anlaması mümkün müydü? Doğal hayatın ve sıradan insanların içinde duru, temiz ve içten bir sevgiyi bulduğuma kimseyi inandıramıyordum.

Sabaha doğru hastanede kopan bir gürültüden, annemle babamın geldiğini anlamıştım. Yeri göğü inleten, sağa sola saldıran babam, yattığım odaya girince kıyametleri koparmaya başlamıştı. Artık onu durdurmak, susturmak ne mümkündü!

Haberi alınca özel uçağıyla yakın bir havaalanına inmişler, oradan da nefes nefese hastaneye yetişmişlerdi.

Babamın gelişi tam bir izdihama neden olmuştu. Başta vali, belediye başkanı ve hastanenin baştabibi olmak üzere şehrin ileri

gelenleri bu ünlü iş adamının hastaneye gelişinden dolayı adeta sıraya geçmişlerdi.

Babam ve annem beni o halde görünce akılları durdu, kendilerini kaybettiler sanki... Annem çığlık çığlığa ortalığı yıkıyor, babam ise söz dinlemeyip buralara geldiğim için bana sitemler yağdırıyordu.

Hastane baştabibi durumumun çok iyi olduğunu izah etse de ömrümde üzerime toz kondurmayan annem için bu asla yeterli olmuyordu.

İnsanlık Mesafesi

Etrafımda melekler gibi pervane olan Fatma Teyze'ye annem hiç beklenmedik bir azar basmıştı.

– Şu temizlikçi kadın ne ayak altında dolaşıp duruyor, sanki yiyecek çocuğumu! Söyleyin, işine baksın.

Fatma Teyze'yi annem, hastanede temizlik görevi yapan bir eleman sanmıştı.

Teşekkür beklerken, neye uğradığını anlayamayan Fatma Teyze ise, hiç sesini çıkarmadan sessizce köşeye çekilip duvarın dibine sığınıverdi. Onun o masum hali yüreğime ateş gibi düşmüştü.

– Anne sen ne yapıyorsun, diye çıkıştım. O teyze, beni kurtarıp buraya getiren emekli hemşire Fatma Hanım'dır. Herkesin can derdine düştüğü o cehennemî yangında bana evini ve yüreğini açtı.

Gurur ve kibir içinde başı göklere değen annem, bu açıklamayı kendisine yakıştıramamıştı.

– Demek kala kala bu pejmürde kılıklı hanıma kaldın öyle mi? Üzerine el değdirmediğim benim kızım burada ne hale düşmüş de haberim yok!

Hele babamın bu açıklamayla adeta gözü dönmüştü.

– Derhal gitmeliyiz, dedi. Senin yerin burası değil. Gözümden sakındığım kızım kimlere muhtaç olmuş? Haydi, hemen gidiyoruz.

İşte fark buydu. Benim ailemin insanlık yaklaşımıyla Fatma Hanım'ın insanlık anlayışı bu kadar birbirinden uzaktı.

Ne yazık ki, bana yardım ettiği için bir dayak yemediği kalmıştı zavallı teyzenin. Hâlbuki o bana hayatımda tatmadığım mutluluk ve sevgiyi sunmuştu.

Bir ara gözlerimle Mustafa'yı aramıştım. Baktım ki, annesinin kolundan tutmuş dışarı çıkıyorlardı. Ne hazin... Bana yardım etmenin

ödülünü kovulmakla almışlardı.

Bu insanlık dışı yaklaşımın sahibi olan babam ve annem, o şehrin valisi tarafından el üstünde tutuluyordu. Fakat çaresiz bir kızın hayatını kurtarıp ona ömrü boyunca unutamayacağı bir vefa ve dostluk sunan bu iki yardımsever insan kapı dışarı ediliyordu.

Allah için görev yapmış olmanın onuruyla masum bir şekilde arkalarına bakmadan odayı terk eden ana ve oğulun bu hazin hali, içime ateş saçtı. Beynimi ve kalbimi kuşatan hüzün dalgası boğazımı kilitleyerek beni nefessiz bırakmıştı. Birkaç kez öksürerek atlatmayı denediysem de olmadı. Öylesine bunaldım, öylesine yandım ve öylesine daraldım ki, bıraktım kendimi, hüngür hüngür ağlayama başladım. Beynimin patlayıp milyonlarca parçalara ayrıldığını sandım.

O kadar mahrumiyet ve hüzün içindeydim ki, bir an yerimden fırlayarak ayaklarına kapanmayı düşündüğüm o iki dostun ateşi, bütün hücrelerime işleyerek beni bir yanardağa çevirmişti. Bu ayrılığın anısına daha fazla dayanamayarak kendimi kaybetmiştim.

Etrafımızı çeviren onca insanın içinde yüreğimdekileri haykırıp anne ve babama gerçeği söyleyemedim. Zaten söylesem de beni anlamaları imkânsızdı. En zor anda bana el uzatan bu iki candan insanın elini boşlukta bırakmak bana hiç insanî gelmedi. Hele ruhuma saldıkları merhamet ve şefkat duyguları yüreğimde estikçe, bu vicdan azabı beni yiyip bitiriyordu.

Yapmacık ve ikiyüzlü insanlardan bunalıp hayal ettiğim dostları bulduktan sonra onları kaybetmeye asla dayanamazdım.

Babam beni özel uçağıyla götürmeye karar verdiğinde:

– Bir şartla, diye ağırlığımı koydum.

– Nedir, diye sordu.

– Tedaviden sonra tekrar gelip okuluma burada devam etmek istiyorum.

– Asla, diye atıldı. Gurbetin zor şartlarında heba olmana dayanamam. Bak, annen daha kendine gelemedi. Bu iş burada biter. Seni doğru yurtdışına göndereceğim. Okuluna orada devam edersin.

Babam öylesine kükremişti ki, adeta gözleri dönmüştü. Ağzından çıkan çirkin kelimelerin farkında bile değildi.

– O zaman, dedim. Bana yardım eden o iki fedakâr insanı ziyaret edip teşekkür etmeliyiz. Yoksa bir adım bile atmam.

Hastaneden çıktıktan sonra özel aracımıza bindik, babam vali beyi de yanına aldı ve evin yolunu tuttuk.

Gecekondu mahallesine girince babam yüzünü ekşitiyor, o insanlarla temas kurmamı bile bir suç sayacak kadar küçük görüyordu.

– Bunlar fırsat düşkünü insanlar... Aç ve sefiller... Bir kuruşun peşindeler... Senin gibi asil bir kızı niçin havada kapmasınlar? Belli ki para sızdırmanın hesabı içindeler. Bu insanları iyi tanırım, önce güler yüzle gönülleri çalarlar, ardından da bitmek ve tükenmek bilmeyen isteklerle âbâd olmak isterler.

Hey tecrübesiz kızım! Bunları öğrenene kadar daha çok ekmek yemen lazım.

Göğüs kafesimi zorlayan kalbimin beni sıkıp bunalttığı o anda, babamı duyacak halde değildim. Onlara yeniden kavuşmanın dayanılmaz coşkusu, her şeyin önüne geçmişti. Gözümde erişilmez zirvelerin adamı olan o iki insanı görüp “af” dilemekten başka bir şey düşünmüyordum.

Evin önüne varmıştık. Ben kendime hâkim olamayacak kadar müthiş bir heyecan içinde titriyordum.

Önümüzde bize yol gösteren polis eskortu, kapıyı çalarak biz arabadan inmeden ana-oğlu dışarı çıkartıp önümüzde hazır ol vaziyetine getirmişlerdi.

Birbirine Kenetlenmiş İki Cesur Yürek

O melekler gibi tertemiz iki masum ve misafirperver insanın karşısında utancımdan eriyip kahrolmuştum. Gözlerini, gönüllerini bize açıp hiç yaşamadığım bir şefkatle etrafımda pervane olan bu güzel insanların şu duruma düşmesine sebep olduğum için, kendime lanetler okuyordum.

Ben daha inmeden babam arabadan fırlayıp önlerine dikilmişti.

– Kızıma yardım etmişsin, diyerek cebinden çıkardığı zarfı burunlarına doğru hoyratça uzatmıştı.

Bunun içindeki para emeğinizi fazlasıyla karşılar.

Aman Allah’ım!

Babamın bu kaba ve hakaret dolu davranışı karşısında utancımdan mahvolmuştum. Dışarı çıkacak halim kalkamamıştı. Keşke yer yarılsaydı da, içine girip kaybolsaydım.

Fatma Teyze kendinden beklenmeyen bir çeviklikle gözlerini alabildiğine açıp babamın elindeki zarfı elinin tersiyle ittirerek, titreten ses tonuyla haykırmıştı:

– Bana bak efendi, demişti. Biz Müslümanız elhamdülillah! Mazlumu, mağduru ve sokakta kalmışları korumayı bir ibadet biliriz. Bunu da Allah rızası için yaparız. Bu yardımseverlik Anadolu insanının geleneğidir.

Eğer bu kızı arayan soran olmasaydı; değil bir gece, ömür boyu evimizde bir evlât gibi korur, muhafaza ederdik.

Evimize, mahallemize bakıp da bizi para dilencisi sanmayın. Biz şeref ve onurumuzu parayla satacak kadar küçülmedik efendi! Ama sizin insanlık anlayışınız bu kadarmış, çok yazık...

Heyecanından kendinden geçen Fatma Teyze parmağını babamı gözüne doğru uzatarak gürlemesini sürdürmüştü:

– Şimdi, defolun buradan. Defolun da bari bu tertemiz sokaklar şu pis ayaklarınızla kirlenmesin.

Babam ömrü boyunca böyle sözler duymamıştı. Arabanın içinde kendimden geçercesine dinlediğim bu inanılmaz tepkiye karşı babam bir kelime dahi söyleyememiş, öylece donmuş kalmıştı. Fatma Teyze'nin cesaret ve kükreyişi herkesi tarifsiz bir şaşkınlığa sevk etmişti.

Derhal araya vali bey girip, babamı savunmak istemişti.

– Hanımefendi! Siz beyefendiyi tanıyamadınız herhalde. Akil Bey, dünyaca ünlü bir iş adamıdır. Onunla böyle nasıl konuşursunuz? Size yardım etmek istiyor, bunun neresi kötü?

Fatma Teyze aynı sertlik ve kararlılık içinde:

– O iş adamı olmuş, ama adam olamamış, diye bağırdı. Hem siz kim oluyorsunuz da bu insanı bana savunuyorsunuz, diye hızla validen tarafa döndü.

– Ben buranın valisiyim.

– Sana da yazıklar olsun, dedi aynı ses tonunu sürdürerek. Senin gibi insanlar bu halkı temsil edemezler. Seni buraya yanlış göndermişler. İyisi mi sen bırak şu valiliği de bu adamın koruması ol. Sana valilik değil, el ayak öpmek yakışır.

Araya derhal polisler girip Fatma Teyze'nin ağzını kapatmaya çalışmışlardı.

Ama o kendisinden beklenmeyen bir enerjiyle aslan kesilip kimseyi yanına yaklaştırmamıştı. Ben daha fazla dayanamayarak yeniden fırlayıp Fatma Teyze'nin ellerine kapanmıştım.

– Affedersiniz Fatma Teyze, dedim. Ben bu adamın kızıyım, ama babam gibi düşünmüyorum. Şu anda karşınızda kahroluyorum, mahvoluyorum. Bütün bunlara ben sebep oldum. Lütfen beni affedin, sizi asla unutmayacağım.

Babam kolumdan tuttuğu gibi hışımla çekmişti geriye. O esnada Mustafa ile göz göze gelmiştik. Allah'ım, içime saplanan bakışları karşısında bir anda eridim, aktım, oracıkta...

Masal Kahramanları

Beni arabaya attıkları gibi uzaklaştırmışlardı.

Gözlerimin önünden Fatma Teyze'nin ve Mustafa'nın evin önündeki o mahzun halleri bir türlü gitmiyordu. Hele Fatma Teyze'nin bu olanlara rağmen, "Sözlerim sana değil kızım" deyişi içime bir hançer gibi saplanıp kalmıştı.

"Allah'ım! Bu işte bir yanlışlık var" diye kendi kendime sessiz itiraz çığlıklarımla boğuşuyordum. "Ben Akil Bey'in ihtişamlı evinde değil, bu mütevazı mekânda mutlu olacak birisiyim. Beni buradan koparma ne olur?" diye Mevlama yalvarıyordum.

Babam arabada esip gürlemeye devam ediyordu:

– Zaten ben hayatta iki tip insanı asla sevmedim: Birincisi; din adamlarını, ikincisi de karşımda pervasızca konuşup ukalalık yapanları...

Kendisini bir şey zanneden emekli bir hemşire ve camide imamlık yapan dik başlı bir genç... Bunlar çıkmış ortaya, bizim gibi bir ailenin kızına mihmandarlık yapıyor. Ben bunu bir hakaret kabul ederim. Olacak şey değil!

Bu sefer vali bey araya girip babamı uyarma ihtiyacı hissetmişti:

– Beyefendi, dedi. Galiba biraz ölçüyü kaçırdık. Bu olay sabah duyulursa halkın gözünde rezil oluruz. Buraların hayat kuralları ve değerlendirme ölçütleri nezaket, yardım, sevgi ve inanç üzerine kurulmuştur.

Büyük şehirlerle buraları kıyaslamak hata olur.

Sonra o küçük gördüğünüz imam, Viyana'da üniversite eğitimi aldı, Almanca, İngilizce, Rusça ve Arapça biliyor. Üstelik doktora da

yapıyor. Alanında aranılan bir uzman. Kendisine sunulan göz kamaştırıcı iş tekliflerini kabul etmedi.

Babamın bakışları birden değişti. İmam kimliği beyninde saplanmış olacak ki:

– Demek öyle ha, dedi. Bunu keşke daha önce söyleseydiniz.

Lütfen geri dönelim. Belki çocukla barışırız da kariyerinden istifade ederiz. Benim hem Rusçayı hem de İngilizceyi çok iyi bilen elemanlara ihtiyacım var. Hele bu çocuk gibi ahlâklı olursa işime daha da fazla yarar.

Her şeyi menfaat ve para açısından gören babam birden değişmişti. Bu onun huyuydu. Menfaati olunca kırk yıllık düşmanıyla bile derhal kol kola girebilirdi.

Vali bey yine araya girmişti:

– Bu insanlar son derece onurludur. Az önce yapılanları hazmedemezler. İsterseniz bu işi zamana bırakalım.

Babam zorla ikna olmuştu. Ama o, bu işin peşini bırakmazdı. Onu iyi tanırdım.

Bütün bu olup bitenler içinde kendimden geçmiş bir haldeydim. O insanlara yapılan hakareti asla hazmedemiyordum. İçimdeki yangın öylesine benliğimi sarmıştı ki, çektiğim acıyı unutmuş, o mazlumların haksız yere incitilmesinin yükünü taşıyordum.

“Babam duymasın” diye gözyaşlarımı içime akıtıyor, bütün hücrelerime sıçrayan üzüntümü içime gömmeye çalışıyordum.

Fatma Teyze’nin o haşmetli gözleri, kaplan gibi elleri, top güllesi gibi düşen o müthiş sözleri unutulur gibi değildi. Beynimde yankısı hâlâ devam ediyordu.

Hele Mustafa’nın duruşu, beyefendiliği, hayran kaldığım dürüst hali tüm benliğimi kuşatmıştı.

Anne-oğul, masal diyarı kahramanları gibi sürekli olarak hayallerimi süslüyordu. Öyle ki, başımı nereye çevirsem onların görüntüsüyle karşılaşıyordum.

Hızla Kök Salan Sevgi

Memlekete kavuşunca babam beni şehrin en ünlü hastanesine yatırmıştı. Başımda sürekli bir doktor ve hemşire nöbet tutuyordu.

Her şey mükemmeldi ve her ihtiyacım, her eksiğim giderilmişti. Ama bu soğuk, yapmacık hayat yeniden beni ezmeye, üzmeye ve

huzurumu kaçırmaya başlamıştı.

Anadolu'nun o küçük şehrindeki gariban insanların sıcaklığı, dostluğu, sevecenliği ve doyumsuz özellikleri yeniden burnumda tütmeye başlamıştı.

Yurtta aynı koğuşu paylaştığım fakir, ama yürekleri sevgi dolu kızlar beni çok etkilemişti. Onların candan ve içten yaklaşımları, sohbetleri ve hanımefendilikleri bir saniye bile aklımdan çıkmıyordu.

Alışverişe gittiğim zaman, o küçük şehrin esnaflarının gösterdikleri sıcakkanlılığı asla unutamıyordum.

"Emredersiniz... Emriniz olur... Başım gözüm üstüne... Allah razı olsun... Ayıp ettin, senden para mı istiyoruz? Ne zaman verirsen, canın sağ olsun."

Allah'ım, bu insanlar içinde ilk kez cenneti yaşamıştım ben.

Ya Fatma Teyze ve Mustafa? Onlar hayatımın iki esrarengiz kahramanıydı. Beynimden silinmeyen, hayalimden gitmeyen, kalbimden çıkmayan iki melekti.

"Ana kurban, şunu da yer misin? Ana kurban, bu da çok tatlı... Ana kurban, iyi misin? Ana kurban, hiç utanma ne istersen söyle... Ana kurban, sen misafirsin. Ana kurban, ben seni kızım biliyorum."

Ben öz annemden bile böyle içten, riyasız ve menfaatsiz bir ilgi görmemiştim. Her haliyle içime huzur serpmiş, sevgiye aç olan ruhumu beslemişti. Daha da önemlisi; bana insanları güvenebilmeyi öğretmişti.

Mustafa'nın varlığı ise bir başkaydı benim dünyamda artık.

Şimdiye kadar yüzlerce seçkin insanla karşılaşmış, yüzlerce gıpta edilecek kişiyle tanışmış, konuşmuştum. Bana ulaşıp konuşmak isteyen sayısız genç benim için ömür tüketmişti. Bu uğurda canını bile vermeye hazır olanlar çıkmıştı karşıma. Bunların büyük çoğunluğu da kişiliği, kariyeri ve başarısı bakımından göz kamaştıran, saygın insanlardı. Ama hiçbirisinin gözlerinden Mustafa'nın insana güven veren sıcaklığını almamıştım.

Bir bakışıyla dünyama giren, edepli duruşu ile farkını ortaya koyan bir dürüstlük abidesiydi o benim için...

Ben çevremde güzelliğiyle de tanınan birisiydim. Beni gören her genç, arkasını dönüp bir daha bakardı. Sadece bir delikanlı bundan istisna olmuştu, işte o Mustafa'ydı. Göz göze geldiğimizde başını yere eğip bakışlarını edeple perdeleyen yegane kişiydi o.

Ben onun paklığına, temizliğine, insanlığına ve dürüstlüğüne vurulmuştum. Benim onda bulduğum dış güzellik değil, ruh güzelliği ve beyefendiliğiydi.

Öylesine yüreğime girmişti ki, onun sevgisi... Gün geçtikçe daha koyu bir sevdaya dönüşüyordu.

Mustafa'yı çok sevdiğim için o güne kadar babamın etkisiyle nefret ettiğim diğer din adamlarına karşı da önyargılarımı sildim. Artık o yalnızca hayalimde değil, rüyalarımda ve dünyamda taht kurmuştu.

Yine özlemiyle savrulduğum gecelerden birinde geç vakte kadar onu düşündüm. Bir an kendimden geçtiğim anda belirivermişti karşımda. Yine bakışları yerde, başı önünde, utangaç ve çekingen bir hali vardı.

– Ben çok üzgünüm, ne olur beni affedin, diye bir çırpıda özrümü diledim içim yanarcasına. İnanın bu mahcubiyet içinde azap çekiyorum. Sizler en yüce övgüye layıkken, babam yüreğinizi incitti. Ben tepki gösteremedim. Ama siz yine de insanlığınızı sergilediniz.

Sözlerime hiç tepki vermedi, ama başını da önünden kaldırmadı. Ayağa kalkıp gideceği zaman yine o dayanılmaz bakışlarıyla bir an gözgöze gelmiştik.

– Ben seni çok sevdim, diye atıldım son çare olarak. Asla unutmadım!

Uyandım...

Ah, keşke rüya olmasaydı... Ah, keşke bir an yanımda olsaydı da bunları yüzüne söyleseydim. Kendisini ne kadar sevdiğimi bilseydi. Belki de karşılık verir, beni dünyanın en mutlu insanı yapardı.

Sevdanın İzini Sürerken

Hastaneden çıktığım gün, yeni evlenen arkadaşım eşiyle birlikte bana gelmişti. Onun da babası zengin bir iş adamıydı. Kocası ise babasının iş yerinde çalışan yetenekli bir gençti.

Ben okul ve yangın maceramı anlatırken birden arkadaşımın eşi Erhan söze karıştı:

– Yahu, siz (...) şehrinden bahsediyorsunuz değil mi?

– Evet, dedim.

– Hay Allah, dedi. Şu işe bakın. Anlattığınız olayın kahramanı Mustafa Bey, benim arkadaşım olan Mustafa'ya ne kadar da benziyor.

O esnada çok heyecanlandım.

– Anlatın lütfen, dedim. Şu sizin arkadaşınızı...

Erhan anlattıkça artık yerimde duramaz olmuştum.

– Olmaz böyle şey, diye hayretim çığlık olup dökülmüştü dudağımdan kendimi kontrol edemeyerek... Evet ta kendisi... Aynı kişiden bahsediyoruz.

Erhan da çok şaşırmıştı:

– Sana Mustafa'yı bir de ben anlatayım. O insanın, hayatında iki amaç vardır, diye devam etti. Birisi örnek bir Müslüman olarak yaşamak, ikincisi de çaresize çare olmak; garibanın, kimsesizin elinden tutmak...

Hayatını ve ömrünü bunun için planlamıştır ve yol haritasını da bunun üzerine kurmuştur.

O insan bir dürüstlük, ahlak ve gayret şaheseridir. İnsana yalnızca sözleriyle değil, davranışlarıyla ders veren gerçek bir Müslüman'dır. Bir saniyesini bile boşa harcamaz, her zaman emsallerinden bir adım ileride olur.

Hele vefa hissi, dostları için canını verecek kadar göz kamaştırıcıdır.

On yaşında hafız olmuş, on beş yaşında da Arapçayı ana dili gibi öğrenmiş. İmam-Hatip okullarının önü kapanınca kendi imkân ve gayretiyle Viyana'da öğrenim yaparak Almanca, İngilizce ve Rusça da tahsil etmiş. Tek amacı İslam'ı ve Kur'an'ı geniş kitlelere ulaştırmakmış.

Emeği ve alın teri olmadan asla bir kuruş para kabul etmez.

Öğrenim hayatı boyunca geceleri çalışıp gündüzleri okumuş. Annesi ise canını dişine takarak kendisine destek olmuş.

Karanlıkları Aydınlatan Nur

Mustafa'nın en büyük hayali Rusya'ya gidip oradaki insanlara İslam ve Kur'an'ı anlatmaktır.

Bediüzzaman Said Nursî'nin bir hatırasından çok etkilenerek bu kararı vermiş.

Dayanamayıp derhal sözünü kesmiştim.

– Nasıl bir hatıraymış, size anlattı mı?

– Evet.

– Lütfen bana da anlatın. Eminim ki, Mustafa'yı çok etkileyen bir hadise bizleri de etkileyecektir.

– Bahse konu olan hatıra şöyle gelişmiş:

Bediüzzaman Said Nursî adındaki bilge bir gönül adamı, İstanbul'dan Van'a giderken iki öğrencisiyle birlikte bugünkü Gürcistan'ın baş şehri olan Tiflis'e uğrar.

Tiflis o tarihlerde, Müslüman Türkleri sindirme politikası uygulayan Rus devletinin önemli bir şehridir.

Said Nursî bir ikindi vaktinde, Tiflis'te, Şeyh Sanan tepesine çıkmış etrafı incelerken, yanına bir Rus polisi gelir.

– Neden böyle etrafa dikkatle bakıyorsun, diye sorar.

Said Nursî de kararlı ve keskin ifadelerle:

– Medresemin (okulumun) planını yapıyorum, der.

Bir anda şaşıran Rus polis:

– Nerelisin, diye müdahale eder, alaycı bir tavırla.

– Bitlisliyim.

– İyi de burası Tiflis'tir, sen yanlış yerde hayal kuruyorsun.

Said Nursî o etkileyici bakışlarını Rus polisine çevir.

– Sen bilmez misin ki Tiflis, Bitlis kardeştir.

Bu çıkış karşısında Rus polisi daha da şaşırır.

– O ne demek?

Said Nursî geleceği keşfeden o güçlü hisleriyle tek tek anlatmaya başlar:

– Asya'da, İslam âleminde, üç nur birbiri arkasında parlamaya başlayacaktır. Sizde de üç karanlık birbirini takip edecektir. Sizin şu baskıcı ve despot rejiminiz yıkılacak, ben de gelip buraya medresemi (okulumu) yapacağım.

Said Nursî'nin 1910 yılında söylediği bu sözlerin ne kadar geçerli olduğu, bugün daha iyi anlaşılmaktadır.

Rusya'da 1917 yılında kurulan komünizm rejiminin, o zalim ve insanlık dışı uygulamaları, toplumda kapkaranlık bir dönem başlatmıştır. Öyle ki, milyonlarca insan bu baskıcı rejimin kurbanı olmuştur.

1990 yılında komünizmin yıkılmasıyla Tiflis şehri de hürriyetine kavuşmuştur. Bunun üzerine Said Nursî'nin öğrencileri Tiflis'e gelerek, "o büyük insan"ın hayalini kurduğu medreseyi (okulu) hizmete açmışlardır.

Hâlbuki o tarihte Rus polisi, Said Nursî'nin bu görüşüne şiddetle itiraz etmiştir.

– Heyhat! Şaşarım senin ümidine, demiştir.

Said Nursî de:

– Ben de şaşarım senin aklına, diye cevap vermiştir. Bu kışın devam etmesine ihtimal verebilir misin? Her kışın bir baharı, her gecenin bir gündüzü vardır.

Rus polisinin hayreti gittikçe artmıştır.

– Efendi, sen ne diyorsun? İslam parça parça olmuş.

Said Nursî ise bugün bile okuyanları şaşırtan bir cevap vermiştir:

– Hayır, Müslümanlar tahsile (okumaya) gitmişler.

İşte Hindistan, İslam'ın kabiliyetli bir çocuğudur. İngiliz lisesinde okuyor.

Mısır, İslam'ın zeki bir evladıdır. İngiliz siyasal bilgiler fakültesinden ders alıyor.

Kafkasya ve Türkistan, İslam'ın iki kahraman oğullarıdır. Rus harp okulunda eğitim görüyorlar.

Yahu şu asil evlatlar diplomalarını aldıktan sonra, her biri bir kıtanın başına geçecek, muhteşem ve adaletli babaları olan İslam'ın bayrağını dalgalandıracaklar. Kaderin gözü önünde, feleğin inadına, hakikatin sırrını ilan edeceklerdir.

Ne enteresan ki, o tarihte Hindistan ve Mısır İngilizlerin sömürgesi altında eziliyordu. Kafkas ülkeleri ve Türkistan olarak bilinen Orta Asya Türkleri Rus idaresinin zulüm ve baskısı altında yaşıyorlardı.

Bugün Said Nursî'nin verdiği müjdeler birer birer çıktı. Mısır 1937'de bağımsızlığını ilan etti.

Pakistan 1947'de Hindistan'dan ayrılarak bağımsız bir İslam devleti oldu. 1990'da Sovyetler Birliği'nin dağılmasıyla da Kafkas ülkeleri ve Türk Cumhuriyetleri birer birer hürriyetlerine kavuştular.

İşte dedeleri Kafkas kökenli olan Mustafa'nın, Rusya'ya gidip inanç boşluğu içindeki gençleri doğru yola davet etmek gibi bir ideali vardı. Çünkü komünizm rejiminin inanç ve ahlak değerlerinden uzaklaştırdığı gençleri, iman ve Kur'an'ın manevî ilaçlarıyla tedavi etmek için çalışan insanlara katılmak istiyordu. Bunu da omuzlarında bir kulluk görevi sayıyordu.

Ben de Viyana'da tanıştım Mustafa'yla. Hayatımda en sevdiğim arkadaşlarımdan birisidir. Dört yıl aynı ortamı paylaştık. Onun

insanlığına, samimiyetine ve temiz yürekliliğine asla doyamamıştım.

Anlatılanlar karşısında büyülenmiştim. Daha fazla kendimi tutamayarak derhal atıldım içimin yangınıyla:

– Ne olur, dedim, madem arkadaşın bana yardım et o zaman.

– Nasıl bir yardım istiyorsun?

– Mustafa'yla temas kur, bizi bir şekilde bir araya getir. Onu asla unutmadığımı, deliler gibi sevdiğimi itiraf etmeme bir fırsat oluştur. Hadi ne olur, bu iyiliği yap bana. Bu şekilde dünyaları bahşetmiş olursun bize lütfen...

Erkan ümitsizce başını salladı.

– Sen onu tanımıyorsun, dedi. O, bu dünyaya girmek istemez. Kendisini davasına adamıştır.

Değil seni, dünyanın bütün güzellerini yanyana getirseler asla dönüp bakmaz. Çünkü onun önceliği Allah için yaşamaktır. Bana inan, başlamadan vazgeç bu hayalden. Unut onu, bu yol çıkmaz bir sokak olur senin için...

– Ama evlilik, hizmet aşkına ve o kutsal hayallerine engel değil ki?

– O davasıyla evli bir kahramandır. Günü gelince elbette ki, evlenir. Ama şimdi değil...

– Hayır yanılıyorsun, diye atıldım. Ona mutlaka ulaşacağım. İçimin ateşini, sevdasını, özlemini haykıracağım. Belki de evlenmeye ikna olur.

Erhan acı acı güldü:

– Bu halinle değil seni kabul etmek, seninle konuşmaz bile.

– Kolayı var. İstediği gibi uzun bir elbise giyerim, örtünürüm. Hatta namaza bile başlarım.

– Buna inanmasını mı bekliyorsun?

Mustafa'ya olan sevgimin beni nasıl bir hale getirdiğini, ne dediğini bilmeyen bir insana dönüştüğümü anlayan Erhan, çareyi susmakta bulmuştu.

Evet, duygularımın etkisiyle çocuklaşıyordum, bundan dolayı da saçmalayıp, duruyordum. Ben kim, onların nezih dünyasına girip ayak uydurmak kim? Ama içimdeki yangın mantık kurallarını dinlemiyordu. Duyguların mantığı yoktu!

Bir tarafta babamın beni yurtdışı eğitim için zorlaması; bir tarafta da kanımı tutuşturan aşkım, Mustafa...

İkisi arasında bocalıyordum.

Son çare olarak Erhan'a yeniden yalvarmaya başladım:

– O zaman, dedim. Mustafa'nın telefonunu verin, onunla temas kurmak istiyorum.

– Mustafa sana cep telefonunu vermeden hoşnut olmaz, dedi. Ancak görev yaptığı cami derneğinin telefonu var. Orayı ararsan seni görüştürebilirler.

Derhal telefonu not ettim. Not etmek ne kelime, rakamlarını tek tek ezberledim.

Artık vakit kaybetmeye niyetim yoktu. Büyük bir ümit ve heyecan içinde derhal telefona sarılıp onu aradım. Ahizeyi kaldıran beye nefesi kesilmiş bir çaresiz gibi Mustafa'yı sordum.

Aldığım cevap tam bir şaşkınlık uyandırmıştı bende.

– Kızım, dedi. Mustafa Hoca on günden beri Ankara'da. Annesi felç geçirdi. Ona refakat ediyor. Çok zor durumdalar.

Acıyla ümidin sarmaş dolaş olduğu karmakarışık bir ruh haline bürünmüştüm bu beklenmedik bilgiyle... Fatma Teyze'ye olan olağanüstü sevgimden dolayı içim "cızzz" etmişti. Ancak dostluk böyle zamanlarda belli olurdu. Dar zamanlarının vefa borcumu ödemem için iyi bir fırsat olduğunu düşünüyordum. Nereden ve nasıl başlamam gerektiği konusuna kafa yormaya başlamıştım. İçinden çıkamadığım ihtimal hesapları zihnimi altüst etmişti.

Hem babamı baskı altında almak, hem de o iki kadirşinas dosta yardım etmek için yeni bir yol haritası belirlemiştim, kendime göre... Bu vesileyle belki Mustafa'ya da yakınlaşma imkânım olabilirdi.

Durumu babama anlatıp onu ikna etmek için:

– Babacığım, dedim. Ben bu iki insanın zor zamanlarında yanlarında yer alırsam, bekli de Mustafa'yı kazanır ve bizim şirkette çalışmaya ikna ederiz. Siz de onun yeteneklerinden ve bilgisinden yararlanırsınız.

Bir kuruşluk menfaat için yapmayacağı fedakârlık olmayan babam, buna elbette "Hayır!" diyememişti.

Kopacak gönül kasırgalarından habersiz derhal harekete geçmiştim.

İkinci Bölüm:
Esrarlı hadiseler
Heyecan Fırtınası

HİÇ VAKİT KAYBETMEDEN özel şoförümü yanıma alıp Ankara'nın yolunu tuttum.

Fatma Teyze'nin yattığı hastaneye doğru yol alırken, kendi kendime bu işe uygun bahaneler bulmak için yoğun bir arayış içindeydim. İşin planlı olduğunu bilmemeleri gerekiyordu. Yoksa onurlu bu iki insan bütün tekliflerimi geri çevirebilirlerdi. Gerçekten, onlara karşı ilgi ve sevgimden dolayı yapamayacağım fedakârlık yoktu.

Hastaneye adım attığım zaman o güne kadar asla duymadığım müthiş bir heyecan fırtınasına yakalanmıştım. Allah'ım, bu ne biçim bir haldi? Nefes almakta bile güçlük çekiyordum. Neredeyse koridor ortasına yığılacak kadar halsiz düşmüştüm. Zihnimde hep şu soru vardı: Mustafa beni nasıl karşılayacaktı?

Kovar mıydı? Yoksa en ağır hakaretlerle intikam mı alırdı? Veya suratıma kapıyı çarpıp ebediyen aramıza duvar mı örerdi?

Olsun... Her şeye hazırdım. Yüreğimi parçalayan o söz dinlemez sevdam için her ihtimal kabulümdü. Hatta bir anlık görüntü bile her şeye bedeldi, benim için.

Kafamdaki binlerce açmazın karışık bir labirente çevirdiği düşüncelerle koridorda ilerliyorum... Allah'ım! Düşüp bayılacak kadar müthiş bir baskı altında terden sırılsıklam olmuştum.

– İlkay... İlkay...

Arkamı döndüm ki, bir de ne göreyim? Fransa'da birlikte kaldığım arkadaşım Emel.

Sarıldık hasretle... İki yıl boyunca hiç görüşmemiştik.

– Hayrola, dedi yüzümdeki solgun hale bakarak... Sen hastasın. Vücudun da titriyor. Kötü bir şey yoktur umarım?

– Bir tanıdık çok hasta. Biraz telâşlıyım o kadar.

– Tanıdık?

– Evet.

– Hımm, dedi kendine has bir kuruntuyla.

– Yoksa?
– Hayır, dedim. Bu farklı bir şey.
– Ya sen?
– Burada çalışıyorum.
– Buraya mı atandın?
– Evet. Acildeyim. Bir taraftan da Uzmanlık Sınavı'na hazırlanıyorum.

Kolumdan tutarak:

– Haydi gel, dedi. Sana yardımcı olayım. Arkadaşına birlikte gidelim.

İnsanların gizli niyetlerini okuma kabiliyetine sahip olduğunu düşündüğüm Emel'den kurtulmak için kırk dereden sular getirdim.

Yakamı zor kurtarmıştım.

Haydi Biraz Daha Gayret

Fatma Teyze'nin yattığı servisi ve odasını öğrenip çıktım. Kattaki hemşireye de sorup, yattığı yerden emin olmak istedim.

– Kim var, dedim?
– Oğlu, dedi.

Beynimi bir anda ablukaya alan müthiş bir baskı içinde, soğuk terler yeniden boşalmaya başlamıştı.

"Allah'ım, ne olur" diye yalvarıyordum. "Ne olur, kötü bir şey olmadan buradan çıkayım. Eğer hayallerim yıkılırsa, bu hayat bana zindan olur.

Sen o kulunu o kadar güzel ve nadide yaratmışsın ki, ben de ona gönlümü kaptırdım. Ne yapayım? Sen yarattın, ben de sevdim. Ne olur bana yardım et."

Dayanılmaz bir duygu yoğunluğu içinde sanki ayaklarımı sürüyerek ilerledim. Heyecanımdan bacaklarım ve kollarım titriyordu. Nefesim gittikçe beni boğuyor, gözlerimin önü yavaş yavaş perdelenmeye başlıyordu. Ya kalbim? Haydi, biraz daha gayret! Neredeyse durdu duracaktı.

Kapının önüne geldiğimde artık tamamen pes etmek üzereydim. Saçlarımdan akan terleri sile sile bir hal olmuştum.

Karanlık dünyama ansızın doğan bir güneş gibi Mustafa'yı bir anda karşımda görünce sanki dilim tutuluvermişti. Gözlerinde kaybolmak ister gibi, bakışlarımı ışıldayan yüzüne çevirince, yine başını kendine

has edebiyle önüne eğmişti. Ardından da hiçbir şey söylemeden yana çekilip bana yol vermişti. Bunun anlamı ise çok açıktı.

“Benimle bir işin yok. Ne diyeceksen anneme söyle, sonra da çık git” der gibi bir hali vardı.

Beynimde şahlanan karışık duyguların dayanılmaz mengenesi altında içeri süzüldüm sessizce...

Fatma Teyze yatağa uzanmış, tam bir ölüyü andırıyordu. Yüzü soluk, avurtları çökmüş, gözlerinin etrafında da halka halka morluklar oluşmuştu... Belli ki çok ağır bir hastalığın pençesinde son anlarını yaşıyordu.

Yanına gittim, gözleri kapalı, dudakları ise kıpır kıpırdı. Elini elime aldım, ama bir şey hissetmedi. Fakat sürekli bir şeyler okuduğu anlaşılıyordu.

Mustafa’da bir kelimelik ses duymak için:

– Durumu nasıl, diye sordum gözlerinin içine bakarak.

Bakışlarını yana kaydırıp:

– İyi, dedi.

– Ayağa kalkabiliyor mu?

– Hayır.

– Konuşuyor mu?

– Çok az.

– Bir şey de yiyemiyordur o halde?

– Evet.

– Kaç günden beri buradasın?

– On bir.

– Hastalığı neymiş?

– Beyin kanaması geçirdi.

Ağzından kelimeleri cımbızla alıyordum sanki. Ben konuşmak için cümlelerimi uzattıkça o inadına kısa kesip aradan çekilmek istiyordu. Ama ses tonundaki asalet, mertlik ve dürüstlük beni öylesine etkiliyordu ki, sanki bahar kokulu efsunların büyüsüyle kalbim sarhoş oluyordu.

Sancılı Yüzleşme

İçimden binlerce kez haykırıyordum Rabbime “Benim aradığım insan bu. Ne olur, onu bana nasip et!” diye...

Tükenen direncime mağlup düşerek kendimi Fatma Teyze'nin yanına atmıştım. Beyaz örtüler içinde katbekat nurlaşmış siması insanı başka âlemlere götürüyor, baktıkça doyumsuz bir huzur veriyordu. Adeta kalbinin temizliği yüzüne yansıyarak insana ibretlik bir ömür dersi sunuyordu. Bu asil kadının hastalığı bile bir başkaydı. Yaptığı iyilikler kendisini nurdan bir haleye dönüştürerek adeta gözleri kamaştıran bir görünüm oluşturmuştu.

Tekrar Mustafa'ya dönüp:

– Acaba benimle konuşur mu, dedim. Hiç değilse geldiğimi görsün. Ona ödenmesi imkânsız bir borcum var benim.

Yüzüme bile bakmadan:

– Sorun, dedi. Sizi duyarsa cevap verir belki.

Mustafa'nın benimle ilgili kurduğu en uzun cümle bu olmuştu. Bunu bile bir umut vesilesi sayarak sevinç içinde atıldım:

– Fatma Teyze, diye seslendim birkaç kez. Ama tepki vermiyordu. Yalnızca dudaklarını oynatmaya devam ediyordu.

– Bak, kendi kendine konuşuyor, dedim. Konuşmuş olmak için.

– Hayır, dedi Mustafa. O her gün yaptığı dualarını tekrar ediyor.

Ben odada daha fazla kalmak için çeşitli bahanelerle oyalanırken, Mustafa benden rahatsız olduğunu her davranışıyla belli ediyordu.

Ya gerçekten bana ilgi duymuyor, ya inancı gereği bir kızla yalnız kalıp karşılıklı konuşmayı günah sayıyor, ya da daha önce yaşananlardan dolayı kırgın olduğunu gösteriyordu.

Ne olursa olsun, şu çok açıktı ki; benim varlığımdan oldukça rahatsızdı. Bunu çok iyi bildiğim halde kovulmayı bile göze alarak ısrarla odada kalmaya devam ediyordum.

Bir müddet daha odada oyalanıp Fatma Teyze'nin o gizemli dünyasını ibret içinde seyrederken, benim çıkıp gitmeyeceğimi düşünen Mustafa:

– İzninizle, benim doktorla görüşmem lazım, dedi.

Kapıya yöneldiği an tüm cesaretimi toplayarak bir el işaretiyle onu durdurdum.

– Bir saniye, dedim. Ben de kalmayacağım zaten. Ama size anlatacaklarım var.

Yeniden hızla harekete geçen içimin tufanı, sanki vücudumu parçalarcasına büsbütün kontrolünden çıkmıştı. Nereden, nasıl başlayacağımın hesabı içinde boğuluyordum.

Acaba onu sevdiğimi ima etsem olur muydu?

Hayır, çok erkendi... Ya bir daha göremezsem? Evet, bu da vardı. Müthiş bir bocalama içinde birkaç kez konuşmaya başlamak istediysem de kelimeleri yutmak zorunda kaldım. Sonunda bütün cesaretimi toplayıp:

– Mustafa, dedim. Çok üzgünüm, çok mahcubum. Size yapılan nezaketsizliği asla hazmedemiyorum. Bunca zaman bunun üzüntüsüyle kendi kendimi yedim. Hem Fatma Teyze'den hem de senden af diliyorum.

Dünyaya para gözlüğünden bakan insanlar başka öncelikleri göremiyor. İyilik ve yardım mantığını anlayamayacak kadar menfaat felsefesiyle yetişmiş insanlar, sizin dünyanıza o kadar yabancı ki...

Ben de o ortamda büyüdüm elbette. Ama yaşadığım hayatın ikiyüzlülüğü nedeniyle sizin dürüstlüğünüze vuruldum.

Mustafa elini kapı koluna atarak beni daha fazla dinlemek istemediğini gösterdi:

– Geldiğinizi anneme söylerim, dedi. Müsterih olun; hem ben, hem de annem sizi affettik.

Ben şimdi doktora gitmek zorundayım. Geldiğiniz için de çok teşekkür ederim.

Son bir hamle yaparak:

– Mustafa, diye atıldım tekrar.

"Ne diyorsun?" gibilerden gözlerini bana çevirerek sert bir bakış attı... Sanki "Artık ne diyorsan de ve git" anlamına gelen bir hareketti bu.

Zihnimden bir an bile çıkarmadığım ve ölesiye sevdiğim bu insanın ne yaptığını hiç düşünmeden konuşmamı sürdürdüm.

– Ben sizi asla unutmayacağım, dedim. Sık sık da ziyarete geleceğim. Sizler benim için çok özel insanlarsınız.

Çok zeki bir cevapla duygularımın önüne aşılması zor bir set çekmişti:

– Annem, sizi kızı gibi sevdi. Ben de kardeşim gibi.

Hayaller...

Her şeyin bittiği bu esnada içimden acı bir soluk koparak boğazıma kilitlenmişti. Belki de bu, sönen umutlarımın son çırpınışıydı.

O anda Yüce Allah bir mucize ikram etti sanki. Fatma Teyze'nin sesi duyuldu bir anda.

– Mustafa!

Mustafa, kapı koluna tutunmuş elini bir anda bırakarak:

– Anne, diye koştu yaşlı kadına doğru.

Ben de bunu fırsat bilerek tekrar dönüp Fatma Teyze'nin üzerine eğildim.

Beni karşısında gören Fatma Teyze, hiçbir şey olmamış gibi kollarını açarcasına bir hamle yaptı. Olgun simasına oturan cansız bir tebessümle beni kucaklamak istedi. Ben de içimde yükselen müthiş bir duyguyla üzerine kapanıp ağlamaya başladım.

Fatma Teyze'nin gözlerinden süzülen iki damla yaşın anlattığı o kadar derin manalar vardı ki... Kendine yakışan da buydu zaten.

Onca hakaretlere rağmen belli ki beni affetmişti. Bana olan o ana sıcaklığıyla sevgisi hâlâ eksilmemişti.

Bu insanlardaki incelik ve duyarlılık, insan kadri bilme, üzmeme, incitmeme anlayışının ne olur binde biri de ailemde olsaydı, diye düşündüm. Bu insanların yanında olduğum zaman bir yandan hiç yaşamadığım bir huzur buluyor, diğer yandan da her şeye rağmen gösterdikleri insanlık karşısında küçülüp kahroluyordum.

Gözlerimin derinliğinde kaybolmak ister gibi baktı, baktı. Konuşamadığı için sözlerini o nemli bakışlarıyla anlatıyordu. Bu öyle bir nutuktu ki ne bir hatip, ne bir edebiyatçı ne de bir yazar böyle cümleler kuramaz, gönüllerde böylesine bir yankı uyandıramazdı.

Bu saç telimden tırnaklarıma kadar beni titreten, ürperten, insanı kul köle yapacak kadar mest eden bir şefkat bakışıydı.

– Ah keşke benim annem sen olsaydın, diye çığlık atıyordum. Şu bir anlık huzuru ömür boyu yaşasaydım, yanınızda hayatın doyumsuz mutluluğuna erseydim. O sevgi dolu yüreğinize sığınsaydım...

Ah ne olurdu?

Ellerini tuttum, içimden kaynayıp gelen sözlerin en güzelini kendisi için sıralamaya başladım. Gözyaşlarıma karışan sessiz mırıldanışımı duymuş gibi kirpiklerini yeniden araladı.

Tek kelimelik sihirli bir sözcük çıktı ağzından. Tek bir kelime boşlukta kanat çırptı, geldi yüreğimin yangınına konup içimde silinmemek üzere ebedileşti.

– Kızım!

Ah Rabbim! Ömrümde bana bu kelimeyi kimse böylesine sımsıcak, esrarlı bir şekilde söyleyip içimde fırtınaların kopmasını sağlamamıştı.

Gözlerine yalvarırcasına baktım “Devam et” diye...

– Kızım!

Bu yeterdi benim için... Bu kelimenin içinde neler saklı değildi ki... Sevgi, şefkat, insanlık ve belki de gelini olmamı görme arzusu.

Belki de...

Bunun bir hayal olduğunu biliyordum. Belki de hayalden öte imkânsızdı.

Olsun...

Şu anı, şu dakikaları, şu sahneyi yaşamak benim için ömre bedeldi.

Ellerimi hafifçe sıkıp tekrar bakışlarıyla yüzümü taradı. Bütün hücrelerime ulaşan bir elektriğin vücudumu etkilediği bir duyguydu, dokunuşları.

Bir an kendimi, onun önünde gelini olarak hissedip ona hizmet etmenin hazzını duymaya başlamıştım.

Gelini olmak...

Fatma Teyze gibi tepeden tırnağa mütevazı bir kişiyle birlikte yaşamak. Onunla insanlık abidesi haline gelmek... Ona layık olmak... Bu ailenin manevî iklimi içinde hayal dahi edemediğim dünya cennetini yaşamak.

Ah hayallerim...

Sır Yüklü Ziyaretçi

Ben bu doyumsuz âlemlerde seyahat ederken birden kapı açıldı, ben de toparlanarak kenara çekildim.

Bir hanım...

Mustafa ise bayanı görür görmez dışarı çıkmıştı. Belli ki, hanım hanıma konuşmalarımız sırasında odada bulunmayı edep ve görgüsüne uygun bulmamıştı.

İşte vurulduğum incelik buydu. Böyle bir anlayış, böyle bir kibarlık kimde görülmüştü?

Bir kedi sessizliği içinde odaya süzülüp Fatma Teyze’nin üzerinde eğilen hanımın duruşu, vaziyeti, davranışları çok garipti.

Sanki toplum içinde hiç yaşamamış, paklığı ve temizliği asla lekelenmemiş, gökten zembille inmiş gibi bir görüntüsü vardı. Hele odaya yaydığı o mis gibi koku... Allah'ım, aklımı başımdan almıştı.

Karşısında bir anda şaşkınlığa büründüğüm bu esrarengiz hanımı merak edip yanına sokulmak istedim.

Ama gördüklerime inanamadım. Bu ibret ve gizem dolu sahne karşısında bir anda kendimi kaybettim. Beynim zonklamaya, kalbim yerinden sökülecekmiş gibi çarpmaya başlamıştı.

Akılları durduran bu görüntünün içine girmek istercesine son bir hamle daha yaparak yanına sokulunca, işte o anda gördüklerimi izahtan yoksun halimle tüm yetilerimi kaybettim. Zaten sonrasını da hatırlamıyordum. Bayılıp oraya yığılmışım. Beni odadaki çekyata taşımışlar.

Kendime geldiğimde hanım gitmiş, Mustafa ise annesinin yanında çırpınıyordu.

– Anne! Anne! Cevap ver! Anne...

Esrarengiz bir şekilde gelen o garip hanım Fatma Teyze'yi de beraberinde götürmüştü.

Fatma Teyze artık nefes almıyor, sır yüklü, o muhteşem güzellikte ki ziyaretçi ortalıkta görünmüyordu.

Allah'ım, bu bir rüya mıydı, bir hayal miydi? Gördüklerim gerçek miydi? Yoksa bir yanılsama mıydı?

Başımı ellerimin içine alıp haykırmaya başladım. Hayatında iyilikten başka hiçbir şey yapmamış olan bu nur yüzlü hanımın başında yaşadıklarımı, gördüklerimi düşündükçe hayrete düşerek o bilinmezlikler âleminde kaybolup gidiyordum.

Hemşire ve doktorlar bir anda odaya dolmuşlar, bizleri dışarı çıkarmışlardı. Benim ayakta kalacak mecalim yoktu. Az önceki sahne beynimde binlerce, milyonlarca defa bir film karesi gibi durmadan geriye sarıyor, şahit olduğum o dudak uçuklatan manzara karşısında tek yaptığım şey Allah'a sığınmak oluyordu.

Benim kapı önündeki acımı gören Mustafa, belki de beni oraya yakıştırmayarak beni uyarmak zorunda kalmıştı.

– Lütfen, siz evinize gidin artık. Burada yapabileceğiniz bir şey yok.

Bu bir "Defol git" miydi? Yoksa "Daha sonra görüşürüz" anlamında mıydı?

Şimdi bunları düşünecek halde değildim.

Fatma Teyze sedye ile indirilirken ben de duvar dibine çöküvermiştim. Beynimi kemiren o dayanılmaz sahneyi tekrar tekrar yaşamaya devam ediyordum.

Tarifi Zor Anlar

Allah'ım, bu ne inanılmaz bir şeydi!

Etimi kemiğimden ayıran, ruhumu vücudumdan koparan, aklımı başımdan alan bir sahneydi. Ya orada konuşulanlar... Harf harf beynime kazınmıştı. Nasıl unutulabilirdi? Ömrüm boyunca bir saniye bile aklımdan çıkmayacak kadar ibret ve ders doluydu.

O sahneyi yaşarken neci ve kim olduğumu, neden dünyaya gönderildiğimi, insanlık için ne yapabileceğimi sorgulamaya başlayarak, ilk kez yaptıklarım karşısında kendimden utanarak, yine kendime lânetler yağdırıyordum.

Birkaç dakika içinde olup biten o olayı ne anlatmaya aklım yeter, ne de kelimelerle tarif edilebilirdi.

Bilmem ki Fatma Teyze'yle, odasına bir melek gibi süzülerek giren o hanım arasında geçen konuşmaları başkalarına anlatsam bana inanırlar mıydı? Yoksa bunu duyanlar, bu kız aklını oynatmış mı derlerdi?

Ne derlerse desinler. Benim gördüklerim ve yaşadıklarım kesinlikle gerçekti. Ama nasıl bir gerçek? İşte onu ben de bilmiyordum.

Bunun maalesef elle tutulur bir izahı yoku. Ama bildiğim şu ki o sahnede iki kişi rol aldı, ben de onların şahidiydim. İster hayal, ister rüya, ister düzmece denilsin. Ben buna inanıyorum ya, bu benim için yeterliydi.

O sahne...

Beni tarifsiz iklimlere ulaştıran, akıl sınırlarının ötesine geçerek kalp yoluyla doyumsuz bir seyir izleten o an...

Durmadan gözümün önünden gelip geçen o ibretli manevî film karelerini bir bir anlatayım da, benim gibi ruh dünyasından yoksun, maddeyi kendine ilâh edinenler ibret alsınlar...

Anlatayım da, kendini zengin sananlar aslında ne kadar fakir; kendini fakir zanneden insanlar da ne kadar zengin olduklarını bilsinler...

Anlatayım da, ölümle kucaklaşırken nelerin gerekli olduğunu fark etsinler...

Anlatayım...

Başkasına değil, önce kendime... O ibret dolu dersler beynime işlesin de günahlarla filizlenen hayatıma bir umut olsun.

Anlatayım:

Dünyada bir eşini ve benzerini asla göremediğim o hanımın odaya girişiyle her şey başkalaşmaya, garipleşmeye, sanki baş eğmeye başlamıştı. Öyle ki; odanın boyası, yerdeki halı, yatak örtüsü, kapı ve pencereler sihirli bir renge bürünüvermişti. Sanki yatağında cansız bir şekilde uzanan Fatma Teyze bir anda canlanıp cıvıl cıvıl bir insan oluvermişti. Gözlemleyebildiğim birçok detay beni hayrette bırakmıştı.

O hanımın üzerindeki kıyafet ve başörtüsü başka hiçbir yerde görmediğim renk ve desendeydi. Sanki bütün renk ve desenler iç içe geçerek efsunlu bir görünüm oluşturmuştu.

Ciğerime çektiğim nefes sanki bir hava değil, içimdeki bütün günah, kötülük, kir ve pas, ne varsa temizleyip atan bir gizemli iksire dönüşmüştü. Sanki o odada zaman durmuş, zaman içinde bir zaman oluşmuş, fani dünyada baki bir âlem kurulmuştu.

Elimi yavaşça elbisesine dokunmak ister gibi uzatınca yapamadım. Dokunmak ve tutmak mümkün değildi.

Bu durum beni büsbütün bir çıkmaza doğru itmiş, kendimi taşıyamaz hale getirmişti.

Aralarında geçen konuşmalara odaklanıp son bir hamleyle kendimi bu iki dostun şahidi olmaya zorlayınca, işte o an olanlar oldu.

Bu öyle yakıcı, öyle dehşet dolu bir andı ki; akılları durduran, gözleri kamaştıran ve dili susturan şaşırtıcı bir manzaraydı.

Yatakta yatan yaşlı ve bitkin Fatma Teyze değil, on sekiz yaşlarında, ay parçası gibi, görenlerin aklını başından alacak bir dünya güzeliydi. Sanki Fatma Teyze, odaya giren bu bilinmez hanımın karşısına genç kızlığının bütün alımı ve güzelliğiyle çıkmıştı.

Bu gerçek miydi Rabbim? Yoksa hayal mi görmüştüm?

Hayır, hayır... Her şey apaçık ortada cereyan etmişti. Hem de göz kamaştıran bir ihtişamla...

Işıl ışıl yanan gözler, pırıl pırıl parlayan yüzler, odaya saçılan sihirli sözler; edeple, hayâyla açılıp kapanan dudaklar...

Ebedî bir hasrete odaklanmış gibi simalarda oluşan tarifsiz bir mutluluk.

Allah’ım, bu kadın da kim? Aralarındaki bu sımsıcak sohbetin nedeni ne? Neler konuşuyorlar?

Bunun için kendimi tüketircesine, bitirircesine zorluyordum. Hiç değilse bir cümlesini duysam, o bile bana yetecekti. Belki de bu içten ve yürekten arzunun karışında Rabbim bana o dünya ötesi konuşmaların bir kısmına şahit olma imkânı vermişti:

– Gözün aydın, Fatma kardeşim. Duaların kabul oldu, dedi. Rabbim seni, huzuruna en güzel halinle kabul edecek. Günahların affoldu.

Fatma Teyze, bu sözler karşısında gözlerini kapatıp kendinden geçmiş gibi derin bir vecd içinde:

– Çok şükür Rabbim, diye haykırdı. Demek cahillik zamanında işlediğim hata ve kusurlarım, Allah’a gafil olduğum günahlarım affoldu öyle mi?

– Yüce Rabbim, kendisini seven ve kendi rızası için çalışan kullarının isteğini geri çevirir mi? Onun (c.c.) af ve merhameti o kadar fazla ki, bütün kulların günahı toplansa, Onun affının bir damlası yapmaz. O samimi yürekleri, içten yakarışları, tövbe edenleri, hata ve kusurları için gözyaşı dökenleri eli boş gönderir mi?

Sen de gençlik sersemliğiyle hatalar ettin, günahlar işledin. Ama eşinin yardımıyla öyle bir iman mertebesi elde ettin ki, yüzlerce masuma ve çaresize anne oldun. Onların reddedilemez dualarını aldın.

Ve işte kazanan da sen oldun.

Şimdi birlikte bir yolculuğa çıkacağız.

– Yani, ben öldüm mü?

– Hayır, ölmedin. Çünkü şehitler ölmez. Onlar yalnızca mekân değiştirir, öbür dünyaya zahmetsiz bir geçiş yaparlar. Asla da ölüm acısını tatmazlar.

– Ama ben şehit değilim ki...

– Sen de manevî şehitsin.

Ümmetin fesada gittiği âhir zamanda, Allah’ın emirlerine uygun yaşayıp insanlara ışık ve rehber olanlar manevî şehit olurlar. Tıpkı Allah yolunda savaşıp şehit düşenler gibi, onlar da hayatlarını Allah’ın emirlerine adayıp o makamı elde ederek, ölürler.

Bunun için sen de manevî şehit oldun, kabir ve haşir sorgusundan kurtuldun, günahların temizlendi. Seni cennette bekleyen eşine

koşacaksın.

Bir anda Fatma Teyze'nin gözlerinden yaşlar boşanmaya başlamıştı:

– Bu günahkâr halimle mi?

– Cennete yalnızca peygamberler günahsız girerler. Ondan (c.c.) ümidini kesmeyen, Ona yönelip son çare olarak Onu bilen kullar da cennete girecektir.

Gözlerinden saçılan umut ve sevinç ışıltılarıyla an be an güzelleşen Fatma Teyze heyecanla:

– Ya Rabbi! Bu günahkâr kulunu cennetlik kıldın. Ne olur bütün günahkâr Müslümanları da hidayete erdir, diyerek inliyor, göğüs kafesi de müthiş bir heyecanla körük gibi inip kalkıyordu.

Oturuşu, duruşu ve ses tonuyla dünya haline asla benzemeyen o gizemli hanım, Fatma Teyze'ye bulunduğu durumu daha iyi anlatabilmek için o doyulmaz sohbetine devam ediyordu:

Esrarlı Arkadaş

– Adamın biri her duasında "Allah'ım, ruhumu alırken ruhumun bile haberi olmasın" diye dua edermiş. Bir gün hastalanmış, eşi yemek hazırlarken kapı çalmış, kapıdaki kişi "Arkadaşımın hasta olduğunu duydum, bunun için ziyarete geldim" demiş.

Hasta adam da arkadaşını görünce çok sevinmiş. Sohbet sırasında arkadaşı:

"Gel seninle çıkıp biraz hava alalım, açılırsın" demiş.

Dışarı çıkıp biraz gezdikten sonra hasta olan "Artık eve dönelim" demiş.

Gelmişler ki evin önü çok kalabalık. Eşi ve çocukları ağlıyor, bir de ortada bir tabut var. Bu garip manzarayı gören adam, arkadaşına sormuş:

"Bu kalabalık ne, eşim ve çocuklarım niçin ağlıyorlar? Hem şu yatan cenaze de kimin?"

"Gel biz de gidelim, bakalım; öğreniriz" demiş ziyarete gelen arkadaşı.

O kalabalıkla birlikte tabutun mezarlığa getirilişine eşlik etmişler.

Mezara gelmişler ki, yeni açılan mezarın başında Peygamberimiz (a.s.m.) öğüt veriyor, birçok insan da onu (a.s.m.) soluksuz bir

şekilde dinliyorlar. Onlar da bu doyumsuz sohbete katılıp adeta nefes almadan takip etmişler.

Epeyce bir zamandan sonra hasta olan, arkadaşına dönmüş:

“Artık gidelim” demiş. “Eşim ve çocuklarım merak ederler.”

Ama arkadaşından çıt yokmuş. Aynı sözü üç kere tekrarlamış, yine bir cevap alamamış.

Birkaç defa daha tekrar edince nihayet arkadaşı dönmüş:

“Sen dua ederken, sürekli olarak Allah’ım, ruhumu alırken ruhum bile duymasın demiyor muydun?”

“Evet.”

“İşte sen öldün, ruhun bile duymadı. Sen ömür boyu yoksullara, çaresizlere ve mağdurlara yardım edip onların makbul duasını aldığın için manevî şehit olarak ruhun alındı ve ölüm acısını hiç tatmadın. Çünkü çaresizlere çare olan hayır sahibi insanların günahları affedilir. Görünüşte günahkâr olsalar bile işledikleri hayır yüzünden affedilip cennete girerler.”

“Peki sen kimsin?” diye sormuş.

“Ben Azrail’im” demiş.

O an beynime şiddetli bir balyoz indiğini hissetmiştim. Birden gözüm kapanmış, kulaklarım zonklamaya, başım dönmeye başlamıştı. Ardından müthiş bir sarsıntıyla kendimi yerde bulmuştum.

Fatma Teyze! Seni nasıl tarif edeyim, seni nasıl anlatayım bilmem ki? Sen meğer Yüce Allah’ın (c.c.) sevdiği, Azrail’in (a.s.) arkadaş olduğu nadide bir insanmışsın! Senin öylesine yüce bir merhametin varmış ki, son nefesinde bile günahkâr Müslümanlar için dua edip çırpınıyordun.

Ne olur Allah’ım! O duaların biri de bu kuluna isabet etsin, ne olur!

Kapının önünde yükselen feryadım öylesine etrafı çınlatıyordu ki, herkesin bana baktığını bile fark etmiyordum. Sele dönüşen gözyaşlarımı durduramıyor, yüreğimde yükselen dalgaların şiddetine hâkim olamıyordum.

Fatma Teyze! Sen dünya imtihanını bitirdin, dilerle destan bir başarıyla ebedi aleme yolcu oldun. Ya ben? Ya benim halim ne olacak?

Şimdi sıra bana gelmişti. Kapımı her an çalabilecek Azrail meleğine hazır değildim. Bunun için yeni bir başlangıç yapmaya,

yeni bir yol haritası edinmeye ihtiyacım vardı... Hemen şimdi, hemen burada... Bir saniye kaybedecek zamanım yoktu.

Ama bunu nasıl yapacaktım?

Nereden başlayacaktım? Bana kim yardım edecekti? Mustafa, varlığımdan bile rahatsız oluyordu. Benim dünyamı kendi dünyasından o kadar uzak görüyordu ki, etrafımdaki bu dönüşümün amacını anlamıyor veya anlamak istemiyordu.

Haksız mıydı?

Elbette ki hayır...

İki ayrı dünya...

Bir tarafta harama bulaşmamak, tertemiz hayatına bir kir, bir leke sürmemek için kendini iç dünyasına hapseden Mustafa; bir tarafta da ömrü affedilmez günahlarla bezenmiş, yaptığı çılgınlık, işlediği hatalar karşısında deli divaneye dönen şaşkın kız İlkay...

Bu iki alem nasıl bir araya gelebilirdi? Bunu hayal etmek bile bir çılgınlık, hatta bir aptallıktı...

Mustafa gibi hayâ ve edep âbidesi olan birisi bana talip olsa bile "Benim gibi karanlık geçmişe sahip, yanlışlarla örülü bir hayatı olan bu kız sana layık değil!" demem gerekmez miydi?

Ben ne biçim bir insandım? Pırıl pırıl bir ruhla her zerresinden haram damlayan bir bedeni nasıl birlikte düşünebilirdim?

Olmaz, Asla Olamaz...

Evet, doğrusu ve mantıklısı bu idi...

Fakat şu gönlüm ferman dinlemiyordu. Şu aklım sus deyince susmuyor, bu aşk kulaklarını bana kapamış, ikazlarıma aldırmıyordu.

Geçmişim hazin bir günah deryası gibi dalgalanırken, ruhum melek gibi birisini arıyordu.

Allah'ım, sen yardım et bana, ne olur?

Peki, günahlar işledim diye benim yeni bir sayfa açmaya hakkım yok muydu? Yanlışlarımı terk edip onlardan kurtulmak istememe izin verilemez miydi? Af dileyen geri çevrilir miydi? Fatma Teyze bile gençliğinde işlediği günahlardan affedilip cennete giden bir şehit olmayı başarmışsa, acaba benim için de o kapı açılmaz mıydı?

Allah'ım, ne olur! Bana bir yol haritası göster. Bir ışık gönder... Bir rehber sun. Tutsunlar elimden, beni de bu büyülü dünyanın huzurlu insanları arasına alsınlar, ne olur!

Ağlamaktan gözlerim şişmişti. Kendimi öylesine helak etmiştim ki, etrafımdaki insanlar yanımdan geçince beni acı dolu bakışlarla süzüyorlardı.

Annesinin vefat işlemleriyle uğraşan Mustafa bile bu halime dayanamayıp nihayet yanıma gelmişti.

– İlkay Hanım, dedi. İlk karşılaştığımız andan itibaren bana olan ilginizin farkındayım. Sizin samimiyetinizden de şüphe etmiyorum. Ama sizin aradığınız şey bende yok. Boşuna acı çekmenizi istemem. Siz annemin çok sevdiği bir emanetsiniz, ben de sizin kardeşinizim.

Bu son nokta mıydı, yoksa beni muhatap kabul etmesi bile bir ümit, bir gelişme miydi?

Mustafa'nın karşısında daha fazla dayanamayarak, mecalsiz kalmış halimle yere yuvarlanmamak için kendimi duvarın dibine bıraktım.

– Ben sizleri çok sevmiştim, diye derdimi anlattım sessiz bir çığlıkla. Gecenin o vaktinde sizin kapınızı çalmamın hiç mi ilahî bir mesajı yoktur? Beni neden anlamıyorsunuz? Bana dünyanın cennetini gösterdiniz; şimdi de oradan beni kovmak istiyorsunuz. Bu nasıl bir vicdan, bu nasıl bir merhamet? Bu sizin asaletinize nasıl yakışır?

İçimde yankılanan bu haykırışlarım, yüzüme elem dolu bir ifade yaymış olacak ki; Mustafa, birkaç adım uzaklaşmışken tekrar dönüp yanıma geldi.

Yüzünde müthiş bir hüzün ve dudaklarında acı dolu kıvrımlar oluşmuştu. Belli ki benim perişan halim yüreğindeki merhameti tetiklemiş, şefkati hakim olmuştu:

– Ben sizi çok iyi anlıyorum, dedi. Ama siz beni anlamıyorsunuz. Biz farklı dünyaların gençleriyiz. Ortak hiçbir noktamız yok. Bunun için size ümit vermek istemiyorum. Bizim evlenebilmemiz için, sizin Hifa Hatun, benim de Süheyb olmam lazım. Bu da mümkün olmadığına göre size dua etmekten başka çarem yoktur. Bütün bunlara rağmen Rabbim isterse ona da boyun eğeriz.

Döndü, gitti.

Ortada kalakalmıştım. Bu sözler, umut ile umutsuzluğun bir yumak halinde içime köz gibi düşüşüydü. Uzak bir ihtimal de olsa bir kapı aralanmıştı gönül ufkuma. En azından ben öyle değerlendirmiştim. Bu bile bana yeterdi artık...

Hifa Hatun ve Süheyb

Ömrümde ilk kez bu kadar sevdiğim iki dostu aynı günde yolcu etmiştim. Birisini cennete, öbürünü de hayallerimin ta derinliklerine uğurlamıştım. Ama Hifa Hatun ile Süheyb'i de çok merak etmiştim. Belki de bu hikâyede benim için yeni kapılar, yeni umutlar gizliydi. Derhal bu öyküye ulaşıp baştan sona okumalıydım.

Kafamda Hifa ve Süheyb isimleri yankılana yankılana hastaneden çıktım. Hiç zaman kaybetmeden tam karşı caddede yer alan dinî kitapların satıldığı kitapçıya koştum.

– Bana Hifa Hatun ve Süheyb'in hikâyesini verin, dedim büyük bir telaş içinde.

Adam hiç sesini çıkarmadan bana bir kitap uzattı.

– Bunun içinde bahsettiğiniz öykü var, dedi.

Kitabı açtım ve hemen oracıkta gömüldüm sayfalara...

Aman Allah'ım!

Bu bir hikâye değil, insanın kanını donduran, aklını başından alan bir ibret belgesiydi. Bundan etkilenmemek, bu hikâye eşliğinde yeniden kendini sorgulamamak ne mümkündü! Aşk ve sevda adına bedensel hazdan ibaret hikâyelerin ayaklar altına alındığı bir yüzleşmeydi bu.

Duygulandım, titredim, "Bana da böyle bir sevda ver!" diye Rabbime yalvardım.

Hifa Hatun...

Güzelliği ve zenginliği dilerle destan olmuş bir ay parçası... Peşine düşmeyen krallar, vezirler ve sultanlar kalmamış...

Kimi ayaklarına halılar sermiş... Kimi cevherler ve paralar dökmüş... Kimi köyler ve kasabalar bağışlamış... Kimisi de sarayının anahtarını yollamış...

Hifa Hatun'un gönlü ise ebedî sevdayla ilahî aşkla yanmış...

Bir gün Efendimizin (a.s.m.) huzuruna çıkıp:

– Ey Allah'ın Resulü, demiş. Bana, beni cennete götürecek bir şeyler öğret.

Hifa Hatun, Peygamber Efendimizin (a.s.m.) "Gündüzleri oruç tut" ya da "Geceleri namaz kıl" gibi bir tavsiyede bulunacağını sanmış.

Efendimiz (a.s.m.) ise:

– Ya Hifa, senin önce evlenmen lazım, diye buyurmuş. Zira bununla dininin yarısını emniyete alırsın!

Hifa, büyük bir teslimiyetle boynunu bükmüş:

– Siz kimi münasip görürseniz ben ona razıyım, demiş.

Efendimiz (a.s.m.):

– Yarın sabah mescide ilk gelenle evlen, buyurmuş.

Hifa Hatun ise, bu teklifi tereddütsüz kabul etmiş.

Bu haberi Süheyb adında fakir ve gariban bir sahabi de duymuş ama asla dikkate almamış. Çünkü evi, yurdu olmayan; karnını zor doyuran; kâh ağaç altında, kâh mescitte sabahlayan bir garibanın, zenginliği ve güzelliğiyle ünlü birisini gönlünden geçirmesi ne mümkünmüş?

Ama bakın şu Allah'ın işine ki, o sabah bütün sahabiler çeşitli sebeplerden dolayı geç kaldıkları halde, Efendimiz (a.s.m.) ilk gelenin Süheyb olduğunu görmüş.

Peygamberimiz (a.s.m.) namazdan sonra Hifa Hatun'u çağırtıp neticeyi bildirmiş. Tam bir teslimiyet içinde olan Hifa Hatun asla sesini çıkarmamış.

Efendimiz (a.s.m.) güzel bir hutbe okumuş ve nikâhlarını kıymış, sonra da dünyada hiçbir maddi varlığı olmayan Süheyb ile kralların uğruna yarıştığı Hifa Hatun'u eve yollamış.

O gece:

– Ya Hifa, demiş Süheyb. Biliyorum, sen benim için bulunmaz bir nimetsin. Ben ise senin için sadece bir yüküm. Bunun için benim şükretmem, senin de sabretmen lazım. İster misin şu geceyi ibadetle geçirelim. Zira Efendimiz (a.s.m.) "Cennette yüksek bir çardak vardır. Orada yalnız şükredenlerle sabredenler otururlar" buyurmuştur.

Öyle de yapmışlar, seccadelerini gözyaşları ile ıslatarak, kalplerini zikir ile aydınlatmışlar.

Cebrail Aleyhisselam, olup biteni Resulullah Efendimize (a.s.m.) anlatmış, onları Yüce Allah'ın cennetle müjdelediğini söylemiş.

Ertesi sabah, namazdan sonra Efendimiz (a.s.m.) Süheyb'in yanına oturtarak:

– Ey Süheyb, demiş. Geceki halini sen mi anlatırsın, yoksa ben mi anlatayım?

Süheyb başını yere eğerek:

– Allah'ın Resulü (a.s.m.) en iyisini bilir, cevabını vermiş.

Efendimiz (a.s.m.) ise:

– Ne mutlu size, demiş. İkiniz de cennetliksiniz.

Süheyb derhal secdeye kapanarak:

– Ya Rabbi, diye yalvarmış... Sen ki beni affettin, o zaman günahlara bulaşmadan canımı al!

Ruhundaki iman öylesine coşmuş ki, Yüce Mevla bu dileğini kabul ederek, daha secdedeyken ruhunu teslim almış.

Mescitte bulunan sahabiler büyük bir şaşkınlık içinde gözyaşı dökmüşler.

Efendimiz (a.s.m.):

– Size daha şaşılacak bir şey söyleyeyim mi, demiş, bu olayın şoku içinde secdeye kapanan Müslümanlara.

Şu anda Hifa Hatun da ruhunu Hakk'a teslim etti.

Bu iki Allah âşığının mezarlarını yan yana yapmışlar.

Birinin mezar taşına; "Şükredenlerden Süheyb", öbürüne de "Sabredenlerden Hifa" yazmışlar. Bu fani dünyanın fani aşkına bedel, onlar ebedî dünyanın daimi sevdasını bir daha ayrılmamak üzere hak etmişler.

Beni müthiş bir duygu ateşiyle yakan bu hikâyeden gerekli dersleri çıkarmıştım. Mustafa'nın neden reddettiğini de çok iyi anlamıştım. Belki bir Hifa Hatun olamazdım, ama Allah'ı çok seven bir kul olup Mustafa'ya layık hale gelebilirdim. Başka şansım da yoktu. Öyleyse bu imtihanı kazanmak için gece gündüz çalışmam gerekirdi. Bu dünyada olmasa da, ahiret için Rabbime yalvarmalıydım.

Beynime mıhlarcasına bu kararı verdim o gün.

Mustafa'nın Hifa'sı olacaktım.

Dünya ve ahiret arasında kendimi kaybettiğim bir anda çalan telefonun sesiyle kendime gelmiştim. Arayan özel şoförümdü.

– Hanımefendi, dedi çok telâşlı bir şekilde. Derhal gitmemiz lazım.

İçime amansız bir korku düşmüştü.

– Bir şey mi oldu, dedim anne ve babamı düşünerek.

– Ben sizi otoparkta bekliyorum, biraz çabuk olun lütfen!

Ansızın bu korku beynime çakılmıştı.

– Söyleyin, dedim. Beni çıldırtmak mı istiyorsunuz?

– Babanız ve anneniz kaza yapmış. Bizi acilen bekliyorlar, dedi.

Bu, aklımın başımdan gitmesine yetmişti.

– Ne olmuş, diye bağırdım kendimi kaybederek.

– Bir şey yok, yemin ederim. Hayatî tehlikeyi atlatmışlar, bizi bekliyorlar.

Artık nasıl dururdum oralarda. Bu öyle bir yolculuktu ki, saniyelerin yıl olduğu, dakikaların bir ömre bedel geldiği...

Bir tarafta ecelle pençeleşen anne ve babam, öbür yandan ruhumu kopartarak birlikte götürdükleri Mustafa ve Fatma Teyze.

Madde ve Menfaat

Şehrin en büyük özel hastanesinin denize bakan odasında anne ve babamla karşılaşınca derin bir soluk almıştım. İkisi de geçirdikleri kazayı ucuz atlatmışlardı. Bilinçleri açıktı. Korkulacak bir durumlarının olmadığını öğrenince Rabbime şükrettim.

Babam ve annem beni karşılarında görünce kendi hallerini unutup, Mustafa'yı ikna edip edemediğimi sormuşlardı. Onların derdi beni kavuran gizli sevdanın karşılık bulması değildi. Daha çok Mustafa'nın dürüstlüğünden ve yeteneklerinden istifade etmekti.

– Hayır, dedim. Annesini kaybettiği için bunları konuşamadık.

– İyi be, dedi babam sözümü bölerek. Çok da yapışkan bir kadındı. Sanki seni o doğurmuş gibi etrafında dolanıp duruyordu.

Cevap vermedim. Babamın kafasına örülen ön yargılar nedeniyle ona doğruları anlatmam mümkün değildi.

– Ama sen Mustafa'yı bırakma... Peşine düş... Onu ikna ettin mi; hem çok kaliteli bir eleman hem de para musluğumuzun başına güvenilir bir insan bulmuş oluruz.

Yoksa onun imamlığına hevesli değilim. Bize istediğimiz performansı versin de ötesi kendisinin olsun. Hem bakarsın hanımların içinde çözülür, biz de memleketi bir bağnazdan kurtarmış oluruz.

Ah babam! Senin ruhun, aklın, gönlün öylesine yalan yanlış fikirlerle dolmuş ki, bunu temizlemek bu yaştan sonra çok zor olacak. Ah o insanları bir tanısan benim gibi hayran kalırsın, ama nerede o insaf sende?

Babamın akıl hocaları yıllardır onu şu görüşlerle şartlandırmışlardı:

"Memleketi irticacılar ele geçirmek istiyorlar. Eğer bu gerçekleşirse, ne kadar lâik ve demokrat varsa hepsini keserler. Bunun için dindar bir gençliğin yetişmesine mani olmak lazımdır. Hatta daha onlar yeşermeden başlarını koparmak gerekir."

Bundan dolayı babam her darbeye, her ihtilale, her muhtıraya destek vermiş bir insandı.

"28 Şubat süreci" olarak bilinen, dindar insanlarla yapılan akıl almaz baskı döneminde babamın sevinç gözyaşları döktüğünü hatırlıyordum. Hele o insanların mahkeme ve hapishanedeki dramları basına yansıyınca babamın mutluluktan uçtuğunu nasıl unuturum?

Bundan dolayı derin devletin dindar ve muhafazakâr eğilimli iktidarlara karşı yaptığı eylemleri sonuna kadar alkışlamıştı. Yalnız bunlarla kalmamış, dindar bir neslin oluşmaması için bu kesime karşı illegal savaş açan kişi ve gruplara büyük maddi destekler vermişti.

Dedem dini bütün bir insan olmasına rağmen, daha iyi bir eğitim için babamı Fransa'ya göndermiş. Maalesef, babam da gelenek ve göreneklerimizin, inanç ve kültürümüzün düşmanı olup çıkmış.

"Bu benim en büyük hatam" diye dedem ömür boyu söylenip durmuştu. Belki de bu yüzden kahrından ölüp gitti.

Bizim ailede Allah'ın, dinin ve hatta mübarek gecelerin bile adı telaffuz edilemezdi. Kurban kesmek bir vahşet, hacca gitmek Araplara döviz kazandırmak olarak değerlendirilirdi.

Öyle bir çevre içindeydik ki, babamın dostları Kur'an ve Peygamberle alay eden, para ve maddeye tapan garip ruhlu insanlardı.

İşte ben böyle bir hayat ortamında büyüyüp şekillendim. Benim için tek kural; hayatı özgür ve çağdaş bir şekilde doyasıya yaşamaktı. Bu yüzden daha ilköğretim okulundayken "erkek arkadaş" kavramı beynime yerleştirilmişti. Ar, namus ve iffet gibi temel değerlerden uzak büyümüştüm. Özellikle de dini ve din kurallarını özgürlüğümün önündeki en büyük engel olarak görüyordum.

Özgür hayat felsefeme rağmen, bir türlü mutlu olamıyor ve istediğim huzuru elde edemiyordum. Bu yüzden gitmediğim psikolog ve psikiyatr kalmamıştı. Bu çırpınışlar sonunda şunu çok iyi anlamıştım ki; benim içimde hissettiğim ve adını koyamadığım bir boşluk, bir özlem ve bir eksikliğim vardı. Ama bunun ne olduğunu bir türlü çözememiştim.

Sahip olduğum imkânlar ve herkesin imrendiği bu lüks hayat ruhumun derinliklerindeki açlığı gidermiyor, içimin karanlığına ışık olmuyordu.

Bundan dolayı da aile terbiyesi ve Anadolu kültürüyle yetişmiş insanları tanıdıkça kendi yoksulluklarımın fakına varıyor, keşfettiğim bu güzel dünyalara imreniyordum. Sonuç olarak da insanlık değerleriyle bezenmiş bu dürüst, pak ve samimi kişilerin dünyasına âşık olmuştum.

Güleryüz, sımsıcak bir dostluk, yürekten bir sevgi, karşılıksız bir arkadaşlık bağı, maddenin ve menfaatin kirletmediği pırıl pırıl ruhlar... İşte benim aradığım da buydu. Bu bana öylesine bir huzur ve mutluluk veriyordu ki, ne Paris, ne Londra, ne de New York'ta bu ruh ikliminin binde birini bile bulamamıştım. Dünyanın dört bir yanında aradığım sevdayı; bir toprak evde bulacaktım. Meğer böylesi bir sevda eli nasırlı, yüzü güneş yanığı Anadolu insanının yalansız ve riyasız yüreğinde saklıymış.

Hayatımın en büyük keşfi olan bu dünyayı tanıdıkça, ailemden farklı düşünmeye ve olayları farklı yorumlamaya başlamıştım. Bütün duam ve temennim; bir gün babamın da bu gerçeği anlayarak paranın esaretinden kurtulması, yüreğinin ve vicdanının sesine kulak vermesiydi.

İnsanlık Dersi

Kalbimdeki temenni ve dileklerle annem ve babamdan nasıl kaza yaptıklarını dinlerken, odaya hastanenin başhekimi ve bir de polis girdi.

– Kazanın görgü şahitlerini bulup getirdik Akil Bey, dedi babama.

Otuz-otuz beş yaşlarında gösteren mahcup bir hanım, kırk-kırk beş yaşlarında olduğunu sandığım çekingen bir bey... Karı-koca oldukları belli olan bu iki köylünün itilip kalkılarak nasıl hırpalandıkları her hallerinden anlaşılıyordu. Üzerlerindeki giysilerden fakir, gariban ve zavallı insanlar oldukları da açıktı. Hallerine, duruşlarına ve ürkekliklerine bakınca çok acımıştım. Ayrıca bu işin sonunu da çok merak etmiştim.

Acaba babam kendilerine yardım eden bu insanları ödüllendirmek mi istemişti? Yoksa kazaya sebep oldukları için cezalandırmak mı? Görünürdeki duruma bakılırsa herhangi bir ödül işareti yoktu.

Bu iki zavallı insana içim öylesine ısınmıştı ki, her hallerinden çaresizlik, masumiyet ve suçsuzluk okunuyordu.

Babam kaşlarını çatarak:

– O çantayı siz mi aldınız, diye çıkıştı. İçi; çek, senet ve para doluydu.

Adamcağız ağlamaklı ve dokunaklı bir ses tonuyla:

– Hayır beyim, dedi. Biz öyle bir şeyi ne gördük, ne de aldık.

– Nerede öyleyse, diye bağırdı babam sesinin çıktığı kadar.

– Polis beye her şeyi anlattık beyim, dedi başını mahcubiyetle yere eğerek.

Ortamın bir anda gerilmesi nedeniyle devreye polis girmişti.

– Efendim, olay şehir dışında olduğu için jandarma el koymuş. Biz de gerekli bilgileri onlardan aldık. Olay şöyle cereyan etmiş:

Siz hanımefendiyle birlikte Toros Dağları'nı aşarken hafif kar serpintisi yüzünden uçuruma yuvarlanmışsınız. Orası keskin bir yamaçtır, altında da derin bir vadi vardır. Arabanızla takla atarak tabana kadar inmişsiniz.

Kaza yerinde bulunan içki şişelerinden dolayı, o esnada alkollü olduğunuz da anlaşılmaktadır.

Babam yapılan iş çok normal bir şeymiş gibi polise karşı sert çıkışlarını sürdürüyordu:

– Evet, içtik. Cezası neyse çekeriz. Siz asıl konuya gelin. Çanta nerede?

Polis, bir uşak gibi azarlanma karşısında sert bakışlarıyla tepkisini derhal ortaya koymuştu. Ama yine de nezaketi elden bırakmamıştı.

– Bu aile de orada koyun otlatan Yörüklerdendir, diye devam etmişti. Sizin kaza yaptığınızı görünce o uçurumdan inerek sizi arabanın altından yaralı bir halde kurtarmışlar. Sonra da diğer arkadaşlarının yardımıyla ağaçtan kızak yapıp sizi yukarı çekmişler. Yolun kapanması nedeniyle de sizi çadırlarına alıp, o gece donmaktan kurtarmışlar.

Bu hayırsever ve merhametli insanlar sizlerin yardımına koşmasalardı ya soğuktan ölürdünüz, ya da yırtıcı hayvanlara yem olurdunuz.

Bu fedakâr ve iyi niyetli karı kocanın yaptıkları karşısında, babamın sergilediği hoyrat tavırdan utanıyor, terliyor ve yerin dibine geçiyordum. Ama anne ve babamda en ufak bir minnet duygusu oluşmuyordu.

Allah'ım, bu nasıl bir duyarsızlıktı? Kalplerinde en ufak bir insanlık değerinin kalmadığını görünce dehşete kapılıp kahroluyordum. Nasıl

olup da yıllardır ailemin dünyasındaki duyarsızlığın farkına varmadan yaşamıştım? Düşünmek bile bana ürperti veriyordu.

Polis açıklamasını sürdürüyordu:

– Yapılan aramada bahse konu olan çanta ile diğer evraklar jandarma tarafından bulunarak emniyete alınmış.

Suçladığınız bu insanlar ise sabahleyin yolun açılmasıyla birlikte sizi şehirdeki, hastaneye yetiştirmişler. Bütün harcamaları da ceplerinden ödemişler.

Daha fazla kendimi frenleyemeyerek hışımla babama döndüm:

– Siz de bu eli öpülesi insanları hesap sormak için mi buraya çağırdınız? Ben bu insanlık dersinin karşısında küçülürken, sizin kılınız bile kıpırdamıyor. Bu ne biçim bir davranış? Ne oldu sizin hislerinize, duygularınıza? Taş mı kesildiniz Allah aşkına?

Babam her zamanki tavrıyla beni hiç duymamış gibi yaptı:

– O zaman harcadıkları parayı verip gönderin bunları, demekle yetindi.

Adam, gözlerini babama doğru dikip vicdanları titreten bir ses tonu ve Anadolu aksanıyla tane tane konuştu:

– Sen hiç Allah'tan korkmuyor musun beyim, dedi.

O akşam benimle birlikte eşim sizi yukarı çekmek için kendini ne kadar zorladıysa, gece bebesini düşürdü. On yıldan beri çocuğumuz olmuyordu. Biz sana bir can feda ettik. Ve buna rağmen sizi dışarıda bırakmadık. Siz bize ne sual soruyorsunuz?

O sabah yollar açılınca, sürekli kan kaybeden hanımımı ve ağır yaralar içinde inleyen sizi hastaneye getirecek param yoktu. Başkalarından borç aldım. Sizden bir teşekkür beklerken hasta yatağından kaldırıp hanımımı bile zorla buraya getirdiler. Baksanıza, ayakta duracak mecali yok zavallının. Beni köyden yaka paça alıp, idamlık gibi karşınıza diktiler.

Bakın beyim! Bizler dağda, bağda büyümüş insanlarız. Büyüklerimiz bizlere güzel konuşmayı öğretmediler, ama adam olmayı öğrettiler. Biz insanlara para için değil, insanlık için yardım ederiz. Garibana, yolda kalmışa, yardıma muhtaç olana kapımızı açar, bütün imkânlarımızı seferber ederiz. Onların canı, canımız; malı da emanetimizdir. Biz büyüklerimizden böyle gördük. Bunları da kullar takdir etsin diye değil, Allah rızası için yaparız.

Sizin gibi bir insanın parası bizim elimizi, cebimizi ve midemizi kirletir. Allah nasip etmesin.

Bütün hislerimi şefkate büründüren bu müthiş çıkışın ardından derin bir suskunluk çökmüştü odaya...

Başhekim, polis, ben, annem ve babam karşısında dağlar gibi dimdik duran bu iki insanın vefası ve yardımseverliği önünde demirler eriyor, granitler un ufak oluyordu. Ama babamda en ufak bir suçluluk duygusu oluşmuyordu. Hele adamın bu kükreyişi yüreklere ok gibi saplanarak odada tarifsiz bir tesir oluşturmuştu.

Belki de babam hayatında ilk kez “pes” ederek, başını çaresizce önüne eğip kendi duyacağı bir şekilde “afedersiniz...” diye mırıldanmak zorunda kalmıştı.

Önlerinde binlerce kez eğilerek, ayaklarının altını öpmenin benim için bir şeref olacağı bu yürekli karı koca dışarı çıkınca, babama açtım ağzımı, yumdum gözümü.

Aylardır içimde biriken bütün kırgınlık ve kızgınlıklarımı bir bir kustum oracıkta.

Ve ardından içimi buz gibi eden o soruyu sordum:

– Sizin yanınızda böyle bir kaza olsaydı, aynı fedakârlığı yapar mıydınız?

– ...

– O zaman sizden aldığım hayat dersi buraya kadar.

Daha fazla dayanamayarak kapıyı hayret yüklü bir öfkeyle çarpıp kendimi dışarıya attım. Yoksa kendimi kontrol edemeyip onlara saldırabilirdim.

Koşa koşa o iki muhterem insana yetiştim. Ellerine kapanıp af dilemek istedim.

Yüreği ağzına kadar sevgi dolu hanım:

– Sen o adamın neyi oluyorsun, diye sordu.

– Kızıyım, dedim.

– Hey yüce Allah’ım, diye ellerini havaya kaldırdı. Sen kurudan yaş, taştan ağaç yaratırsın. Zalim bir insana böyle melek gibi bir kız verirsin.

Hey büyük Rabbim!

Dönüp boynuma sarıldı.

– Yüce Allah’ım, seni azizlere dost etsin, dedi.

Derin bir “Âmin!” diyerek ceplerine bir miktar harçlık koymak istedim. Ama ne mümkün?

Eski kıyafetleri, parçalanmış ayakkabılarıyla insanın içine işleyen bu masumiyet örneği iki kahramanı, gözyaşlarımı içime akıta akıta büyük bir hayranlıkla seyrettim.

Ömür boyu bu insanların tertemiz dünyasında sıradan bir insan olarak bulunmayı ne kadar istedim, anlatamam.

Nursuz, soğuk, insanlık değerlerinden nasibini almamış kişilerin yanında baş olmaktansa, sımsıcak yürekleriyle insana doyulmaz bir sevgi sunan bu garibanlara ayak olmayı tercih ederdim.

Karı koca bu iki yürek beni kendilerine âşık etmişlerdi.

Hiç etkilenmediğini sandığım babamın bile bu olay karşısında sarsıldığını hayretle görmüştüm. Yaşadıkları yüksek dağların mis gibi havasıyla yetişen bu Yörük aile, babama hayatının en büyük dersini vermişti. Bu yüzden babam müthiş bir iç hesaplaşmaya düşmüştü. Her ne kadar bana itiraf etmese de anneme sık sık bu hatasını tekrarlayıp durmuştu.

Hele o gece rüyasında gördüğü dedemden “Senden utanıyorum evladım!” diye bir azar işitmesi onun için bardağı taşıran son damla olmuştu.

Artık babamda gözle görülür bir yumuşama hissediyordum. Bu ise beni çok mutlu ediyordu. Yine de bunun bir rolden ibaret kalmaması için Allah’a yalvarıyordum.

Dayanılmaz Heyecan!

İşte o gece oturup karar vermiştik ailece...

Mustafa’ya gidip başsağlığı dileyecektik. Bu bahaneyle de son ricamızı, daha doğrusu son yalvarışımızı sunacaktık. Eğer Mustafa kabul ederse, babam onu işe alacak; eline her türlü imkânı sunacaktı. Sunmak da ne demek? Şirketi ayaklarına serecekti.

Rabbim! Bu işin planı bile beni sevinçten yerinde duramaz hale getirmişti. On altı yaşındaki bir genç kızın uçuk kaçık hayallerine bürünmüştüm... Onunla yeniden karşılaşmanın heyecanı yine bütün duygularımı sahilini döven dalgalar gibi çoşturmuştu. Birkaç gün sonra yola çıkıp bir akşam vakti, o şirin şehrin gecekondu mahallesindeki iki odalı toprak evinin önüne vardığımızda artık nefesim kesildi kesilecek bir durumdaydı.

Kapıyı açan Mustafa, bizleri karşısında görünce çok şaşırmıştı. Biliyordum ki, aldığı ahlâk ve görgü gereği bizi kapıdan geri çeviremezdi. Mutlaka içeri buyur etmesi lazımdı. Çünkü onu çok iyi tanıyordum.

– Hiç beklemiyordum, diyerek şaşkınlığını ifade etti yalnızca.

Bu aslında "Siz ne kadar utanmaz insanlarsınız, bir türlü kurtulamıyorum sizden!" demeye benzer bir çıkıştı.

Kenara çekildi ve istemeye istemeye:

– Buyurun, dedi.

Hayatımın kırılma noktası kabul ettiğim o esrarlı eve yeniden ayak atınca krize tutulmuş gibi sarsılalarak, tir tir titremeye başlamıştım.

Benim bu halimi gören annem:

– Yavaş ol kızım, ne bu heyecan? Düşüp bayılacaksın şimdi, diyerek beni uyarmak zorunda kalmıştı.

Evet, gerçekten yere yığılmamak için kendimi sıktıkça sıkıyor, kalp çarpıntımı frenleyebilmek için var gücümle elimi göğsüme bastırıyordum.

Dünyamı allak pullak eden Mustafa ile ilk karşılaşmam burada gerçekleşmişti. O can alıcı bakışlarını gözlerime dokundurduğunda alev alev yanmıştım. Hele Fatma Teyze'nin huriler gibi beni sarıp sarmalayarak tam bir ana şefkatiyle eve alışı, hâlâ gözlerimin önünden gitmiyordu.

Ah bu ev!

Bu ev bana, beni keşfettirdi. Bana insanlığı, sevgiyi öğretti, bana erdemi ve ebedi dostluğu tattırdı.

Titiz bir el maharetiyle temizlenip düzenlenmiş küçük odaya girdik. İnsanın ciğerlerine kadar dolan bir huzur iklimi karşılamıştı yine bizi...

Belli ki, bu evde yaşayanların dünyasından gelen efsunlu bir kokuydu bu...

Babamın geldiğini duyan belediye başkanı ve vali de az sonra bize katışmışlardı.

Sabırsız babam, her zaman olduğu gibi pervasızlığını burada da gösterip emredercesine girmişti konuya:

– Delikanlı, demişti misafirlerine karşı el pençe vaziyette ayakta bekleyen Mustafa'ya. Ben ömrümde kimsenin ayağına gitmedim. Ama görüyorsun ki, senin için buradayım. Dolayısıyla

söyleyeceklerimi iyi dinle. Sana hayatının en büyük şansını vermek istiyorum.

Bu son derece nezaketsiz ve kaba girişe çok kızmıştım. Yine her şeyi berbat edecek bir başlangıçtı bu.

Bu evden umutla çıkmak için yalvarıyordum Yüce Allah'a. Ama babam her şeyi bozmaya hazırlanmış bir provokatörü andırıyordu:

– Hatamı anladım.

Biz, Anadolu insanını cahil, görgüsüz ve çağdışı diye bilirdik. Meğer öyle değilmiş. Bizim paramıza bedel o insanların yüreği ve mertliği varmış. Bunu geç keşfettiğimizden dolayı suçluyuz. Bunun için de senin şahsında Anadolu insanından özür diliyorum. Zaten bugün de bu hatamızı düzeltmeye geldik.

Çok zeki bir insan olan Mustafa, sözün nereye varacağını bir anda anlamış olacak ki, ani bir refleksle ellerini kaldırarak babamı susturmuştu.

– Ben sizin, annemin taziyesi için geldiğinizi sanmıştım, dedi sitem dolu bir ses tonuyla. Ama yanılmışım. Bunları söylemenize gerek yok. Eğer konu buysa, boşuna zahmet etmişsiniz.

Mustafa'nın, babamın yaptığı gafı fark etmesi babamı fena halde bozmuştu:

– Tekrar çok özür dilerim, dedi hatasını düzeltmeye çalışarak. Biz maalesef böyle geleneklere alışık değiliz. Ama gerçekten buraya annenin vefatı için geldik.

Başın sağ olsun. Ölenle ölünmez tabii, hayat devam ediyor. Sen artık kendi hayatına bakmalısın, kendi geleceğin için bir iş bulmalısın. İmamlık karın doyurmuyor bu zamanda. Sana yeteneklerine uygun bir iş gerekli.

Yine babam zikzaklar çizmeye başlamıştı. Baş sağlığını bile işe çevirerek gülünç olmaya devam ediyordu.

Beyefendiliği elden bırakmayan Mustafa tekrar araya girmek zorunda kalmıştı:

– Baş sağlığı dileğinizi aldık. Çok teşekkür ederim. Diğer konuya gelince... Şimdilik düşünmüyorum. Gerektiğinde başımın çaresine bakarım.

Şimdi yatsı ezanı yaklaştı. Ben camide görevliyim. İzninizle çıkmak zorundayım, diye müsaade istedi.

Bu aslında “Sizlerle konuşacak bir şeyim yok. Artık gitseniz iyi olur” demekti. Nazikçe evden kovuyordu bizi. Ama babam bunu kabul etmeye niyetli görünmüyordu.

– Tabii, dedi. Buyurun. Senin göreviniz kutsal, biz dönmeni bekleriz.

Mustafa çıkınca babam eski alışkanlıkları gereği ardından söylemediğini bırakmamıştı:

– Cahil kafalı insanlar. Ayağına gelmiş bu nimeti tepiyor. İnsana son nefesinde bile para lazım. Benim gibi ünlü bir işadamı kapına dayanıyorsa, zil çalıp oynayacaksın.

Daha neler, neler...

Her Şeye Rağmen...

Cami dönüşünde Mustafa, o kadar çok meyve, pasta ve çörek getirmişti ki, gecenin o saatinde bunları nasıl temin ettiğine şaşırıp kalmıştık.

İşte Anadolu kültürü buydu. İman ve Kur’an ahlakıyla yoğrulmuş, insanlık adap ve gelenekleriyle bezenmiş, misafirperverlik ve sevgiyle süslenmiş bir hayat modeliydi.

Bu öyle bir anlayıştı ki; düşmanı da gelse, yedirip doyurmadan, hizmet etmeden göndermiyordu. Beni kendine âşık eden, bildiğim her şeyi unutturan, yeniden öğrenmek için gayrete düşüren ve rüyalarımı süsleyen de işte bu tertemiz anlayıştı.

Hep beraber bunun en çarpıcı sahnesini yaşıyorduk.

Mustafa kendi elleriyle hazırladığı ikramları bir genç kız nezaketiyle sunarken herkesi kendine hayran bırakmıştı.

Bu nezaketi, bu inceliği, bu beyefendiliği annem ve babam yakından görünce benim niçin vurgun olduğumu daha iyi anlamışlardı. Babam olup bitenler karşısında yaptığı yanlışları çabuk unutarak yine münasebetsiz bir giriş yapmıştı:

– Mustafa çok sağ ol evladım, dedi. Hayatımda ilk kez bir toprak evde ağırlanıyorum. Meğer buraların ruh iklimi gerçekten çok etkileyiciymiş.

Şimdi isterseniz asıl konuya gelelim.

Babamın, sözleri ve davranışlarıyla Mustafa’yı çıldırtmaması için diken üstünde duruyor ve Allah’a dua ediyordum.

Babam, konuşmaya başlayınca ben Mustafa'nın tepkisini ölçmek için sürekli onu izliyordum. Ama o asla bana doğru dönmüyor, göz göze gelmemek için elinden geleni yapıyordu. Ondaki takva anlayışı öylesine hassastı ki, dünyalar bağışlansa yine de nefsi için dönüp bakmazdı.

Babam sözü dolandırmaya çizmeye devam ediyordu:

– Artık hayatta yalnızsınız. Size iyi bir gelecek lazım. Bak bunun için ne diyeceğim: Biz de hem iş var, hem de senin gibi iyi yetişmiş insanlara ihtiyaç var. Biz senin bilginden yararlanalım, sen de bizim paramızdan. Eğer bizi tercih edersen hayal dahi edemeyeceğin imkânlara sahip olursun. Hatta paranın miktarını sen belirle, istediğin makama da gel otur. Kararlarına da asla karışmayız.

Şunu çok iyi bil ki, bu imkânları hiçbir işveren sunamaz, hiçbir elaman da böyle bir işi bulamaz.

Bunu niçin söylüyorum?

Senin kibar ve örnek hayatın İlkay'ı çok etkiledi. O da senin sayende yeni bir hayatla tanıştı. Bugüne kadar böylesi bir mutluluk ve huzur yaşamadı. Sen kızıma yardımcı oldun, ben de sana yardımcı olmak istiyorum. Mesele bundan ibaret.

Babam konuştukça batıyor, beni de rezil etmeye devam ediyordu. Sözlerinin nereye gittiğini, kimleri nasıl rencide ettiğini anlamayacak kadar kendini beğenmiş ve karşısındaki insanın onurunu asla düşünmeyen bir insandı.

Bütün bu hakaret dolu çıkışa rağmen yine de Mustafa son derece nazik ve olgun bir üslupla cevap vermişti:

– Öncelikle bu tekliflere çok teşekkür ediyorum. Beni düşündüğünüz için sağolun. Sizin de şunu bilmenizi istiyorum ki, benim iş aradığım falan yoktur.

Bana sık sık dostlarım, hem ülke içinde hem de ülke dışında yüklü paralarla iş teklifinde bulunuyorlar. Özellikle de Avusturya, Almanya ve Rusya'da görev yapan arkadaşlar sürekli beni arayarak tanınmış holdingler için davet ediyorlar. Ama ben, anne ve babamın hatıralarını buralarda bırakıp gitmek istemiyorum. Çünkü annemin acısı çok taze. Eğer işe ihtiyacım olursa, o zaman sizi ararım.

Kızınız konusuna gelince... Onu annem çok sevmişti. Hem de kendi kızı gibi... Ben de annemin bu sevgisine saygı göstererek, onu bir kardeş bildim. Bunun dışında asla başka bir niyetim olmadı.

Bu sözler odaya bir bomba gibi düşmüştü. Herkes gerekli cevabını almıştı, ama asıl yıkılan bendim. Bütün umutlarım yerle bir olmuştu. Küçük bir kırıntı da olsa bir ümit taşıyordum içimde. Babam bu pervasız ve kırıcı davranışlarıyla onu da yok etmeyi başarmıştı.

İçimden isyan ediyordum babamın anlaşılmaz tavrına:

"Ah baba, ne olurdu hayatında bir kez de gururu ve kibri bir tarafa bırakıp, insan gibi konuşmayı öğrenseydin! Bir kez de karşındaki insana değer vermeyi bilseydin. Paradan daha önemli değerlerin farkına varsaydın. İnsanların 'onur' denilen bir vazgeçilmezi olduğunu fark etseydin. Ah baba, ne olurdu?" Ortamın bir anda gerilmesi nedeniyle vali bey devreye girmişti:

– Siz üzülmeyin beyefendi, demişti. Ben Mustafa'yla baş başa konuşurum. Umarım o da beni kırmaz, problemi çözer, işi tatlıya bağlarız.

Ölü Gibi, Ölüm Gibi...

Oradan ayrılmıştık, ama kalbimle bedenim; başımla vücudum birbirinden koparak... O güne kadar böyle acı çektiğimi, bu kadar yıkıldığımı hatırlamıyordum. Hayallerimi, sevdamı ve rüyalarımı orada bırakarak sanki canlı bir cenazeye dönmüştüm. Yürüyen bir cesettim artık! Öyle ki, bu olay bütün umutlarımın söndüğü, duygularımın alev alev tutuştuğu kocaman bir yangının ortasında bırakmıştı beni.

Günlerce kendime gelemedim, odama kapanıp sabahlara kadar ağladım. Rabbimin huzurunda gözyaşı döktüm.

Artık benim için zor günler başlamıştı. Terk ettiğim o ruhsuz, ikiyüzlü ve mutsuz dünyaya bir daha dönmek istemiyordum. Bütün ümitlerimi bağladığım Mustafa'yı da kaybedince içimde henüz yeşermeye başlayan iman iklimine dört elle sarılmaya başlamıştım. Çünkü bundan başka teselli kaynağım kalmamıştı.

Hele son gelen haber beni büsbütün yıkmıştı.

Vali bey Mustafa'yı ikna etmek için çok baskı yapmış olmalı ki, o da dayanamayıp şehri terk ederek, izini kaybettirmişti.

İşte benim asıl imtihanım o zaman başlamıştı. Mustafasız bir hayatı sürdürmek için önümde iki seçenek vardı; ya her şeyi parayla ölçen o kahrolası ruhsuz dünyaya yeniden mahkûm olmak, ya da

beni Rabbime kavuşturacak bu huzurlu iklimde ne pahasına olursa olsun sebat etmek!

Büsbütün yalnız kaldığım günlerde, kendi iç âlemimde boğulmamak için Rabbime yalvardım. İçim parçalanırcasına, zihnim yırtılırcasına feryat figan ettim; bir ışık, bir yol aradım. Yüreğimde bir saniye bile alevi sönmeyen Mustafa'nın yerine, Mustafasız geçecek ömrümü doldurabilecek bir rehber, bir kurtarıcı istedim. Çünkü yaşadığım bu sarsıntılı hayatta kendimi taşıyamayacak kadar zayıf düşmüştüm.

Yakıcı çöllerde çaresiz kalan kullara uzatılan sihirli bir el gibi, Yüce Allah da bana bir kapı araladı.

Nasıl anlatırım o sırlı olayı, bilmem ki...

Kendimi oyalamak ve zihnimde beni yiyip bitiren Mustafasızlığın acısını bir derece unutabilmek için babamın şirketinde işe başladım. Bu şekilde kendi birikimimle Anadolu'nun gariban, muhtaç ve kimsesiz insanlarına el uzatmak istiyordum. Özellikle de fakir çocukların eğitimi için bir yol haritası oluşturma niyetindeydim.

İşte her şey o akşam olmuştu. Hayatıma yeni bir başlangıç, ömrüme taze bir direnç, zihnime yepyeni bir ideal oluşturan o akşam...

O akşam, annemle birlikte geç vakte kadar son zamanlarda yaşadıklarımızı değerlendirmiştik. Bir anlamda kendimizi sorgulayıp hatalarımızı bir bir gözden geçirmeye çalışmıştık. Bu konularda annem bana babamdan daha yakındı. Babamın din ve Allah dendiğinde her nedense cinleri tepesine çıkıyordu.

Kıyamet Dehşeti

En pahalı eşyalarla süslenen odamın kuş tüyü yatağına uzanmıştım. Zihnimden, oluşturmaya çalıştığım yardım projesinin binlerce ayrıntısı gelip geçiyordu. Rabbimden bu hayırlı iş için imkân, direnç ve destek isteyerek tam bir huşu içinde gözlerimi kapadım. Dalar dalmaz "Kıyamet kopuyor!" feryatları içinde sokaklara dökülmüş insanların dehşet dolu bağrışmalarının içinde bulmuştum kendimi...

Genizleri yakan ve gözleri kör eden bir dumanın ortalığı kapladığı bu hengâmede, kulakları sağır eden homurtularla binalar yıkılıyor, yollar yarılıyor ve dağlar devriliyordu. Tam bir cehennemî kaynaşma

içinde kimin ne yaptığı, kimin nereye koştuğu belli değildi. Hızla yükselen suların içinde de “imdat” çığlıkları yürekleri dağlıyordu.

Babam, annem ve ben villamızın teras katına çıkıp etrafında yaşanan o korkunç tablo karşısında birbirimize kenetlenerek çığlık çığlığa bağırıyorduk.

Babamın bütün fabrikaları çöküyor, bütün birikimleri heder oluyor; paraları, çek ve senetleri havada savrularak yok olup gidiyordu.

Çok sürmeden, kabaran sular bir tepe başına kurulmuş olan ihtişamlı malikanemizi de bir ejderha gibi yutmaya başlamıştı.

Hızla üst katlara tırmanan dehşet dalgaları karşısında birbirimize tutunarak “Yardım et Allah’ım!” diye kendimizi yırtıyorduk.

Ömrü boyunca din ve Allah için olmadık rezaletler sergileyen babam kollarını iki yana açarak; “Allah’ım, senden başka dost, senden başka kurtarıcı yokmuş. Bize ancak sen yardım edersin!” diye feryat figan ediyordu.

Hele annemin çığlıkları dayanılır gibi değildi:

“Sen çaresizlere çare olansın. Sen yolunu kaybedenlere yol gösterensin. Sen darda kalana yardım edensin... Kurtar bizi Allah’ım!”

Bütün umutların tükendiğini anlayınca gözlerimizi kapatıp dayanılmaz bir korku ve ürperti içinde ölümü beklemeye başlamıştık.

Hayatımda ilk kez Azrail meleğinin soğuk dokunuşlarını tenimde, yüreğimde ve kanımda hissediyordum. Bir melekten korktuğum için değil, çok günahkâr olduğum içindi bu korku.

Bu nedenle de sesim çıktığı kadar bağırıyordum:

– Rabbim! Ben sana yakışır bir kul değilim. Ama seni çok seviyorum. Senin çok sevdiğin kullarını da sevdim. Onlar hürmetine ne olur, bana biraz daha ömür ver de, günahlarım için tövbe edeyim, senin rızan için hayır işleyeyim.

O çaresizlik içinde ayaklarımıza kadar ulaşan korkunç dalgalara teslim olmaya hazırlanıyorduk ki, birden gökyüzünde uçan bir araç belirdi. Nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum. Bembeyaz... Ne uçağa, ne helikoptere, ne de tanıdık başka bir nesneye benziyordu. Sanki büyük bir kuş gökten süzülerek geliyordu.

Tam üstümüze gelerek havaya asılıp, kapısında beliren iki delikanlı, attıkları halatlarla bizi tek tek aracın içine çekmeye başlamışlardı.

Annemle birlikte araca girdik ki, Allah'ım, burası bir araç değil, baş döndüren güzellikteki esrarlı bir âlemdi. Hele bizleri karşılayan o iki insan, tam bir güzellik efsanesiydi. Öyle ki, aklı baştan alan bir çekicilik, insanı mest eden efsunlu bir atmosfer hakimdi.

Araca çıkma sırası babama geldiğinde, araç birden havalanarak babamı orada bırakmıştı. Babam ise nasıl yalvarıyordu; "Ben de iman ettim, beni de alın" diye... Çok sürmeden gözlerimizin önünde sulara gömülüp gitmişti.

Annemle ne çok yalvarmıştık, babamı da almaları için... Fakat o esrarlı delikanlılardan birisi:

– Kendinizi boşa yormayın, dedi. Bu araç cennet arabalarından birisidir. Buraya ancak Allah'a dost olanlar biner.

Birden kafamda "Demek ki, Allah bizi dost kabul etti" diye bir umut doğmuştu içimden... Yanımdaki delikanlı sanki beynimden geçenleri saniyeler içinde okuyarak birden bana döndü:

– Sizi, yaptığınız amelleriniz değil, Allah'ın çok sevdiği kullarının duaları kurtardı.

– Bize kim dua etti, diye heyecanla sorduk.

– Gelin sizi ona götüreceğim, dedi.

İki Kişi Tek Rüya

Dar yollardan, karanlık yerlerden, zahmetli geçitlerden girip göz kamaştıran bir kapının önünde durduk.

– Girin, dedi. İçeride sizi bekliyor.

Aman Allah'ım! İnsanı güzelliği ile şaşkına döndüren, hayallerini yetersiz kılan, bütün duygularını şaha kaldıran muhteşem bir bahçeydi burası... Ortasında aklın ve hayalin tasavvur edemeyeceği kadar gözleri kamaştıran, insanı kendinden geçiren muhteşem bir saray... Dillere destan olan bizim villamızın bile yanında kümes gibi kaldığı görkemli bir bina... Hayretimden bildiğim her şeyi unutmuş bir vaziyette "Herhalde cennet burası" diye düşünüyorum.

Sarayın bahçesine üç metre yüksekliğinde bir kameriye kurulmuştu. Işıltısı çok uzaklardan fark edilen iki kişi oturuyordu. Onlara yaklaşınca Mustafa ve annesi Fatma Teyze olduklarını fark ettim. Kendimden geçercesine kollarımı açıp koşmaya başlamıştım. Ama öyle bir görüntü içindeydiler ki, üzerlerinde parlayan ışıklar nurdan bir sütun oluşturmuştu sanki...

Anne ve oğulun parıltılar içindeki mutluluk görüntüsü bütün duygularımızı gıptayla ayağa kaldırmıştı.

Bizleri özel bir yere oturtmuşlar, onlar ise bizlerden iki üç metre uzaklıkta ve biraz yüksekçe bir yerde içten ve samimi gülümsemelerle bize bakıyorlardı.

Bu tarifsiz manzara karşısında kendimizden geçmiş, rüyalar âleminde yüzüyor gibiydik.

Anne-kız tam bir şok içinde, bu gizem dolu ortamın büyüsüyle kendimizden geçiyorduk. Ama babamın sızısı ise bir türlü içimden çıkmıyordu. Annem "Şimdi baban da burada olsaydı" deyip durmadan gözyaş döküyordu. Bizi dünyada rahat bırakmayan babam burada da üzüntü kaynağımız olmuştu.

Bize nezaret eden mihmandarımız, Mustafa ve annesini göstererek:

– İşte, dedi. Bu anne ve oğul sizlere çok dua ettiler. Özellikle de Mustafa, hidayetiniz için çok yalvardı.

Onlar sizi görüyorlar, konuştuklarınızı işitiyorlar. Fakat siz onların konuştuklarını duyamazsınız.

Mustafa'yla bir kelime bile konuşmanın hasreti içinde yalvarmaya başlamıştım, tanımadığımız o rehbere:

– Ne olur, diye atıldım. Acaba bizimle konuşmasının bir yolu yok mu? Bari teşekkür edelim, bizleri kurtardığı için...

– Söyleyeyim bunları, deyip yanlarına yaklaştı o gizemli kişi.

Eğilip Mustafa'nın kulağına bir şeyler fısıldadı. Ondan sonra da sanki arada görünmeyen bir engel varmış gibi sesleri uzaktan gelmeye başlamıştı.

– Hoş geldiniz, dedi o insana yeniden can veren tarifsiz ses tonuyla Mustafa.

İkimiz birden telaşla:

– Allah sizden razı olsun. Bize yardım ettiniz, dedik. Yoksa kıyamet gibi dünyayı yutan tufanda biz de boğulacaktık. Ama babam gelemedi.

Hiç oralı olmayan Mustafa:

– Onun için çok üzgünüz, dedi. Ama Rabbim sizlere bir şans daha tanıdı. Eğer bu imkânı doğru kullanırsanız, Ona layık bir kul olduğunuzu gösterirseniz, sonunuz da böyle olur. Yoksa babanın hali sizlere ibret olmalı.

Annem heyecanla atıldı:

– Beyimin hiç şansı yok mu?

– Gördüklerinizi ona da anlatın. Umut edilir ki; kendini dünyaya gönderen Allah'ın, onu ansızın tekrar alacağını da hatırlayıp ciddi bir hazırlık yapar.

– Peki biz ne yapalım, nereden başlayalım, diye sordu annem.

– Yüce Mevla sizden ne istiyorsa...

– Yani?

Mustafa bu cevap karşısında başını iki yana salladı.

– Ömrünüzü heba ettiniz. Allah'a iyi bir kul olmak isteyenlerle hep alay ettiniz. İmana ve Kur'an'a düşman oldunuz.

Ama bizim Rabbimiz o kadar şefkatlidir ki, kalplerdeki en küçük bir pişmanlığı bile kurtuluşa vesile yapıyor.

Annem, İlkay Hanım'ı çok sevdi. Ona kendi dua etmekle kalmadı, beni de her namazda duasına ortak etti.

Annemin samimi duaları hürmetine Yüce Mevla sizlere bir şans daha tanıdı.

– Ne olur bizlere tavsiyelerde bulunun!

– Allah'a yakışır bir hayat, Allah için yaşayan arkadaş grubu, yapmadığınız ibadetlerin kazası...

Bu maddeleri tek tek ezberlemeye çalıştım.

– Peki bize kim yardım eder, diye sordum.

– Melek Hanım'a gidin, dedi.

– Melek Hanım da kim?

– O sizi bulur.

Büyük bir gürültüyle uyandım ki, deprem oluyor. Villa yerinden sökülüyormuş gibi müthiş gıcırtılarla sarsılıyor, her sarsıntı, içimize dehşet saçıyor.

Bu korku ve panik içinde hepimiz kendimizi bahçede bulmuştuk.

Sanki rüyada gördüklerimin bir başlangıcıymış gibi kendimden geçercesine bağırıyordum.

Annem, babam ve evin hizmetçileri, sarsıntısı bir türlü durmayan deprem karşısında "Allah" kelamını can havliyle tekrar edip duruyorlardı.

Hele annem bir türlü teskin olmuyordu.

– Anne yeter, geçti artık, diyordum ama, onu durdurmak ne mümkün?

– Nasıl sakin olayım kızım bu iş tam rüyadaki gibi başladı.

Annemin gözlerine baktım, bir yanardağ patlamış gibi kıpkırmızıydı. Durmadan “Melek Hanım, Melek Hanım” diye inliyordu.

– Anne Melek Hanım da kim, dedim.

– Bizi kurtaracak olan...

Allah’ım, yığıldım oraya... Meğer annem de aynı rüyayı görmüş. Babam ise yine bize gülüp geçiyordu. Onun dünyasında böyle şeylere yer yoktu. İman edilmesi gereken tek şey para ve güçtü.

Yol Haritası ve İlk Secde

O akşam annemle bir yol haritası belirlemiştik:

* Allah’a yakışır bir hayat.
* Allah için yaşayan arkadaş grubu.
* Mağdur ve kimsesizlere yardım.

O akşam aldığımız kararlar; yeni bir hayata başlangıç, Allah’a yakışır bir kul olmanın ilk adımıydı. Babam dostlarıyla içki âleminde naralar atarken, biz annemle ilk namazımız için Rabbimizin huzuruna durmuştuk.

Allah’ım! O akşam...

İlk tekbir, ilk kıyam, ilk secde...

Vücudumun eridiği, ruhumun uçtuğu, kalbimin yerinden söküldüğü, gönlümün gerçek aşkını bulduğu o an...

O akşam yeniden doğuşun, yeniden varoluşun, yeniden filizlenişin bütün hücrelerimize yayılarak manevî iklimlerde gerçek bir huzurla buluşturduğu bir sahneydi.

O akşam kıble, erkân ve usul bilmeden Allah’a yöneldik. Bir anda bütün manevî güzellikleri kucaklamak ister gibi çırpınışlarımızı nasıl anlatmalı, Rabbim? Hele sabaha kadar dinmeyecek olan gözyaşlarımın günah ve hatalarım için coştuğu ve bir saniye bile ara vermeden Cenab-ı Mevla’dan hidayetim için sellere döndüğünü...

O akşam, günahkâr İlkay’ın hayatı son bulmuştu. Yeni hayatım da Rabbimin yolundan ayrılmayacağıma dair verdiğim sözle başlamıştı. Gece boyu da Ona yakışır bir kul olmanın yeminiyle sürmüştü. Son sözüm ise sabah seccademden kalktığımda; “Eğer bir an bile bu iklimden ayrılacaksam, ne olur beni yaşatma” olmuştu.

Sabah olunca annemle ilk işimiz yeni hayatımıza yakışır kıyafetler almaktı. Bu ise babamı büsbütün çıldırtmaya yetmişti. Ama artık Rabbimden başka kimseyi dinleyecek halimiz yoktu.

Başörtüsüyle ilk kez aynanın karşısına geçtiğim an, kendime söz vermiştim.

"Bu başörtüm imanıma şahit olsun. Ancak bu örtü başımla birlikte çıkar. Artık bu benim namusum, bayrağım ve imanımdır."

O gün kendime değişmez bir hayat felsefesi çizmiştim:

Önce kendimi yetiştirmeliyimdim.

Sonra da güçlü bir iş kadını olup kazandıklarımı mağdurlara, kimsesiz ve fakir öğrencilere harcamalıyımdım. Özellikle imanlı ve vatanperver gençler yetiştirmek için okullar, yurtlar ve eğitim kurumları açmalıyımdım. Kuracağım vakıfla da bu yardım hizmetlerini yönetmeliydim.

Ama bu hayatıma çizdiğim yeni yol haritam için Melek Hanım'ın yolunu gözler olmuştum.

O kimdi? Nereden, nasıl çıkacaktı? Bizlere nasıl bir yol gösterecekti? Sürekli bunu düşünüyordum.

Yeni tanıştığımız hanım dostlarımızın hafta sonları sohbetlerine katılarak ilmimizi, görgümüzü ve kulluk için yapmamız gerekenleri konuşuyor; derin bir tefekkürle kendimizi sorguluyorduk. Bu benim için gerçek bir doğuş, yeni bir başlangıç oluyordu. Bu sohbetlere öylesine kendimi kaptırmıştım ki, bütün programlarımı bunun üzerine kuruyor, gün ve saatlerini iple çekiyordum.

Meğer ben bu dünyada bomboş yaşamışım da haberim yokmuş... Ah baba, sana ne diyeyim bilmiyorum ki... Yalnızca kendini paranın esiri etmekle kalmadın, bizi de dinden, imandan habersiz çorak ruhlu insanlar haline getirdin.

Yine bir hafta sonuydu. Davet edildiğim sohbete uçar gibi gitmiştim. Topluluğun içinde iki doktor, birkaç iş kadını ve çeşitli mesleklerin üst düzey yöneticileri de vardı.

Bu sohbette o kadar etkilenmiştim ki... Müslüman denince hep cahil insanlar anlatılmıştı bize... Ama öyle olmadıklarını görünce kendimden çok utanmıştım. Her biri alanında başarılı kişiler olan bu topluluk, benim dünya görüşümü de değiştirmişti.

Ben kimim? Niçin yaşıyorum? Varlık sebebim ne? Ölen insanların ikinci hayatı nasıl olacak? İslam'ın hayata getirdiği kurallar neler?

Evrenin sırları ve hikmetleri nasıldır? Daha bunlar gibi yüzlerce cevabını bilmediğim soru, kafamda cirit atıyordu. Bu esrarlı perdeyi kaldırıp beni bana tanıtarak dünya ve ahirete dair yol haritamı belirleyecek bir ilme, görüşe ve nasihate ihtiyaç hissediyordum...

İşte bu toplantıda bu konular öylesine nefis bir üslupla paylaşıldı ki, kelimenin tam anlamıyla mest olmuştum. Ah benim Mustafam! Bütün bu güzellikleri sana borçluyum. Sen yalnız benim sevdam, tutkum ve hayat ışığım değildin. Sen benim için, dünya ve ahiret sırlarını anlamaya davet eden bir Hızır'dın. Bütün bu güzellikleri seni sevmekle keşfettim. Bana yalnız bir sevgiyi değil, Rabbimi de tanıttın.

Sana nasıl teşekkür edeyim, bilemiyorum. Ah, şimdi burada, yanımda olsaydın da sana ömrümü verseydim. Hayatımı sana hizmet etmeye adasaydım. Gün geçtikçe gözümde büyüyorsun. Görüntün her sabah hayalime yansıyor, nefesini ta yüreğimde hissediyorum.

Ne olur, çık gel, bir gün. O saf ve temiz kalbin benim sana olan duygularımı hissettirecek kadar güçlü olmalı. Gel, tut şu elimden de Rabbime giden yolda daha hızlı ve daha emin bir şekilde yürüyebileyim, ne olur.

Kalbin Gizli Katili

Konusu daha önce tespit edilen bir başka sohbetteydik yine. Unutkanlık, cinsellik, harama nazar ve kısacası iffetli olma bahsi konuşulacaktı.

Doğrusu bu konu benim de ilgimi çekmişti. Çünkü ben bu konularda hiçbir hassasiyeti olmayan, ilişkilerin serbestçe yaşandığı bir kültürden geliyordum.

Ait olduğum topluma göre; gençler çekinmeden birbirleriyle arkadaş olmalı, gezmeli ve hayatı yaşayarak tanımalıydı. Ama yeni tanışmaya başladığım İslamî hayatın bu konudaki görüşlerini bilmiyordum. Bu nedenle de bu sohbetin konusu benim için son derece önemliydi. İlk kez İslam'ın bu konudaki mülahazalarını dinleyecektim.

Bir apartmanın teras katında, Osmanlı dekoruna benzer bir ihtişamla dekore edilmiş bu evde, özenle döşenmiş, insanın içini

açacak bir güzellik ve tertip göze çarpıyordu. Duvarda gönülleri derinden etkileyen tablolar ve altında ibretli yazılar mevcuttu.

Evde öyle bir manevî iklim mevcuttu ki, daha adım atar atmaz ciğerlerimize kadar işleyen ulvi bir hava ferahlatıyordu insanı...

Eşi bir fabrikatör, kendisi de rehber öğretmen olan ev sahibi oldukça tatlı, güler yüzlü, içten davranışlarıyla insanın gönlünü derhal fethediyordu.

Daha yerime oturur oturmaz şefkat dolu bir anne kucağı gibi esrarengiz bir sıcaklığın ve içimi huzurla dolduran bir büyünün ortasına düşmüştüm.

Önümde büyükçe bir rahle, üzerinde ise kırmızı renkli Kur'an Tefsiri olduğunu öğrendiğim kitaplar duruyordu.

Tanışmanın ardından konuyu sunmakla görevli, kadın doğum uzmanı bir hanım konuşmaya başlamıştı:

– Bugünkü dersimiz; bütün toplumu, bütün insanlığı yakından ilgilendiren çok ciddi bir konu hakkındadır;

"İffet ve göz zinası..."

Her Müslüman'ın en ağır imtihanı haline gelen bu husus, başta unutkanlık olmak üzere birçok hastalığı da tetiklemektedir.

Önce göz zinasına zemin hazırlayan iffetsizlik konusunu ele almalıyız. Çünkü iffetsizlik göz zinasını beslemektedir.

Ne yazık ki bugün, göz zinası, bizim ve eşlerimizin korkup titrediğimiz bir bela haline gelmiştir.

Nedir bu iffet? Önce bunu açıklayarak dersimize geçelim:

Kelime anlamı olarak iffet; edep, hayâ, haramdan çekinme, günahtan korkma anlamlarına gelen, bir Müslüman'ın en önemli vasıflarından birisidir.

Cenab-ı Hak insan neslinin devamı için, erkek ve kadını birbirine karşı cazip kılmıştır. Aynı zamanda, bu kuvvetli duygu karşısında insanları, dünyada çetin bir imtihana tâbi tutmuştur. Dünyadaki kısa ömrümüz içinde, kulluk imtihanın en zoru iffet haline gelmiştir. Hele ki ahirzamanda! Bu imtihanı kazanan bir insan, dünya ve ahiretin kahramanıdır.

Yüce Allah, Kur'an-ı Kerim'in birçok yerinde iffetini muhafaza edenlere büyük mükâfatlar vaat etmiş, iffetini muhafaza etmeyenleri de cehennem azabıyla uyarısında bulunmuştur.

Mü'minlerin vasfını anlatırken buyuruyor ki Cenab-ı Hak:

“Mü’minler, namazlarını huşu içinde kılar, boş, lüzumsuz şeylerden yüz çevirir, zekâtlarını verir, iffetlerini korur, emanet ve ahitlerine riayet ederler.” (Mü’minun Suresi, 1-8).

İffetli kimse aynı zamanda hayâ sahibidir; yani günah işlemekten utanır, kaçınır. Bu hususstaki birkaç hadis-i şerif şöyledir:

• Hayâ imandandır (Buharî).

• Hayâsı olmayanın imanı da olmaz. İmansız insan da cennete giremez (Deylemî).

• Hayâ azlığı küfürdendir (Hâkim).

İffet, yani namus ne kadar önemli ise namussuzluk da o kadar kötüdür. Namusun önemi hakkındaki hadis-i şeriflerin birkaçı da şöyledir:

• İyi bilin ki, namusunu koruyana Cennet vardır (Hâkim).

• Zinadan korunan Müslüman Cennete girer (Beyhakî).

• Kötülükten korunmak için nikâhlı yaşayın ve iffetli olun (İbn-i Asakir).

• Başkasının ailesini yoldan çıkaran bizden değildir (Hâkim, Ahmet İbn-i Hanbel).

• Bir kadın, beş vakit namazını kılar, namusunu korur, kocası ile iyi geçinirse, dilediği kapıdan Cennete girer (İbn-i Hibban).

• Şu altı şeyi yapanın Cennete girmesine kefilim: Doğru konuşan, verdiği sözü yerine getiren, emanete riayet eden, namusunu koruyan, gözlerini haramdan sakınan, ellerini kötülükten çeken (Ahmed İbn-i Hanbel).

Hadis-i şeriflerde de bildirildiği gibi kadınların hayâya erkeklerden ve daha çok ihtiyacı vardır. Öyle olmasaydı, çok çirkin işler meydana çıkardı. Din düşmanları bunu bildikleri için, daha çocukken kadınlardan hayâyı kaldırmaya, arsız, hayâsız bir toplum meydana getirmeye çalışıyorlar. Müslüman kadını hayâlı olmaya devam etmelidir. Hadis-i şerifte bu husus şöyle anlatılır:

• Hayâ güzeldir, fakat kadında daha güzeldir. (Deylemî)

İffet, bir genç kızın veya kadının, değeri para ile ölçülemeyen mücevheridir. Bu mücevheri ele geçirmek için Yüce Mevlâ’dan korkmayan her erkek bütün şeytanlığını kullanır. Buna çok dikkat etmek lazımdır. Çünkü iffet bozuldu mu göz zinası başlar ki, bunun da nerede duracağı belli olmaz. Eğer tedbir alınmazsa, toplumu temelden sarsan bir felakete dönüşür.

Doktor hanımın her sözü zihnimde bomba etkisi yapıyor, işlediğim onca günahların ağırlığı içinde kahroluyordum. Hele bu sohbetin verdiği mesajlara dayanamayan bir hanımın hıçkırıkları, ortamı bir anda hüzünlü hale getirerek bütün yürekleri eleme gark ediyordu. Aslında ağlayan yalnızca o değildi. Ben de sessiz sessiz gözyaşı döküyordum. Utanmasam, içimi keskin bıçaklar gibi paralayan günahlarımın dehşeti içinde, bir çocuk gibi kendimi yerlere atacak, hıçkıra hıçkıra ağlayacaktım.

Demek ki günümüzün en büyük imtihanı haline gelen “iffet” davası mutlaka kazanılmalıydı. Belki de bu yüzden Mustafa’yı çok sevmiştim. Çünkü o bir iffet kahramanıydı, asla göz zinası gibi bir hataya düşmüyordu.

O gün dünyama yeni bir ufuk açılmıştı. Rahat, pervasız ve erkeklerden çekinmeyen yönümü sorgulamaya ve daha dikkatli yaşamaya karar vermiştim.

O sohbetin heyecanıyla eve döndüğümde derhal aynanın karşısına geçip parmağımı gözlerime doğru uzatarak.

“Bu çevre ve bu dostlar senin için bir fırsat” dedim. “Bunların değerini çok iyi bilmelisin. Yoksa iffetsizlik içinde buhranlarda boğulursun. Rabbim her zaman elinden tutacak bir örnek insan göndermeyebilir. Kıymetlerini iyi bil!”

Zihnime bir ok gibi saplanmıştı bu düşünce: İffetli olmak! Artık kalbi öldüren göz zinasından uzak durmalıydım.

Üçüncü Bölüm:
Beklenen Melek Gelince...
Hizmete Adanmak

AYLAR GEÇİYOR, fakat beklediğim güzel haberleri bir türlü alamıyordum. Ne Melek'ten, ne de Mustafa'dan en ufak bir emare yoktu. Ama Mustafa'nın hayatta olduğunu bilmek bana yetiyordu. Bu küçücük duygu bile yanımda her an gölgesini hissetmemi sağlıyor en büyük sığınağım oluyordu.

Bu sevdayla, bu hasretle tam iki yıl geçmişti. Kendi çevremde iyi bir iş kadını olmuştum. Yeni dostlar, yeni iş arkadaşları ve yeni çehreler... Babam her ne kadar karşı çıksa da ayağımın üzerine durmayı başarmıştım.

Bu süre zarfında onlarca genç kapımızı çalmış, benimle bir gelecek paylaşmak istediklerini dile getirmişlerdi. Her birisini sudan sebeplerle nazikçe reddetmiştim. Onlar bilmiyorlardı ki; artık İlkay, Kur'an ruhunu hayatına indirmeyi hedeflemiş ve kendisini de Mustafa'nın sevdasına adamıştı. Bu yüzden gözüm hiç kimseyi görmüyor, hiçbir erkek nazarımı çekmiyordu.

Anadolu'nun küçük bir şehrini yardımlarımız için pilot il seçerek; buraya okul, yurt ve hastane yaptırmak için hummalı bir faaliyet yürütüyorduk. Ayrıca bu şehirdeki fakir öğrencilere de burs veriyorduk.

Bu vesileyle dört yıl önce ayrıldığım Anadolu topraklarını bir iş kadını olarak yeniden geziyor, buranın tertemiz havasını, manevî yaralarıma ilaç olması için, hasretle içime çekiyordum.

Gün geçtikçe yükselen Anadolu sevdası ve Mustafa aşkı, bastığım her karış toprakta gözlerimde canlanarak, bir kor haline geliyordu.

Bu toprakların sunilikten uzak, hoşgörü timsali insanları arasına karışmak bana müthiş bir heyecan veriyordu.

Bu büyülü âlemin doyulmaz ikliminde sakin bir kafayla yaşamak için özel şoförüm ve arabamı evde bırakarak, tek başıma yollara düşmüştüm.

Yaklaşık sekiz saat sürecek olan yolculuğu otobüsle, geçirecektim.

Mutluluktan dolayı sanki yürümüyor, adeta kuşlar gibi uçuruyordum. Sanki beni, yıllardır hasret kaldığım can dostlarım bekliyormuş gibi hissediyordum. Tarifsiz bir huzur içindeydim. Öyle ki, her ağacın gölgesinde, her dağın yamacında, her ovanın sessizliğinde onun varlığını hissederek, sevgisini içime çekiyordum.

Arabayla uzaklaştıkça keskin uçurumların, derin çukurların, çıplak yokuşların ve bir melek sessizliğinde kıvrıla kıvrıla akan derelerin arasında kendimi yitiriyor; toprak yüzlü, taş kokulu insanların arasında sevinçten başım dönüyordu.

Yolları, kaldırımları, plansız dağınık beldeleri, gariban, sessiz insanları içimde dağlar gibi büyüyor, sanki bir anda hepsini kucaklayıp yılların verdiği hasreti dindirmek istiyordum.

Hiç bitmesini istemediğim yol bir solukta tükenmişti. Bizi alkışlarıyla karşılayan genç kızların arasında kendimi kaybedercesine iksirli bir huzur bulmuştum.

Onların insana verdiği değer, misafire gösterdikleri ilgi; içten ve yürekten sevgileri, nasır tutmuş elleriyle sarılıp “Hoş gelmişsen” deyişleri...

“Allah’ım! Ne olur bunlar rüya olmasın!” diye yalvarıyordum. Tek kelimeyle hayaller âlemindeydim.

Yaptırdığım okul, yurt ve hastanenin açılışı yapılıyordu. Şehrin ileri gelenleri ve kalabalık halkın önünde yapılan övücü konuşmaları duymuyordum bile... Adını bile bilmeden, kendisini görmeden burs verdiğim öğrencilerin kır çiçekleriyle etrafımı sarmaları; bana bir anne, bir abla sevgisiyle sarılıp yanaklarıma sımsıcak öpücükler kondurmaları beni benden almıştı.

Beni, Benden Alan Melek...

O akşam kitaplarını beğenerek okuduğum eğitimci bir yazarın verdiği aile konferansına katılmıştım. Konuşması sırasında anlattığı bir hanımın hayat hikâyesi beni derinden etkilemişti.

Gözyaşları içinde bahsettiği bu hanımın hayata tutunma mücadelesi herkesi gözyaşlarına boğmuştu. Salonda ağlamayan bir Allah’ın kulu kalmamıştı.

Konferans salonunda esas sürprizin beni beklediğini nereden bilecektim? Her şeyden habersiz, yürüme engelli ve gözleri de görmeyen gencecik bir kız getirmişlerdi yanıma...

– İlkay Hanım, demişlerdi. İşte hocamızın anlattığı kızımız bu. Sizden aldığı burs sayesinde hayata tutundu ve çok da başarılı...

İnsanın yüreğini “cızzz” diye yakan o ışıltılı yüzüyle bakışlarını bana çevirdi ama beni görmüyordu. Avucunu açıp önüme doğru uzatarak!

– Bu cevşeni annem gönderdi, dedi, bir melek sessizliği içinde... Bunun, sizi kötülüklerden koruyacağını söyledi. “O bizi parasıyla korudu, Yüce Allah da onun hem bedenini, hem de ruhunu korusun. İnşallah, Efendimiz de (a.s.m.) onun en büyük koruyucusu olur” dedi.

Daha fazla kendimi tutamayarak, bu yüreğiyle gören genç kıza sarıldım... Dayanılması zor bir duygu seli ve tarifsiz bir hissiyatla sarmaş dolaş olduk!

– Lütfen bizim için ağlamayın, dedi. Biz halimizden şikâyetçi değiliz ki. Allah böyle istemiş, ya hiç vermeseydi? Ya daha kötü hallere düşürseydi?

– Sana kurban olurum, diyerek yeniden sarıp sarmaladım onu. İçinde bulunduğu, tevekküle, teslimiyete ve imana gıpta etmiştim.

Nimetler içerisinde yüzen bizlerin bitmeyen şikâyetlerine karşı, şu mağdur yavrucağın haline şükredişi, içime binlerce ok gibi saplanmıştı bir anda.

– Sen bana hayatımın dersini verdin. Sözlerinin her bir kelimesi ikaz levhası hükmünde. Keşke hep senin gibi yüreği temiz bir rehberim olabilse...

Diz çöktüm yanına:

– Benim kızım olur musun, diye sordum, içimden gelerek.

– Hayır, dedi tereddütle...

– Ama niçin? Hâlbuki ben sana çok iyi imkânlar sunarım.

– Benim hiçbir şeye ihtiyacım yok ki... Verdiğiniz para bana da yetiyor, anneme de...

Hem ben sizin kızınız olsam, sizin hayatınızı zorlaştırıp yük olurum. Beni bu halimle taşıyamazsınız. Sonra ben asla annemden ayrılamam.

– Anneni de alırız...

– Hayır, onu alamazsınız.

– Niçin?

– Çünkü o felçli, yerinden kalkamıyor.

Bu sefer büsbütün dirayetimi yitirmiştim:

– Siz Allah'ın ne mübarek kulusunuz, diye haykırdım. Annen felçli, yerinden kalkamıyor; sen göremiyorsun. Buna rağmen şikâyetçi değilsin, Allah'a şükrediyorsun. Şu yüreğin binde biri de bende olsaydı keşke.

Ömür boyu beklediğin hasretlim gibi ona sarılıp bağrıma bastım.

– Affedersin kızım, dedim, sana adını sormayı bile unuttum heyecanımdan.

– Adım Melek, dedi.

İşte o vakit zihnimde aylar önce gördüğüm rüya yeniden şahlandı, elim ve ayağım titremeye başlamıştı. Düşüp bayılmamak için kendimi zor zapt ediyordum.

– Demek sen Melek'sin, diye atıldım yıllardır yolunu beklediğim o esrarengiz rehbere kavuşmuş olmanın heyecanıyla. Ben gece gündüz senin gibi bir melek arıyordum.

Dayanamadım, telaşla ayağa kalktım.

– Haydi beni annene götür de sizleri daha iyi tanıyayım, dedim. İçimdeki esrarlı bekleyişin ateşiyle...

Hayatımın en büyük müjdesini almış gibi çevremdekilerle birlikte Melek Hanım'ın evine gittik.

Bir bodrum katta, tek odalı bir ev... Yatağına uzanmış, benzi sapsarı, ama gözlerinde olgunluğun, vefakârlığın ve teslimiyetin kıvılcımlarını saçan gencecik bir hanım.

Anne-baba ve kızları aynı arabada kaza yapmışlar, baba orada ruhunu teslim etmiş, annenin omuriliği hasar gördüğü için belden aşağısı felç olmuş... Kız ise gözlerini ve ayaklarını kaybetmiş.

Rabbim! Senin bu imtihanının hesabı sorulamaz ve hikmeti bilinemez. Bütün bu çaresizlik içinde Sana dayanarak mutluluğu yakalayan şu anne ve kız... Bunlar varlık içinde yokluğu yaşayan nankör insanlara bir ibret olarak gösterilmeli...

Allah Var, Keder Yok!

Tek odalı evin duvarında bir tablo vardı. O da merhum babanın resmiydi... Altında da "Allah var, keder yok" diye yazıyordu.

Şu imana, şu inanca, şu teslimiyete bakar mısınız Allah aşkına? Başa gelen en feci kazadan bile şikâyetçi olmadan Yüce Mevla'ya dayanmak... Sıradağlar gibi dimdik ve sarsılmadan yaşamak... Aslında gerçek mutluluk bu olmalı.

Yastığının yanında bir Kur'an meali, bir de Kur'an tefsirinden küçük bir bölüm olan *Hastalar Risalesi*...

Hem kızını hem de kendisini alıp tedavi ettirmek için çok çırpındım. Hatta çocuklar gibi ağlayarak yalvardım.

– Hayır, diyerek teklifimi geri çevirdi annesi... Rabbim bize bir hayat sundu. Bu hayatı değiştirip sağlığımıza kavuşursak nefsin istemediği şey kalmaz. Artık nefisle boğuşup imtihan olmak istemiyoruz. Bu dört duvar beni gizliyor, günah işlememize izin vermiyor.

Lütfen bizi rahat bırakın, biz halimizden çok memnunuz. Siz şikâyetçi olanlarla ilgilenin.

Hey dünya, hey insanlık... Duyun, kulağınızı açın, bu sese kulak verin.

Küçük problemler uğruna eşlerini boşayanlar, ufacık sıkıntıyı dert edip depresyona girenler, sebepsiz nedenlerden dolayı cinayet işleyenler, dünyayı yaşanmaz hale getirenler...

Duyun!

Gelin de Melek kız ve annesinden mutluluk dersi alın.

Sarıldım ikisine de doyasıya:

– Sana çok dua ediyoruz, dedi annesi. Senin paran bize ilk ulaştığında hakikaten yardıma çok ihtiyacımız vardı. O gün bugündür elimizi Rabbimize her açtığımızda "Allah'ım, ömrümüzden al, onun ömrüne ver. Ona ömrü boyunca hayır işlet. Onun kusurlarını, günahlarını görme... Ona öyle bir iman ver ki, hayatının sonuna kadar çaresizlerin ellerinden tutsun!" diyoruz.

Kapandım dizlerine... Ellerini avuçlarıma alıp öptüm, kokladım.

– Meğer bizi kimler ayakta tutuyormuş! Meğer görünmez melekler etrafımda zırh olmuş! Meğer Rabbimin hidayeti bu makbul dualar sayesinde geliyormuş.

Ben dünyanın dört bucağını dolaşarak aradığım çareyi, yatağa ve tekerlekli sandalyeye mahkûm olmuş bir ana-kızdan bulmuştum.

Beni, felçli anne ve görme özürlü Melek tedavi etmişti.

Bu iki insandan o kadar etkilenmiştim ki, saatlerce bu ana-kızdan kopamamıştım. Ağlaya ağlaya kendimi helak etmiştim.

Oradan ayrıldığım zaman karşıma çıkmasını sabırsızlıkla beklediğim Melek'in bu ana-kız olduğunu anlamıştım. Bundan daha büyük rehber, bundan daha etkili öğretmen, bundan daha yüce bir nasihatçi olabilir miydi?

Derhal talimatımı verdim elemanlarıma... Melek ve annesine güzel bir ev alınacak, ihtiyaçlarını gidermek için bakıcı tutulacaktı. Ayrıca her gün Melek'i evinden alıp okula götürecek bir servis temin edilmeliydi.

O gün sabaha kadar alnımı seccadeden kaldırmadım. Rabbime yalvardım, gözyaşı döktüm. Artık benim en büyük hazinem ve zenginliğim onlardı.

İşyerime dönünce bütün imkânlarımı bu hizmet yoluna seferber etmeye karar verdim.

Her yıl bir il seçip oraya eğitim yatırımları yapacaktım, fakir ve zeki çocukların okuması için de burslar temin edecektim.

Madem kendisini iman ve Kur'an'a adayan Mustafa'ya kavuşamamış, onu kaybetmiştim öyleyse onun inandığı gibi inanmalı İslam'a hizmet etmeliydim.

Ben de kendimi bu yola adayıp önce Allah'a iyi bir kul sonra da Mustafa'ya yakışır bir dava yoldaşı olmaya karar vermiştim. Belki ileride bir gün karşılaşırdık, benim bu yolda ömür tükettiğimi bilir, evlenmesek de sevdasını lekelemediğimi anlardı.

Suç: Hizmet Etmek

Babam benim Allah'a olan sevgimi ve dine olan eğilimimi geçici bir heves olarak düşünerek, çalışmalarıma uzun zamandan beri ses çıkarmıyordu. Belki de alanında üstün bir performansa sahip Mustafa'yı kazanıp işine yarar hale getirmem için sessiz kalıyordu. Ama bir iş kadını olup kazandıklarımı eğitim ve hayır yatırımlarına ayırınca, hissedilir derecede tepkisini belli etmeye başlamıştı.

İşin en kötü yanı ise annemi de yanına çekerek, yaptıklarımla dinci camiaya hizmet ettiğime, bunun da aile felsefesine ters düşerek, çevrede büyük tepki topladığıma inandırmıştı.

Çalışmalarıma aile engeli çıkar ve aramızda bir çatışma doğarsa gözü dönmüş babam bunu hoş görmezdi. Ömrü din ve din adamlarına düşmanlıkla geçen bir insan, kızının o çevreye sempati duymasını asla affetmezdi.

Bu hesaplaşmanın çok yakın olduğunu hissetmeye başlamıştım.

Benimle ilgili yalan, yanlış haberlerle iyice doldurulmuş olan babam, bu konuyu aile ortamında konuşmak yerine beni kendi

makamına çağırmıştı. Hem de tam bir gözdağı programı hazırlayarak...

Odasına girince babamı o güne kadar hiç görmediğim bir heybet, bir haşmet içinde, başı göklere değen bir gurur ve ezici bir öfke halinde bulmuştum. Bakışlarıyla canımı söküp almak ister gibiydi. Her halinden nefret akıyordu.

Yanında, olup bitenleri tahmin eden annemin mazlumca duruşu bana her şeyi anlatıyordu. Sanki "Kızım sakın sesini çıkarma, ne derse başüstüne de. Bu adam seni harcamakta kararlı. Eğer sessiz kalıp boyun eğersen kurtulursun, yoksa 'kızım' demez seni çiğner geçer. Çünkü o, prensiplerini çiğnediğini, kendisini çevresinde küçük düşürdüğüne inanıyor" diyordu.

Odada danışmanları, şirketin etkin ve yetkin görevlileri, akıl hocaları ve benim şirketimde çalışan üst düzey bazı kişiler vardı. Tam bir mahkeme salonunu andıran bu ortam aslında olacakların habercisi gibiydi.

Şimdi önümde iki seçenek duruyordu.

Ya babamın dünyasında ömür boyu ruhumu ve kalbimi paraya satarak, dine ve Allah'a ters düşecektim, ya da en ağır cezaya razı olup her şeyini kaybetmiş bir insan olarak Anadolu'nun saf ve temiz halkına karışacaktım.

Bu benim için çok zor bir karardı. Varlık içinde büyümüş bir kızın yokluk içinde yeni bir dünya kurması ne kadar mümkün olacaktı? Bu mümkün olsaydı bile restimi babam affedecek miydi?

Peşime, işi kan dökmek olan adamlarını takıp beni ortadan kaldırmayacak mıydı?

Beynimde binlerce çıkmazın yumak olduğu keşmekeşle tam babamın karşısındaki koltuğa oturmuştum.

Her şey hazırdı, olacakları çok iyi biliyordum: Çok ağır bir şekilde suçlanacaktım, savunmama bile tahammül edilmeyecekti, hemen boynuma suçlu yaftası asılacak, sessiz sedasız ortadan kaldırılacaktım.

Gözlerimi kapadım, Melek'in evinde duvara asılı olan o yazıyı hatırladım:

"Allah var, keder yok."

Ohhh... Derin bir soluk aldım.

“Sizin gücünüz varsa, benim de Allah’ım var” dedim kendi içimden. Ona teslim oldum.

Babamın o kin ve hakaret dolu saldırılarına hazırlanırken bir anda karşımda Fatma Teyze belirdi, o nur yüzlü mütebbessim haliyle... Beni o mis gibi kucağına basmak istercesine kollarını açtı, tek tek konuşmaya başladı:

– Kızım unutma... Allah’a dayanan kazanır, kula dayanan kaybeder. Eğer Allah bir şeyin olmasını istemezse, bütün insanların gücü de toplansa o iş gerçekleşmez. Eğer Yüce Yaratıcı bir şeyin olmasını isterse, bütün halk karşı da çıksa tesir edemez. Korkma... Allah’ın düşmanları, Allah’ı seven mazlum bir kula zarar veremez.

Ellerine kapanmak için bir anda hamle yaptım, ama gözlerimin önünden uçup gitmişti.

Fatma Teyze’nin bu manevi desteği, en zor anımda müthiş bir güç kaynağı olmuştu. Bu moral desteğin ardından hazırdım artık her şeye... Ne olursa olsun, kim gelirse gelsin...

İster beni işten atsınlar, ister evden kovsunlar, isterlerse de bir katil kiralayıp öldürsünler. Allah için ölmek de güzeldi. Ölümden korkmayan, neden korkardı?

Ezici Öfke ve Engel!

İşte bütün adamlarıyla birlikte beni ablukaya almış olan babam hışımla ayağa kalkıp parmağını bir cellât gibi sallayarak, öfkeden köpürmüş ağzından kelimeleri, muhatabını paramparça eden bomba gibi savurmaya başlamıştı.

– Bana bak, dedi. Ben bu ihtişamı, bu gücü elde etmek için bir ömür verdim. Benim varisim olacak olan da benim gibi olmalı. Kafandan şu Allah, peygamber ve din ile ilgili saçma şeyleri söküp atmazsan seni derhal kapı önüne koyup aç kurtlara yem ederim. Benim bu kafada bir evladım olamaz.

Benim fikri ve felsefesi açık belli bir çevrem var. Bağnazlıktan uzak ve laik... Bizim yolumuzu Allah değil, akıl ve bilim belirler.

Ya bana yakışır bir kız olursun, ya da bugünden itibaren bütün yetkilerin alınarak sokağa terk edilirsin.

Sana bir tek şans veriyorum. Eğer söyleyeceklerimi, isteklerimi reddedersen, benim için bugün, burada bitmiş sayılacaksın. Bu da yetmeyecek, iki yıl kotrolüm altında olacaksın, dediklerimi

uygulayacaksın. Beni ikna edersen ne ala, etmezsen ölümlerden ölüm beğen.

Şimdi sana emrediyorum; danışmanım Faruk Bey'le derhal evlenecek, ona layık bir eş olacaksın. Yobazlarla da bütün ilişkilerini bitireceksin.

Dinsiz Faruk'un adını duyunca gerisinin bir önemi kalmamıştı, benim için... O anda boş bir çuval gibi yıkıldım oraya... Çöküşüm, maddi kaygılardan değil, yüreğimden bir saniye bile sevdası çıkmayan Mustafam içindi. Her türlü fedakârlığa katlanırdım, ama Mustafa'ya hazırladığım kendimi bir başkasıyla asla düşünemezdim.

Demir yumruk gibi sözlerin birinin inip birinin kalktığı bu boğucu, öldürücü ortamda o kadar bunaldım, o kadar daraldım ki, beynimde tek bir ses çınlıyordu:

– Ya Rabbi kurtar beni...

İşte o an herkesi dehşet içinde bırakan bir hadise gerçekleşti, gözler önünde... Yapılan planları bozan, her şeyi altüst eden esrarengiz bir olay...

Babamın otomatik silah gibi birbiri ardından savrulan zehir gibi sözleri arasında bunalmışken bir anda önümden bir karaltının geçtiğini fark ettim. Süratle babama ulaşan bu nesnenin ne olduğunu anlayamadım. Ayakta parmağını sallayarak bana olmadık hareketler yağdıran babam, tam o esnada herkesin şaşkın bakışları arasında yere yığılıvermişti.

Bütün adamları bir anda yerlerinden fırlayarak babama doğru atılmışlardı. Annem ise kendinden geçercesine üzerine kapanıp çığlık çığlığa bağırmaya başlamıştı.

Ben ise yaşadığım şokun baskısı altında ne olduğunu kavrayamadım. Fakat o esrarlı gölgenin adeta ilahî bir intikam için odaya sessizce süzüldüğü düşündüm. Bu şaşkınlık içinde;

– Rabbim, diye bağırdım sesimin çıktığı kadar.

Sana inanan ve güvenen kullarının onur ve şerefini koruyan Rabbim! Sana sırt dönen insanlara dillere destan dersler veren Rabbim!

Bir saattir kan ter içinde yaşadığım baskının ardından ortaya çıkan bu akıl almaz cehennemî hadiseyle, Ona (c.c.) kul olmanın şerefini ve ayrıcalığını bir kez daha anlamıştım.

Ancak her ne kadar ömrü Allah'a isyanla geçmiş olsa da, her ne kadar beni Rabbimden koparmak için her türlü rezaleti planlasa da, yine de o benim babamdı. Onu binlerce dolar harcayarak yaptırdığı ihtişamlı odasının ortasında çırpınırken görmeye dayanamadım ve yerimden bir ok gibi fırlayarak üzerine atıldım.

Odaya dolan uğultular, feryatlar, şaşkınlık dolu çığlıklar son nefesine dayanmış babam için bir çare değildi.

Çok kısa bir zamanda yetişen özel sağlık ekibi bütün maharetlerini kullanıyordu, ama onu Azrail'in elinden kurtarmaları mümkün olmuyordu.

Allah'ım! Bu öyle bir çırpınış, öyle bir dehşet ânıydı ki! Bir anda terler içine gömülen vücudunu, işkence edenlerin elinden kurtarmak ister gibi bir çaba sarfediyordu babam.

Boğazına kilitlenen hırıltılardan, yüzündeki morartılardan nasıl bir ızdırap içinde boğuştuğu belli oluyor, bu perişan hali herkesi ürkütüyordu.

Bir yudum nefes için yerleri tırmalayan, çevresindeki insanlardan çaresiz bir çocuk gibi imdat bekleyen, göğsüne oturan sanki binlerce tonluk ölüm baskısından kurtulmak için başını sağdan sola çarpan babamın her şeyin bitmekte olduğunu fark etmesi; ona öylesine bir azap veriyordu ki, bunu seyretmeye dayanmak bile mümkün değildi.

Gözleri sonuna kadar açılmış, bakışlarındaki insanı ürperten çaresizlik, etrafına toplanan adamlarını korkutup kaçıracak kadar ibret doluydu.

Ömrünü, Allah ile kavga etmeye adayan babamın hesabını Azrail, öyle korkunç bir intikamla alıyordu ki, simasına yerleşen ürpertici acıdan bunu herkes dehşetle izliyordu.

Ah baba! Ne olurdu, paraya tapan bu ömrün ebedî olmayacağını bilseydin! Ne olurdu, menfaat için her şeyini veren bu çevrenin içinden sıyrılabilseydin! Ne olurdu, seni yaratan Zatın, seni bir gün ansızın alacağını fark edebilseydin! Ve ne olurdu, seni dualarla uğurlayacak tanıdıkların, dostların olsaydı!

Ah, ne olurdu babacığım!

Allah'a kafa tutarak, bu dünyada para kazanıp zengin oldun ama bu servet senin manen iflas edişini engelleyemedi. Şunu bir türlü anlayamadın ki, doğarken sana sorulmadı, ölürken de sorulmayacaktı.

Ölümden sonraki hayat hiç mi seni ilgilendirmedi? Sana Allah'ı inkâr ettiren dostlarının sana kabir kapısından sonra arkadaşlık edemeyeceklerini neden düşünmedin?

En büyük zenginliğin dünyada bıraktıkların değil, ahirete götürdüklerin olacağını sana defalarca söyleyen kişilerin bir kere bile haklı olabileceklerini neden aklına getirmedin?

Sen malı ve şöhreti buldun, ama yaptığın hatalar ve yanlışlarla Allah'ı kaybettin.

Bir insan için bundan daha büyük yoksulluk olur mu?

Babacığım! Bil ki, şu anda çare olacağını bilsem, senin kurtuluşun için hayatımı bile feda etmeye hazırım.

Sen bir babanın asla yapamayacağı zulmü bana layık gördün, ama ben yine de sana hakkımı helal ediyorum. Benden dolayı ahirette ceza görmene dayanamam.

İnşallah Rabbim de sana merhametini esirgemez.

Babam o esnada daha önce işitilmemiş korkunçlukta canhıraş bir ses çıkardı. Ve sanki bu benim için "Ben o rahmetten mahrum kaldım, hiçbir umudum yok" anlamına gelen bir cevap olmuştu.

Bu ses öylesine ürpertici bir şekilde odada yankılanmıştı ki, bunu duyan herkes elleriyle kulaklarını kapamış ve yüzünde oluşan o müthiş acıyı görmemek için de gözlerini sıkı sıkı yummuştu. Hele başındaki doktor bu dehşet dolu sahne karşısında tir tir titriyordu.

Bir taraftan, feryat figan içinde önümde yatan babamın haline ağlarken, bir taraftan da aklımdan garip şeyler geçiriyordum. Hele Melek kızın annesinin söylediğini, babamın son nefesini verişinde bilmem ki kaç kez tekrarlayıp durmuştum:

"Allah'ı bulan neyi kaybeder? Allah'ı kaybeden neyi bulur? Bulsa da başına bela bulur."

Bu ibretli söz tam babamı anlatıyordu.

Allah'ı kaybettiği için, buldukları da başına bela olmuştu. Hem öyle bir belaydı ki, arkasında insanî anlamda bir dost bırakamadığı gibi, bir tek hayır işi de yapmak nasip olmamıştı. Bütün hayat sahneleri din ve imana saldırmakla, hata ve kusurlarla doluydu. Böyle bir insanın ahiret hayatını hayal etmek bile insanı ürpertiyordu.

Ölüm sahnesinde yaşanan görüntüler ömür boyu belleklerden çıkmayacak, ibretli bir hakikat olarak dilden dile dolaşacaktı.

Hele o son nefes...

Allah’ım, buna can mı dayanırdı?

İmdat istercesine son bakışını anneme yöneltmişti. Yalvarırcasına ellerini açtı, ama boğazına binlerce insan çullanmış gibi müthiş hırıltılarla gözler önünde boğulmaya başlamıştı. Rabbim, bu öyle bir dehşetti ki, adeta başı kesilmekte olan bir hayvan gibi hırıltılı bağrışlarla ölmüştü.

Allah’ım! Sanki acıyla can veren o değil de odadaki herkesti. Bu dehşet sahnesinde bütün personelin, kendilerini kaybedercesine haykırışları kulakları parçalıyordu.

Günlerce babamın ölüm anında yaşadıklarını düşündüm, kendime bir türlü gelemedim. Öyle bir vedaydı ki, hayallerimden ve rüyalarımdan çıkmıyordu.

Artık ölüm gerçeği bütün hücrelerime kadar nüfuz ederek benim ayrılmaz bir parçam olmuştu.

Şunu çok iyi anlamıştım: Sınava hazırlanan bir öğrencinin nasıl her gün düzenli çalışması gerekiyorsa, ölüme de öyle titiz bir şekilde hazırlanılmalıydı. Ölümün hazırlığı ise elbette ki, ibadetler ve güzel amellerdi.

Bu ihmal edildiği zaman ansızın Azrail’e yakalananların son nefesinde yaşayacakları babamdan çok da farklı olmayacaktı.

Dördüncü Bölüm:
Esrarlı hayat imtihanım
Hainler ve İhanet

ŞU RABBİMİN İŞİNE BAKIN Kİ, bütün beyin takımıyla birlikte beni sorguya çekip gözden çıkarmaya kesin kararlı olan babamın planlarını Yüce Allah tam tersine çevirerek, o makama beni oturtmuştu. Çünkü babamın tek varisi olduğum için şirketin yönetimi bana miras kalmıştı.

Ne yazık ki, bu işin başıma neler açacağını bilmediğim gibi beni bekleyen akıl almaz sürprizlerden de haberim yoktu.

Babamın boyundan büyük işler içinde olduğunu ve karanlık ilişkiler ağında önemli roller üstlendiğini öğrenince dehşete düşmüştüm.

Yönetimi ele alır almaz ilk yaptığım iş, şirketin beyin kadrolarına güvenilir elemanlar getirmek oldu. Ama bunu yaparken öylesine bir dirençle karşılaştım ki, anlatamam. Defalarca ortadan kaldırılmak istendim, defalarca tuzaklara düşürülmeye çalışıldım, defalarca ölüm tehditleri aldım. Bütün bu ihanetlerin içinde hâlâ ayaktaysam, Rabbimin himayesiyledir. Yoksa görünür sebeplere göre onlarca kez yok olup gitmem gerekirdi.

Bana karşı bu sert muhalefetin nedenlerini öğrendiğimde tek kelimeyle şaşkındım.

Meğer babam, kendisini ablukaya alanların baskısıyla öldürülmemi bile göze almış... Nedeni ise, şirketin tek varisi olmam nedeniyle ilerde planlarının bozulmasından korkmalarıymış...

Babamın, silah kaçakçılığından uyuşturucu ticaretine, derin devletin illegal yapılanmasından çetelere kadar bulaşmadığı kirli iş kalmamıştı. Bunlardan bir kısmı da babam tarafından doyurulan, her pis iş için kullanılan çetelerdi.

Önüme ödemeler geldiğinde hayretler içinde kalmıştım. Bütün terör örgütlerine silah satılıyor, seçilmiş hükümetleri alaşağı etmek için kurulan karanlık güçlere kaynak temin ediliyordu. “Laiklik elden gidiyor” diye meydanlara dökülenlerin harcamaları karşılanıyor, özellikle de dine ılımlı bakan hükümetlere karşı oluşturulan gizli muhalefetin mali istekleri temin ediliyordu.

Meğer babam karanlık odakların elinde oynattıkları bir piyon olmuştu. Hem kendisine bol paralar kazandırılıyor, ihaleler veriliyor; öte yandan da bütün bunlar insan hak ve özgürlüklerini ortada kaldıracak çalışmalara destek için geri alınıyormuş. Kurulmuş bu düzenin varlığını hissedince şiddetle karşı çıkmıştım. Benden istediklerini koparamayacaklarını anlayınca önce tehditle, sonra da suikastlerle sonuç almayı denemişlerdi. Rabbim bunlara da izin vermeyince, bu sefer de şirketi çökertme yoluna gitmişlerdi.

Etrafımda kümelenen cesur insanların direnciyle bunun da kolay olmayacağını anlamış olacaklar ki, bu sefer de şirketin beyni durumundaki arkadaşlarımı birer birer saf dışı bırakma planını uygulamaya koymuşlardı.

Bazısı trafik kazası geçiriyor, bazısının hanımı evi terk ediyor, bazısının da çocukları felakete uğruyordu. Herkesi bir korku ve telaş almıştı.

Bu çıkmazın içinde çırpındıkça batıyor, sabahlara kadar Rabbime yalvarıp bir çıkış arıyordum.

Hâlbuki ben şirketin yükünü, kazandığımı tamamen hayır işleriyle harcamak için çekiyordum. Yoksa bana ve anneme normal bir hayat yeterdi. Bu niyetimi çok iyi bilen hainler, beni engellemek için şirketi yok etmek istiyorlardı.

Ezan Sesinin Esrarı...

Bir tarafta bu mücadelem sürerken, bir taraftan da Mustafa burnumda tütüyordu. Bu konuların uzmanı olan Mustafa'ya o kadar ihtiyacım vardı ki, ifade edemem. Hele yıkılmış, çökmüş moralimin yeniden şahlanması için onun varlığını çok arzu ediyordum. Hem beni, hem de işlerimi toparlardı.

Benimle evlenmek için kapımı çalanlardan hiçbirinin Mustafa'nın yerini doldurması mümkün değildi. Bu yüzden kimseye bu gözle bakmıyordum. Çünkü ilk karşılaştığımız günden beri Mustafa'nın sevdası damarlarımda gezmeye, rüyalarımı süslemeye devam ediyordu.

En zor günlerimde bile ona olan bağlılığım, direncim oluyor; bir gün kavuşma hayaliyle ayakta duruyordum.

İş hayatımın bu boğucu ikliminden bir nebze uzaklaşarak, masrafları şirketten karşılanmak üzere yüz kadar öğrenciyi

Çanakkale'ye geziye götürmeye karar vermiştik.

Birkaç iş kadını, iki tane de rehber hoca bizlere eşlik edecekti.

Aracımız öğle namazı için yol güzergâhındaki bir şehrin kenar mahallesindeki küçük bir caminin önünde durmuştu. Orada vakit namazımızı eda edip devam edecektik.

Fakat duyduğumuz ezan sesi bir anda vücudumu ürperterek, içime büyülü bir heyecan salmıştı. Bu müthiş duyguyla kendimi başka âlemlerde bulmuştum.

Aman Allah'ım, bu ses Mustafa'nın sesine ne kadar da benziyordu!

Hemen aceleyle abdestlerimizi aldık, namazımızı eda etmiştik. İmam çıkmadan ona yetişmek istiyordum. Arkadaşlar ve öğrenciler kuşkulanmasın diye de "İmama danışacağım bir konu var" diye bahane bulmuştum.

Namazın ardından cemaat birer birer çıkmaya başlayınca, ben de Mustafa sandığım imamı kalbim çarpa çarpa beklemeye başlamıştım. Allah'ım, öylesine bir duyguydu ki bu, düşüp bayılmaktan korkuyordum.

Mustafa diye beklediğim, cemaatin en arkasından çıkan genç imamla birden göz göze gelmiştim.

Benim çekingen halimi görünce:

– Bir şey mi soracaktınız hanımefendi, dedi nezaketle...

Daha benden cevap almadan:

– Siz İlkay Hanım olmalısınız, diye atıldı iri siyah gözlerini kısarak... Sizi İtalya'da görmüştüm. Fakir öğrencilerle ilgili yaptığınız çalışmayı anlatıyordunuz.

Ben o zaman öğrenciydim, siyaset biliminde doktora yapıyordum. Oradaki öğrencilere çok yardımlarınız olmuştu. Sizlere ne kadar dualar ettim, anlatamam.

Sizleri gerçekten tebrik ederim. Allah sizden razı olsun. Memleketimizin böyle insanlara çok ihtiyacı var. Manevî değerleri çöken toplumlarda dayanak noktası oluyorsunuz. Sizler eğitime verdiğiniz destekle temel direkleri sağlamlaştırıyorsunuz.

Dualarımız her zaman sizinle ve sizin gibi hayatını hayır işlerine adamış kişilerle olacaktır.

Çok mahcup olmuştum. Yapılan küçük hizmetlerin bu kadar ilgiyle takip edileceğini nereden bilecektim?

Sempatik davranışlarıyla derhal insanı etkileyen delikanlı;

– Affedersiniz, diye devam etmişti.

Sizleri sormadan heyecanımdan hemen konuya girdim. Burada bulunma sebebiniz nedir? Yine hayır işi mi?

Söylemekle söylememek arasında bir an tereddüt etmiştim. Sonra doğruyu ifade etmekten başka çıkış yolu bulamadım.

– Ezan okuyuşunuz beni çok etkiledi, dedim. Maşallah öyle ihlâslı okuyorsunuz ki... Müthiş tesir ediyor insana. Bunun için sizi tebrik etmek istemiştim.

– Estağfurullah efendim. İnşallah bu temenniniz dua hükmüne geçer de gerçekten öyle olur.

– Dikkatimi çeken bir başka husus da sesinizin, Mustafa adında bir arkadaşımın sedasına çok benzediğiydi.

– Mustafa Osmanoğlu'ndan mı bahsediyorsunuz yoksa?

Çocuksu bir heyecanla atıldım, derhal:

– Yoksa onu tanıyor musunuz?

– Evet. Hem de çok iyi tanırım.

– O benim bu hizmetteki ilk gözağrımdır.

– Şu Allah'ın işine bak... Bizler de okulda öğrenciyken Mustafa Ağabey elimden tutup iman ve Kur'an derslerine götürmüştü.

Heyecandan oracığa yığılmamak için büyük gayret sarf ediyordum... İçimdeki yara birden deşilmiş, gönlüme yine ılık ılık bir şeyler akmaya başlamıştı.

– Şimdi nerede, diye atıldım bir çırpıda cevap almak için...

– Bir yıldan beri Moskova'da. Oradaki Müslümanlara umut olmak, Ruslar'a İslam'ı anlatmak için gitti.

Malum, çok iyi Rusça ve İngilizce bildiği için büyükler orada görev yapmasını uygun bulmuşlar. Zaten kendisi de inançsızlık ve başıboşluk girdabında boğulan Rus gençlerine bir ışık olmak için oraya gitmeyi çok istiyordu. Dedeleri de o taraftan geldiği için onlara karşı bir vefa borcu hissediyordu.

Mustafa Ağabey'in bende telefonu var. İsterseniz verebilirim.

Sanki içimi okuyordu. Yalvarır bir ses tonuyla:

– Çok memnun olurum, diye atıldım hasretimi belli ederek.

Cebinden küçük bir kâğıt çıkardı, üzerine numaraları yazıp elime tutuşturdu. Elindeki kâğıdı uzatırken, oraya yığılmamak, düşüp bayılmamak için kendimi zor tutuyordum.

Artık dünyalar benim olmuştu. Bu sevincin, bu mutluluğun tarifi olur muydu Allah'ım? Bulutların üstünde Mustafa'ya doğru kanat çırpıyordum artık... Beni kimse durduramazdı.

Sevdanın İzini Sürerken

Yüzünden iffet ve hayânın okunduğu edep timsali delikanlıdan ayrılır ayrılmaz telefona sarıldım. Tuşlara nasıl dokunduğumu hatırlamıyorum. Karşıma çıkarsa ne diyeceğimi bilmeden, kalbim yerinden söküle söküle duyacağım sesi bekliyordum. İki büklüm, bir taşın üstüne kendimi bırakıvermiştim.

Eğer telefonu açarsa yıllar sonra ilk kez duyacaktım Mustafa'nın sesini. Orada saniyeler içinde neler gelip geçmiyordu ki aklımdan!

Acaba evlenmiş miydi? Bu soruyu imama soramadım. Kaç kez dilime geldi, ama yanlış anlaşılır diye söyleyemedim.

Telefon çaldıkça, zaman uzadıkça, heyecan bütün bedenimi kuşatıyor, kendimi helak edercesine sıkıp kahrediyordum.

Allah'ım! Bu sahneye nasıl dayanılır? Yardım et. Beynim çatlamak üzere. Ne olur...

Sabır taşımı parçalayan bir merakla telefonu açmasını bekliyordum. Açıldığını duyunca kaybettiğim en değerli şeye yeniden kavuşmuş olmanın paniği içinde atılmıştım:

– Mustafa, dedim kontrol edilmez bir ses tonuyla.

Cevap yabancı ve soğuk bir sesle geldi:

– Kimsiniz, diye atıldı soğuk ve çekingen bir havayla.

– Ben İlkay, dedim.

Bıçakla kesilir gibi ses aniden kesilivermişti. Telefonu kapatmasından korkarak:

– Ne olur, dedim. Yalvarıyorum bir dakika dinleyin beni... Paylaşmam gereken çok önemli konular var. Lütfen... Şimdi müsait değilseniz istediğiniz vakitte arayabilirim. Allah aşkına reddetmeyin bu sefer. Yıllardır bu anı bekliyordum. Eğer en ufak bir merhametiniz varsa, beni dinlersiniz.

İnadına soğuk bir ifadeyle:

– Buyurun, dedi.

– Bana ışık oldunuz, yol gösterdiniz, yeni bir dünyanın kapısını araladınız. Bu sayede "iman ve Kur'an hakikatlerini" tanıdım,

Rabbime yöneldim. Bütün hayatımı iman hizmetine vakfetmek için çırpınıyorum. Şimdi onlarca öğrenciyle Çanakkale gezisindeyiz.

– Tebrik ederim, dedi beklemediğim bir şekilde yumuşayarak... Bunları bilmiyordum. Rabbim daim etsin, muvaffak kılsın.

– Benim âlemimde bir rehber, bir ışık, bir pusula oldunuz siz... Ben sizin boyunuza posunuza vurulmadım. Ben sizin kibarlığınızı, nezaketinizi ve ruhunuzu sevdim. Genç kızlık hayallerine kapılıp gelip geçici bir aşk kovalamıyorum. Beni Rabbimle buluşturan bir kahramanın özlemi ve hasreti içindeyim.

Size olan sevdamın dünyalık zevklerle bir ilgisi yok. Ben aşk delisi değilim. Benim rüyalarımı süsleyen şey maddi zevkler hiç değildir. Ben sizin Allah rızası için gösterdiğiniz gayrete, fedakârlığa, safiyet ve duruluğunuza vurgunum. Sizin yanınızda bu iklimde yer alıp, ilahî huzura bu şerefle çıkmak istiyorum. Ömrüm boyunca Allah'ı çok seven bir kula hizmet ederek bu makama erişmek derdindeyim. Bütün bunları çok iyi bildiğiniz halde niçin benden ısrarla kaçıyorsunuz?

Allah'ım şahit olsun ki, rüyalarımdan ve hayallerimden hiç çıkmadınız. Her namazda ellerimi Rabbime kaldırdığımda siz ve sevginiz için gözyaşı döküyorum. Sizsiz bu hayatta çok yalnızım. Eğer imdadıma gelmezseniz çevremdeki art niyetli insanlar beni de günahlar cehennemine hapsedecekler.

Ne olur reddetmeyin! Benim tek isteğim budur.

Kendimi tutamayarak ağlamaya başlamıştım.

– Ben bunları bilmiyor muyum sandınız, diye yumuşadı birden. Sizi unutup terk ettiğimi mi düşünüyorsunuz?

– Öyleyse benden niçin kaçıyorsunuz, diye bağırdım sesimin çıktığı kadar.

– Ben sizden kaçmıyorum. Ben başkasına köle olmaktan, boyun eğmekten, Allah'a isyan etmiş insanların emrine düşmekten kaçıyorum.

Mustafa'nın bu itirafı o kadar samimi ve ihlaslıydı ki konuşmanın bundan sonrasında ona "sen" diye hitap etmekte bir sakınca bulmamıştım.

– Değişti her şey... Ne olur görüşelim, sana anlatacaklarım var. Kaçma artık benden ne olur?

Yine kendimi kaybederek ağlamaya başlamıştım.

– Şimdi müsait değilim, seni arayacağım, dedi.

Sevdanın Rüzgarında Savrulurken...

Taşın üstünde birkaç dakika içinde yaşadıklarıma ben de inanamamıştım. Belki de bu masum gençler hürmetine Yüce Allah, en daraldığım günlerde bir umut ışığı göndermişti.

Arkadaşlar yanıma geldiklerinde kuşlar gibi uçuyor, dünyalara sığamıyordum. Yıllardır hasretini kurduğum bir Allah dostuna yeniden kavuşmuştum.

İkinci telefon gelene kadar kalbimin nasıl dayanacağını bilemiyordum. Saniyeler yıl olmuş, dakikalar da asır gibiydi.

Artık yola çıkmış Çanakkale'ye yaklaşmak üzereydik. Benim gözlerim hiçbir şeyi görmüyor, kulaklarım hiçbir şey duymuyordu. Etrafımda olup bitenlerin farkında bile değildim. Hayatımda hiçbir telefon sesinin bu kadar değerli ve bir ömre bedel olduğunu hiç hatırlamıyordum.

Eğer bugün bu telefon gelmeseydi asla dayanamaz, atlar Moskova'ya giderdim. Çünkü yarım kalan bu konuşmanın nasıl biteceğini göremeden ne yatabilir, ne de uyuyabilirdim.

Ama gelmedi, gelmedi...

Beyin hücrelerimin yerinden söküldüğü, yüreğimin binlerce parçalara bölündüğü amansız bir heyecan içinde, çocuklar gibi titriyordum. Telefon sesine öylesine kilitlenmiştim ki, kulağım ve gözüm dışında bütün melekelerimi yitirmiştim sanki...

Çanakkale'de öğrencileri yerleştirdikten sonra bana tahsis edilen odada yatsı namazı için hazırlık yapıyordum. Ama kilitlenen vücudumu taşımak mümkün olmuyordu. Ağzım mühürlendi, nutkum tutuldu, bir kelam etmeye bile mecalim kalmamıştı.

Yıllardır çektiğim hasret, şu birkaç saatte yaşadığımın yüzde biri bile değildi. "Buldum" derken kaybolan bir hayal gibi yeniden uçup gitmişti.

Kendimi zoraki taşıyarak güç bela seccadenin başına geçtim. Namazın manevî iklimi içinde Rabbime el açtım, bütün duygularımla yalvarıp imdat istedim.

Biliyordum ki O (c.c.), çaresizlerin çaresi, her derdin şifasıydı. İçim yanarak, yüreğim kanayarak, kalbim çarparak ettiğim dualarımı henüz bitirmeden, telefon çalmıştı.

Bitmiş, takatsiz kalmış halimle zil sesini duyar duymaz, damarlarıma taze bir kan pompalayan telefonun üzerine hızla atlamıştım.

Mustafa'nın sesini tekrar duyunca, tüm havayı, bütün atmosferi ciğerlerime doldurmak ister gibi derin bir nefes alıp, "şükür" çekmiştim; onlarca, yüzlerce...

– Sen aradığında dostlarımla çok önemli bir toplantıdaydık. Onun için yarıda kesmek zorunda kaldım, özür dilerim, dedi içimi titreten bir ses tonuyla.

Şimdi buyur seni dinliyorum İlkay kardeşim.

Bana "İlkay kardeşim" diye hitap etmeye başlamasının çok açık bir amacı vardı: "Ben seni kardeş olarak görüyorum, bunu uzatmanın bir anlamı yok" mesajı vermek istiyordu.

Benden de "Madem öyle, bu iş burada bitsin!" diyerek pes etmemi bekliyordu.

Bu mümkün müydü? Yıllarca beynimi ateş gibi yakan, kalbimi paramparça eden, hayallerimi süsleyen, ümidimi coşturan; yeni bakışıma, yeni hayatıma, hizmet şevkime vesile olan o sevda "Peki, öyle olsun!" demekle biter miydi?

– Mustafa, diye devam ettim. Şunu tekrar ediyorum, lütfen beni dinle: Benim gençlik hevesleri ile coşan bir gönül macerasına ihtiyacım yok!

Tek amacım senin yanında kalıp, bir ömür boyu Allah rızası için yaşamak... Senin telkinlerinle, fikirlerinle yol bulup ideal bir ruh kazanmak...

Bilirsin ki, insan sevdiği işi yapar, sevdiği insana sığınır, sevdiği ortamda bulunmak ister.

İşte benim tek özlemim, tek hasretim de, senin nikâhının altında kabre yürümektir. Bu onurla, bu şükürle, bu huzurla ilahî iklime vasıl olmak arzusudur.

Niçin bunu bana çok görüyorsun? Neden benden yüz çeviriyorsun? Neden bu masumane isteği reddediyorsun?

– İlkay Hanım, ben kendimi bir türlü anlatamadım. Ben evlilik gibi ağır bir yükün altına girmeye hazır değilim. Ben davamla evliyim, ikinci bir evliliği kaldıramam.

Bu seni sevmediğim, istemediğim anlamına gelmez. Lütfen sen de beni anla artık...

Bana insanlık nimetini bahşeden, birçok kabiliyetle donatan, sağlıklı bir hayat lütfeden Rabbim için bir ömür hizmet etmek istiyorum. Gecemi, gündüzümü bu uğurda seferber etmek niyetindeyim.

Gençlik heyecanımı, enerjimi birilerini aile yükümlülüğü altında harcayıp eritmek istemiyorum. Çünkü hayatımı, elinden tutulması, ışık olunması gereken gençlere adadım. Yirmi dört saatimi bu uğurda seferber etsem, yine azdır. Bütün vaktimi bu aşk ve şevk içinde geçirmek için çırpınmaktayım.

Sen de bana evlilik teklif ediyorsun. Ben “Evet” desem bile, benim bu hizmetime engel olmamak için senin “Hayır” demen gerekmez mi?

– O zaman şöyle bir yol bulalım, diye atıldım... Seninle nişanlanalım, nikâhlanalım; bu da yeter bana. Yanında bulunup sana yük olmam gerekmez. Yalnızca kime ait olduğumu bileyim yeter. Senin eşin olma şerefi, benim en büyük gururum olur. Seni asla rahatsız etmem. Yalnızca ara sıra sesini ve duanı alayım benim için kâfidir.

– Öyle bir şeyi asla kabul etmem, diye kestirip atmıştı. Nikâh demek sorumluluk demektir. Birlikte olacağım ve ev hayatı kuracağım insanla nikâh kıyıp ayrı dünyalarda bulunmak evliliğin ruhuna ters. Böyle bir hatayı yapamam!

Allah’ım! Bütün yollar, bütün ihtimaller tek tek kapanıyordu. Mustafa ise içimin nasıl yanıp tutuştuğunu bir türlü anlamıyordu. Oysa ondan ayrı bir anlık hayatımın bana nasıl azap olduğunun farkında değildi.

Onca yalvarmam, çırpınışım ve çaresizliğim karşısında dayanamayan Mustafa o merhamet dolu yüreğini nihayet bana açmıştı:

– O zaman, dedi. Sana şöyle bir vaatte bulunabilirim.

– Nedir, diye atıldım.

– Eğer bir gün evlenirsem, bilin ki ilk kapısını çalacağım insan siz olursunuz. Eğer evlenmeyip de âlem-i ahirete göç edersem sizi kabir kapısında bekleyeceğim.

İşte bu bana yetmişti. Hem öyle bir yetmişti ki, hayaller içinde yüzen bir genç kız edasıyla çığlıklar atmaya başlamıştım.

Telefonu kapatacağını anlayınca, aklıma gelen son umutla yeniden şahlanıp:

– Bir dakika, diye atladım. O zaman bir ömür boyu ümidimin devam etmesi için hiç değilse bir söz keselim. Bizim sözlü olduğumuzun bilinmesi bile benim için evliliğe bedeldir. Ondan sonra ömrümün sonuna kadar beklerim seni...

Bunu o kadar ısrarla istedim ki, kelimeleri sıralarken hıçkırıklarım birbirine karışmıştı.

– Peki, dedi. Madem senin için hayatının en büyük gayesi buysa, sana dünyayı zindan etmemek için, dediğin gibi olsun.

Bu sefer coşkum kontrol edilmez hale gelmişti:

– O zaman ben Moskova'ya geliyorum, dedim. Bu işi hemen bitirmeliyiz, yoksa bu heyecan beni öldürür.

Çok şaşırmıştı:

– Hemen mi, diye sordu, şaşkınlık içinde.

– Evet, hatta mümkün olsa şimdi.

– Öyleyse önce ailenin rızasını al. Yoksa babanın sitemlerine dayanamam.

– Tamam, hemen, şimdi...

Uçtum, uçtum... Serçeden daha kıvrak, kartallardan daha hızlı kanatlanmıştım. Bir anda kâinatı kucaklayarak, bulutların üstünde bir mutluluk saltanatı kurmuştum.

Sevinçle bana dar gelen dünyadan çıkıp gezegenlerde, galaksilerde, kırk bin âlemde seyran etmeye başlamıştım. Allah'ım, ömrümde böyle bir şeyi ilk kez yaşıyordum.

Yatsı namazını kılıp tesbihat ve duanın arkasından kendime geldim ki, başımı koyduğum seccadenin üzeri sırılsıklam olmuş.

Yüreğimin dalgaları bir fırtınaya dönüşerek bir türlü teskin olmuyordu. Ağladıkça rahatladığım, gözyaşı döktükçe sakinleştiğim bir huzur iklimi yaşıyordum.

Rabbimden tek istediğim; kendisine layık bir kul, Mustafa'ya uygun bir eş olmaktı.

Ölüm Tuzakları

O sabah Moskova'ya uçmak için hazırlıklara başlarken, şirketteki danışmanlarım aramışlardı. Verdikleri haber bir ölüm-kalım savaşının başladığını gösteriyordu.

Moskova işini birkaç günlüğüne tehir ederek, aceleyle şirkete dönmüştüm. Gelişmelerde ölüm ve kan kokuyor, gözü dönmüş şebekelerin pervasızlığı ne insanlık, ne hukuk, ne de insaf tanıyordu. Kendi ülkesine ve kendi vatanına bu kadar ihanet eden bu zalimlerin benzeri herhalde dünyanın hiçbir yerinde görülmemişti.

Bütün bu işleri de vatan ve millet adına yaptıklarını iddia etmeleri ise büsbütün insanı çileden çıkarıyordu. Bunlara inanan saf veya art niyetli insanların oluşturduğu destek grubu da ayrı bir toplumsal yara olarak ortada duruyordu.

Bana verdikleri mesaj aynen şöyleydi:

– Ya bizimle çalışır, babanın boşluğunu doldurursun, ya da şirketinle birlikte yok olup gidersin. Fazla zamanın kalmadı. Bu son uyarımızdır!

İnsan kanı üzerinde saltanat süren bu insanların, insanlıkla alakası yoktu elbette ki... Bunun farkındaydım.

Artık önümdeki seçenek netleşmişti; ya onların dediklerini yaparak binlerce masumun günahına ortak olacaktım, ya da bu milletin masum insanlarını ve vatanın birliğini korumak uğrunda ölümü göze alacaktım.

Bu konuyu o gece saygı duyduğum bir büyüğümle istişare etmiştim. Ondan aldığım önerilerle de bir yol haritası belirlemiştim. Bu, kefeni çantasında bir insan olarak yaşamak demekti. Bunu da tereddütsüzce göze almıştım.

Yıllardır silah kaçakçılarının, uyuşturucu tacirlerinin, kardeşi kardeşe kırdıranların, memleket yönetimini ele almak için insan hak ve hukukunu hiçe sayanların ve derin devlet şemsiyesi altında her türlü kanunsuzluğu yapanların mali destekçisi olan babamın bu yanlışlarını durdurmak için bir plan hazırlamıştım.

– Gelsinler görüşelim, diye haber gönderdim. Çok sürmeden adamları kanalıyla bir bir damlamaya başlamışlardı.

“Bütün isteklerine kabul etmeye hazır olduğumu, bundan sonra kendileriyle çalışmak istediğimi” beyan etmiştim. Onlar da bunu kabul ettiklerini ifade etmişlerdi.

Ancak onların kafasındaki planı çok iyi biliyordum. Hem benden destek alacak, hem de şirketin yönetimini kendilerine yakın insanlara vermem için beni zorlayacaklardı. Bu şekilde de şirketi ele geçirip oyun dışı bırakacaklardı. Görünüşte sorumlusu olduğum şirket,

aslında derin insanların elinde bir kara para aklama makinesine dönüşecekti.

Uzun zamandan beri şirketten para sızdıran bu karanlık insanları bir bir tespit etmeye çalışmıştım. Ülkeyi bir kaosa sürükleyerek, kan dökmekten ve can yakmaktan medet uman bu kişilerin büyük çoğunluğunu güvenilir bağlantılarım kanalıyla deşifre etmiştim.

Artık harekete geçmenin zamanı gelmişti. Beni gölge gibi takip eden bir takım ajanlar uyanmadan, ben işimi bitirmeliydim.

Önce elde ettiğim isimleri, bağlantıları ve bütün bilgileri savcılığa verdim. Yalnız bununla kalmadım; başbakanlığa, cumhurbaşkanlığına ve meclis başkanlığına da birer örneğini göndermiştim.

Ardından şirketi yok pahasına satıp annemi de İtalya'da güvenilir bir yere göndererek, günlerdir içimde kara bir sevda olan Moskova yoluna düşmüştüm.

Beşinci Bölüm:
Davaya Adanmış Canlar!

Dava Ruhu

BENİM DE, ANNEMİN DE hayatı tehlikedeydi artık. İğnenin deliğine de girsek bizleri bulurlardı. İntikam alacaklarından hiç şüphem yoktu. Ama memleketi cehenneme çevirmeyi aklına koymuş bu insanlara karşı Allah'ıma dayanarak bir adım atmıştım.

Kefenim belimde her an ölümle yüzleşmeye hazırdım.

Biliyordum ki; Allah'ın müsaadesi olmadan kimse bana bir şey yapamazdı.

O, ölümüme izin verdikten sonra da bütün dünya koruyucum olsa ellerinden bir şey gelmezdi.

Melek kızın annesinin "Allah var, keder yok" şeklindeki tesellisi benim için en büyük güven kaynağıydı.

Korkuyla umudun, huzurla endişenin, mutlulukla kederin iç içe geçtiği tedirginlik içinde uçağa binince tesettürlü bir bayanla yan yana oturmuştuk.

Oldukça kibar, sempatik ve güler yüzlü olan bu hanımefendiyle hoş, tatlı bir sohbet, yolculuğu doyumsuz bir hale getirmişti.

İngilizcesi çok iyi olan bu bayan, Rusya'daki Türk okullarından birisinde görev almak için gidiyordu.

Henüz üç aylık evliyken eşini kaybetmiş olan bu hayatının baharındaki kadın, yaşadığı bunca üzüntüye rağmen inandığı davası uğruna Rus öğrencilerinin bedenlerine yeni bir ruh olabilmek için yollara düşmüştü.

– Bu senin için zor olmadı mı, diye sormuştum.

– Eşim Afrika'da açılan okullardan birine giderken rahmetli oldu, diye sohbeti sürdürmüştü. Eşimi o günlerde rüyamda görmüştüm. O özlem dolu gözlerle bana şunları söylemişti:

"Ben seni çok sevmiştim, sana hasret gidiyorum. Ahirette bu hasretliği yaşamamak için ömrünü hizmete feda et ki, ahirette hasretlik son bulsun."

Bu mesajı alınca ağabeylere yalvardım. "Beni de gönderin bir yere" dedim.

Ben hayatımı bu eğitim seferberliğine adayayım ki, Rabbim de o çocukların duası hürmetine sevdamızı ahirette cennetle taçlandırsın.

Yüzünde onurun, iffetin, arın ve dürüstlüğün ışıltıları oynaşan genç hanımın bu ideali karşısında küçülmüş, yerlere geçmiştim.

Demek ki, Allah'ın adını, Kur'an sevdasını, Efendimizin (a.s.m.) mesajlarını dünyada dalgalandırmak için öyle fedakârlıklar yapılıyordu ki, gencecik ömürlerini, sevdalarını, aşklarını ve maddi imkânlarını seferber ediyorlardı.

Yeni bir Afganistan, yeni bir Irak ve yeni bir Filistin dramı ortaya çıkmaması için, yalnız Anadolu'da değil, dünyanın her köşesinde okullar açarak, eğitim faaliyetleri yürüten bu idealist kuşak, inançlı bir nesil yetiştirmek için binlerce can ve hayatı ortaya koymuşlardı.

Bu kervana destek olmak, içinde yer alarak en azından bu Allah dostlarını sevmek lütfunu Rabbim bizlere de bahşettiği için çok şükretmemiz lazım.

– Aileniz ne iş yapar, diye sordum.

– Ailem Hristiyan, dedi. Benim İslam'ı tanımama ve bu hizmette yer almama rahmetli eşim vesile olmuştu.

Bu hayat öyküsü ibretli olmalıydı. Ben de kendime dersler çıkarmak için sormaya devam etmiştim.

– Bu nasıl oldu, dedim. Aileniz kolay izin verdi mi?

– Ailemi ikna etmek için bütün yöntemleri denedim, ama razı olmadılar. Ben de eşimi seçip yanlarından ayrıldım.

– Yani anne ve babanızı terk edecek kadar kıymetli bir sevda öyle mi?

– Annemi ve babamı terk etmek için değil, İslam'ın güzelliklerden ayrılmamak için evi terk ettim.

Adını Kübra olarak değiştiren genç hanımın gözlerinden akan yaşlar bir anda sele dönüşmüştü. Kalbi pır pır uçarak anlatıyordu:

– Eşim, okulun en zeki ve gözde öğrencisiydi. Hukuk Fakültesini birincilikle bitirmişti.

Davranışı, yaşantısı, beyefendiliği beni çok etkilemişti. Hiçbir kıza dönüp bakmazdı.

Konuşurken de gözlerini yana çevirir, başını önüne eğerdi. Bunun nedenini araştırınca sarsılmaz bir iman ehli, dindar bir Müslüman olduğunu anlamıştım. Kendisine ilgi duyduğum için taşıdığı inancı da merak ettim.

Rabbim lütfetti, eşimin vesilesiyle Müslüman olup iman güzellikleriyle müşerref oldum. İçimden derin bir “şükür” çektim.

– Tam bizim öykümüz, dedim.

Demek ki, bu hizmetin, bu davanın insanları önce iffet imtihanından başarıyla geçip Rabbimin sevdiği kullarının makamına yükseltiliyordu...

Moskova uçak yolculuğu boyunca Kübra Hanım’ın hayat hikâyesi, davası ve eşine olan aşkı beni çok etkilemişti.

Büyük Sürpriz...

Havaalanına iner inmez yol arkadaşım bayanla vedalaşarak ayrıldım. Bir taksiye atlayarak elimdeki adrese doğru yola çıktım.

Mustafa’ya sürpriz yapmak için, hangi gün geleceğimi söylememiştim. Bu yüzden de heyecanımdan tir tir titriyor, onunla ilk karşılaştığımda ne yapacağımın planlarını kuruyordum.

Beni verdiği adresteki bir arkadaş karşıladı. Benzi soluk, gözleri nemli, yüzünden derin bir hüzün okunuyordu.

Halini görünce bir anda panik oldum. Bir açıklama yapması için gözlerimi, gözlerinden ayırmıyordum.

– Siz İlkay Hanım olmalısınız, dedi benim bu merakımı fark ederek.

– Evet, dedim korku ve telaş içinde.

– Sizin için nişan töreni hazırlamıştık. Siz gelince bu törenle karşılanacaktınız. Yani sizi çok seven Mustafa Bey size güzel bir sürpriz hazırlamıştı.

– Eee, ne oldu, diye atıldım, nefesim kesilircesine...

Başını öne eğdi, bir çocuk gibi hıçkırmaya başladı:

– Ağabeyimizi, babamızı, hâmimizi, rehberimizi ve şevk kaynağımızı yitirdik.

Gözlerime tüm merakımı yükleyerek, bütün şaşkınlığımı bir kelimeye sığdırmak istercesine haykırmıştım:

– Yani?

– Korkmayın, dedi. Kötü bir şey yok... Yalnız...

Birden sustu.

– Ne oldu Allah aşkına, diye tüm telaşımla sordum.

– Biz de anlayamadık. Günlerdir sizin yolunuzu bekleyerek hazırlık yapmıştı. Dün akşam ani bir kararla Medine’ye uçtu. Sebebini bir türlü açıklamadı. Ama halinden sanki bir ölüm korkusu seziliyordu.

Oraya, dönmek için gitmediği belliydi.

Gaybî bir işaret almış olmalı ki bu kadar acele etti.

Bir anda damarlarıma uyuşturucu zerk edilmiş gibi bütün vücudumun direnci bitmiş bedenim olduğum yere boş bir çuval gibi yığılıvermişti.

Hiçbir şeyi duymuyor, görmüyor ve düşünemiyordum. Gittikçe zihnimde oluşan gölgeler aklımı bulandırmış, korkularım kalbimi sıkmaya, nefesimi kesmeye başlamıştı.

Bir anda etrafımdaki her şeyin döndüğünü hissettim. Bu öylesine bir dönüştü ki, tam ortaya açılan karanlık bir çukura doğru hızla yuvarlanmaya başlamıştım.

Ondan sonrasını da hatırlamıyorum.

Kendime gelir gelmez fırladım ayağa...

Artık bir saniye bile kaybedecek vaktim yoktu. Son nefesinde de olsa ona yetişip dünya gözüyle görmek istiyordum.

İçimi yakan bir hasret acısıyla yollara düştüm. Nereden, nasıl bulacağımı hiç düşünmeden birkaç gün sonra kendimi Medine'de bulmuştum.

Sevgililer Sevgilisinin (a.s.m.) havasının solunduğu o huzur iklimine adım atar atmaz, doğru Peygamberimizin huzuruna koşup makamında diz çöktüm.

– Efendim (a.s.m.), ben seni çok seven günahkar bir ümmetinim, dedim.

Senin âşığın olan Mustafa adında bir Allah kulunu arıyorum. Ne olur bize şefaat et.

Ömrümde kendimi bu kadar paraladığımı, bu kadar yandığımı ve bu kadar gözyaşı döktüğümü hatırlamıyordum.

Yüreğimi parçalayan, beynimi kaynatan bu acıyla ne kadar zaman geçti bilmiyordum.

Sevgililer Sevgilisinin (a.s.m.) huzurunda kendime geldiğimde, yaşlı bir kadın beni yerden kaldırmaya çalışıyordu.

Savaş meydanına dönen aklımla kendimi otele zor atmıştım.

Nereden başlayacağımı, ne yapacağımı, nerelere gidip soracağımı bilemiyordum.

Bildiğim tek bir şey varsa, zamanın çok kısaldığı ve mutlaka Mustafa'yı bulmam gerektiğiydi.

Ya Ölmüşse...

O geceyi sabah namazına kadar seccademin başında Rabbime yalvararak geçirmiştim.

– Mustafa'ya malum olsun Rabbim, dedim. Onu aradığım, onun için yandığım, buralara onu görmeye geldiğim... Onu çıkar karşıma da yüreğimin dayanılmaz acısını bitir Allah'ım...

Ne olur onu benimle buluşturmadan gönderme. Ne olur, beni ona nasip etmeden ömrünü bitirme... Bir yanda onun acısı, bir yanda da peşime düşenlerin korkusu arasında beni bırakma.

Ömür boyu "Ben Mustafa'nın sözlüsüyüm" diyerek bu onurla yaşayayım ne olur. Şu günahkâr kulunun bu son isteğini çok görme Mevla'm!

Sabah ezanlarıyla birlikte iki büklüm sığındığım seccademden kalkarak, bir umutla yine Mescid-i Nebevî'ye koşmuştum.

Erkekler girişinde uzaktan girenleri gözledim bir müddet. Ama Mustafa'dan eser yoktu.

– Allah korusun, diye içimden geçirdim. Allah korusun. Düşünmesi bile ürpertiyordu beni.

Kuşluk vaktine kadar başımı yere koydum, kalbimi Rabbime verdim, gönlümü Mustafa'ya yolladım. Ama yine bir haber çıkmamıştı.

Kararlıydım, ölüsünü veya dirisini bulmadan buralardan ayrılmam mümkün değildi.

Mescitten ayrılıp ömrünü Efendimizin (a.s.m.) yanında kahramancasına geçirmiş olan sahabelerin mezarlarına gittim, onlardan şefaat istemeye başladım. Öylesine kendimden geçmiştim ki hıçkırıklarımı, feryatlarımı duyan bana dönüyor, merhamet dolu gözlerle halime acıyordu.

Ne kadar hesaplaştım kendi duygularımla bilmiyorum. Ne kadar yalvardım cennetle müjdelenen o mübareklerin şefaati için, onu da hatırlamıyordum.

Tam toparlanıp kalkmaya niyet etmiştim ki, ölmüş dünyama bir anda can veren o ses duyuldu:

– İlkay Hanım!

– Mustafa, diye bağırdım sesin nereden geldiğini bile bilemeden. Kurbanı olduğum, neredesin?

Nurdan bir sütun gibi karşımda duran, pırıl pırıl siması ve insanı derinden etkileyen mütebbessim yüzüyle bana bakıyordu. Allah'ım! İşte şimdi secde zamanı... Kendimi attım yerlere... Sevincimden nasıl çığlık attığımı, şükrettiğimi anlatamam.

Mustafa, bir anda bütün damarlarımda, bütün kanımda, bütün benliğimde gezinmeye, kâinatın en değerli müjdesiyle yüreğimde ses vermeye başlamıştı.

Kendimi parçalarcasına kollarımı açtım, aklı yitirmiş bir insan gibi üzerine atıldım.

Kendisini nezaketle geri çekerek:

– Affedersin İlkay Hanım, dedi. Biliyorsun ki, biz henüz nikâhlı değiliz.

Duymuyordum...

Hiçbir şey duymuyordum.

İliklerime işleyen bu sevdamdan başka hiçbir şey hissetmiyordum.

Saatlerce beni teskin etmeye, beni yatıştırmaya, beni kendime getirmeye çalışmıştı.

– Neden aniden buralara kadar geldin? diye sordum korku içinde...

– Nikâhımıza Efendimiz (a.s.m.) şahit olsun diye düşündüm, dedi derin bir tefekkür içinde. Eğer bu dünyada bu evlilik nasip olmazsa, ahirette yine şahidimiz Âlemlerin Efendisi (a.s.m.) olsun istedim.

Beni fazla heyecanlandırmamak için:

– Sen Hifa ve Süheyb'in hikâyesini okudun mu, diye sordu

– Hem de her harfini içime kazıyarak.

– Ben Süheyb olmaya razıyım, sen de Hifa'm olur musun?

Uçtum sevincimden uçtum... Bu müjdeyi duymak için değil bir can, binlerce canımı feda etmeye hazırdım.

– Yeter ki sana ait olduğumu bileyim, bin kez kurban olmaya hazırım.

O gece Efendimizin (a.s.m.) manevî şahitliği altında nikâhımız kıyıldı. Bizim için hazırlanmış olan mütevazı eve gitmiştik.

Benim coşkumdan, sevincimden elim ayağıma dolaşıyor, ne dediğimi, ne yaptığımı bilemiyordum.

– Bugün benim için hayaller ötesi... Ne olur bir kusur işlersem beni affet diye yalvardım Mustafa'ya...

– Ben senin kusurunu aramak için evlenmedim, diye atıldı insanın içine cennet huzuru saçan o sevgisiyle.

Efendimizin (a.s.m.) manevî emriyle buralara geldim ve Onun manevî emriyle nikâhımızı kıydım. Sen artık Onun manevî emanetisin benim için... Ben senin kusurunu nasıl ararım?

Allah'ım! Allah'ım!

Al şu canımı da bundan sonra bana kusur işletme...

Kollarına bıraktım kendimi...

Artık ağlamak vakti gelmişti. Bunlar sevinç gözyaşlarıydı.

– Rabbim layık et, diye yalvardım saatlerce iç çekerek. Layık et, Rabbim... Bizi, Sana layık kullar eyle!

Hifa Hatun Olabilmek...

Mutluluktan şaşkına döndüğüm, aklımı yitirdiğim, kendimi unuttuğum ilk gece...

– Yüce Allah bizlere bu günü nasip ettiyse, biz de Hifa ve Süheyb gibi yapmalıyız, dedi Mustafa.

Biliyorsun ki Süheyb, fakir ve kimsesiz haline rağmen güzelliği ve zenginliğiyle dillere destan olan Hifa Hatun'la evlenmişti.

Süheyb'in ilk gece söylediklerini unutamıyorum.

Mustafa'nın bir anda gözleri doldu, dudakları titremeye başlamıştı.

- Ya Hifa, demişti Süheyb. Biliyor musun, bu nimetlere karşı benim şükretmem, senin de sabretmen lazım. İster misin şu geceyi ibadetle geçirelim. Zira Efendimiz (a.s.m.) "Cennette yüksek bir çardak vardır. Orada yalnız şükredenlerle sabredenler otururlar" buyurmuşlardır.

Mustafa'nın hıçkırıkları gittikçe artarak, kendisini kaybedercesine sarsılmaya başlamıştı.

Bu hazin öyküyü hem anlatıyor, hem de ağılıyordu:

– Ve öyle de yapmışlardı. Seccadelerini gözyaşları ile ıslatarak, kalplerini zikir ile aydınlatmışlardı.

Cebrail Aleyhisselam olup biteni Resulullah Efendimize (a.s.m.) anlatmış, onları Yüce Allah'ın cennetle müjdelediğini söylemişti.

Bunu duyan Süheyb derhal secdeye kapanarak:

– Ya Rabbi, diye yalvarmıştı... Sen ki beni affettin, o zaman günahlara bulaşmadan canımı al, diye secdeye kapanmıştı.

Ruhundaki iman öylesine coşmuştu ki, Yüce Mevla bu dileğini kabul ederek, daha secdedeyken ruhunu teslim almıştı.

Efendimiz (a.s.m.) tarihlere geçen asıl ibretli haberi bunun ardından vermişti;

Şu anda Hifa Hatun da ruhunu Hakk'a teslim etti.

Gözlerinden yağmur gibi yaşlar inen Mustafa daha fazla dayanamayarak kendisini secdeye atmıştı. Sesinin çıktığı kadar:

– Ya Rabbim! Beni de Süheyb kıl, diye kendini yırtarcasına alnını secdeye sürüyordu.

Ağlamaktan kızarmış gözlerini bana çevirerek:

– Elbette ki sen Hifa, ben de Süheyb olamam. Ama hiç değilse onların yolundan gitme şerefine nail olmalıyız.

Secdede Son Nefes

Biz de öyle yapmıştık.

İkimiz de sabaha kadar şükür namazları kılıp Rabbimizi tesbih etmiştik. Sonra da Mescid-i Nebevî'ye gidip sabah namazının o manevî iklimine dalmıştık.

Namazın ardından bir an önce evimize gidip Mustafa'yla başbaşa kalmak için sabırsızlanıyordum. Ama o bir türlü gelmiyordu.

Öğlene doğru evlilik, aşk ve sevda konusunda kendisine Süheyb'i örnek alan Mustafa'nın, Efendimizin (a.s.m.) manevî huzurunda, şükür gözyaşlarıyla ruhunu teslim ettiğini öğrenmiştim.

Bu haber kâinatı başıma yıkmış; vücudumu, ruhumdan koparak bedenimi cansız bırakan bir hançer gibi kalbime saplanmıştı...

Başı kesilen bir hayvanın can havliyle çırpınışları neyse, benim de ebedî sevdamdan ayrılışımın acısı öyleydi.

Secdede son nefesini veren Mustafa'nın eriştiği manevî iklimlerden beni de mahrum etmemesi için Efendimizi (a.s.m.) şefaatçi kılarak, Rabbime el açtım, başımı secdeden kaldırmadan saatlerce kendimi yırttım, en sonunda yığıldım oraya...

Ah keşke bir daha kalkamasaydım.

Nerede o iman bende.

Secdede son nefesini veren olmak kolay mı?

Efendimizin (a.s.m.) manevî huzurunda secdede ruhunu teslim etmek şerefi, acaba hangi makam, hangi para ve hangi şöhretle ölçülür? Hangi diploma, hangi kariyer buna erişebilir?

O, Rabbini çok sevmişti, Rabbim de onun ruhunu en makbul yerde alıp cennet bahçelerine uçurmuştu.

Mustafa'nın eli elime değmeden gerçek bir Süheyb olarak gitmişti, ebedî makamına. Ama ne yazık ki, ben ona layık bir Hifa

olamamıştım.

Benim tek tesellim ise, Yüce Allah'ın çok sevdiği kulunun nikâhlısı ve eşi olmamdı.

O gitse de sevdası ve ismi bende kalacaktı.

Onun kimliği, hayatımın en büyük şerefi olacaktı. Artık ömür boyu ona kavuşmanın hayaliyle yaşayacaktım.

Günlerim ya Mustafa'nın defnedildiği mezarlıkta, ya da Efendimizin (a.s.m.) mescidinde geçiyordu.

Artık kendi kendime, bu iki dünya arasında ömrümü geçirmek için karar almıştım. Benim evim, yurdum ve dünyam burası olacaktı. Mustafa'nın yanından bir saniye bile ayrılmayacaktım.

Ama Mustafa'dan gelen mesaj her şeyi altüst etmişti.

O gün yine Efendimizin (a.s.m.) huzuruna çıkıp yüreğimin yarasıyla kendimi kaybederek şefaat istemiştim:

– Efendimiz (a.s.m.)... Seni çok seven bir ümmetini, yanına yolladık. Onu kabul et, Rabbimin ebedi rahmetî için ona şefaatçi ol. Ben onu çok sevdim, sen de onu sev.

O gece yine sabaha kadar Mescid-i Nebevî'de Efendimizin (a.s.m.) kabri yanında yalvarıp yakarmıştım.

Sabaha doğru seccademin başında hafif dalmıştım.

Allah'ım, rüyamda gördüğüm cennet bahçesinde yine Mustafa, annesiyle birlikte kameriyede oturmuşlardı.

– Üzülme, dedi. Dünya hayatı çok kısa. Sen Rabbine teslim ol, Onun için yaşa. Unutma Ona dayanan kazanmıştır, Ondan ayrılan kaybetmiştir.

Yüce Allah, ömrümü çok az kaldığı için seninle evliliğe izin vermedi.

Beni de dünya zevkini tattırmadan yanına alarak, cennetin zevkine layık kıldı.

Evliliğin hakiki lezzetini burada tatmak için seni bekliyorum.

Unutma ki, dünyada Allah için ömür tüketip de düğünlerini yapamayanların evlilik törenini bizzat Efendimiz (a.s.m.) yapacak.

Takılarımızı ve yüzüklerimizi de O takacak.

Bütün cemaat ehli düğünümüze gelecek. Bu muhteşem nimet için bin kez ölsek yine de azdır. Fani bir evliliğe bedel, baki bir evlilik bizi bekliyor.

Sen memlekete dön, iman hizmetine devam et. Orası İslam âleminin kalbidir. Bu kalbin kurtulduğu gün İslam dünyası ayağa kalkacaktır.

O kalpte hastalık başlarsa, İslam dünyası çöker. Hakiki hizmet oradadır. Burada kalıp kendin için çalışacağına, oraya gidip binlerce gencin iman selameti için ömür harca.

Orası iman cephesi sayılır. Sana yakışan da budur.

Seni kabir kapısında bekleyeceğim.

Netleşmiş Yol Haritası

Artık benim yol haritam netleşmişti.

Rıza-yı ilahiye nail olmak için gece gündüz bu iman ve Kur'an hizmeti yolunda ömür tüketmeliydim.

Önce Rabbime, sonra da Mustafa'ya layık olmak için Kur'an'ı kendime rehber, emirlerini de hayat programı yapmalıydım.

Canımı uğruna seve seve vermeye hazır olduğum Mustafa'yı, en sevdiği Zata emanet ederek, ülkeye dönmek için Medine'de hazırlıklara başlamıştım.

Defnedildiği yere son kez giderek nasıl bir hasret içinde olduğumu, ölene kadar bir saniye bile aklımdan çıkarmayacağımı, canımın canına, kalbimin gülüne, ruhumun ilâcına bir kez daha haykırmıştım.

Bir kez daha kendimi onun mezarı başında helâk ederek, ona daha çabuk kavuşmak için Rabbime yalvarıp inlemiştim.

Memlekete gidip huzur içinde iman ve Kur'an hizmetine sarılmayı düşlerken, uçağa binmeden önce aldığım son haber beni tam anlamıyla yıkmıştı.

İtalya'nın gözlerden uzak bir beldesinde, dostlarımız tarafından korunan annem, babamın yanlışlarına kurban edilmişti.

Ah annem!

Sana bir zarar gelmesin diye de güya en güvenilir bir yer seçmiştim.

Ama olmadı.

İnsanlıktan nasibini almamış bu kan içiciler, bana göz dağı vermek için önce sana kıydılar acımasızca...

Ne kadar üzüldüm, ne kadar feryat ettim, ne kadar kendimi helak ettim bu haber üzerine hesaplamak çok zordu...

Dünyadaki tek umudum, tek sırdaşım ve tek arkadaşım da bana veda etmişti.

Bir tarafta Mustafa'nın, bir tarafta da annemin kayıpları, benim bütün direncimi bitirmiş, yaşayan bir cenaze haline gelmiştim.

Annemin vahşice öldürülmesinden sonra, sıranın bana geldiğini biliyordum.

İtalya'nın en kuytu ve korunaklı yerinde bularak onu acımazsızca katleden bu gözü dönmüş katiller, beni de aynı akıbete uğratmak için asla peşimi bırakmayacaklardı.

Uçaktan iner inmez güvenilir dostları arayarak, havayı koklamak istemiştim.

Edindiğim bilgiler karşısında amansız günlerin sıraya dizildiğini gösteriyordu. Çünkü esrarengiz kılıklı kişilerin beni bulmak için çalmadıkları kapı, bakmadıkları delik kalmamıştı.

Artık her yanıma ölüm tuzaklarının kurulduğunu; etrafımı intikam çılgınlığıyla eli silahlı insanların kuşattığını çok iyi biliyordum.

Kısacası, kanlı bir törenle karşılanmak için her şey hazırdı.

Beni demir bir mengene gibi avuçlarına alıp ölesiye sıkmaya başlayan bu korkutucu ortamda ne yapacağımı, nereye gideceğimi ve kime sığınacağımı düşünürken, kaldığım otelde telefonlaştığım bir arkadaşımın bana ilettiği bir not, bir anda her şeyin seyrini değiştirmişti.

En sevdiğim dostlarımdan birisini arayan Melek kız ve annesi beni çok merak ettiklerini bildirmiş, gelir gelmez de kendilerini ziyaret etmemi istemişlerdi.

Bana hayatımın en büyük dersini veren bu ana kızın, en zor durumda olduğum bir anda ulaşan mesajları, bir kere daha beni en büyük koruyucunun Rabbim olduğu gerçeğine yöneltmişti.

Kendilerine temin ettiğimiz yeni evlerinde, bu iki pak ruhlu insanla karşılaşınca sevinç ve mutluluktan her şeyi unutmuştum.

Beynimi tırmalayan kuşkular, selin önündeki kütükler gibi bir anda silinip süpürülürken bana da huzur dolu bir dünyanın kapıları açılmıştı.

Hasretin ve dostluğun sıcaklığı içinde:

– Kurban olduğum hoş geldin, seni ne kadar da merak ettik, diyerek yatağında takatsiz bir şekilde yatan bu pırıl pırıl hanım, beni bağrına basıp, içten bir anne şefkatiyle öpüp koklamıştı.

Hele Melek kızın insanı duygu seline kaptıran o sevgisi yok mu Rabbim!

Dünya derdi umurunda olmayan bu iki insanın ummanlar gibi hudutsuz yüreklerine öyle bir dalmıştım ki, hiç kimsenin beni burada ne bulmalarına, ne de el sürmelerine imkân yoktu.

– Kardeşim korkma, dedi Melek'in annesi. Allah'ın izni olmadan senin canına kimse kıyamaz.

Ama Rabbim ömrünü bitirmeyi istediği zaman da, bütün insanlık bir araya gelse yine de sonucu değiştiremez.

İçimi okuyordu. Sanki yaşadıklarımı adım adım takip etmişti.

– Burada emniyettesin artık. Bizi öldürmeleri, onların intiharları olur. Çünkü Rabbim, korumasız ve çaresiz kullarını kimseye bırakmaz, bizzat kendisi korur.

Feri sönmüş bakışlarını çok ötelere çevirerek, gizemli bir sahneyi anlatır gibi bir anda duygu seline boğulmuştu.

– Kardeşim, dedi. Biliyor musun sana çok gıpta ettim.

– Estağfurullah, diye atıldım cansız ellerine. Ben kimim ki bana gıpta ediyorsun? Ben günahkâr bir kulum, o kadar.

– Hele Mustafa kardeşime çok imrendim, çok ağladım. Rabbim benim de nefesimi secdedeyken al, diye. Ama bende nerde öyle bir iman?

Yeniden deşilmişti yaralarım, yeniden alevlenmişti yüreğimdeki hasret ateşi.

– Anneniz de beni çok etkilemişti, diye devam etti hiç beklemediğim bir anda.

Annemle ilgili neler bildiğini merak ederek, bakışlarımı büyük bir şaşkınlık içinde gözlerine dikmiştim. Çünkü annemin katli konusu hâlâ gizemini koruyordu.

Doyurucu bir bilgi alamamıştım.

– Anneniz, babanızın ölümünün ardından öyle bir iman etmişti ki, eğer o iman dağılsa benim gibi yüzlerce insana yeterdi.

Öylesine bir hayret içindeydim ki... Bütün bunları nereden biliyordu?

– Hele son anı görülmeye değerdi, diye devam etti.

Artık nefesimi tutarak, hiçbir şey sormadan anlatmaya başladığı esrarlı olaylara kendimi kilitlemiştim.

– O da Mustafa gibi son nefesini secdede verdi. Onu katiller secdede vefat etmiş olarak buldular. Cesedine yağdırdıkları kurşun ise, cennetteki makamını yükseltti.

Allah'ım! Bu seni çok seven kulun neler diyordu?

Yıllardır ölüm döşeğinde, Allah kelamından başka bir şey bilmeyen bu aziz insanın gönlü açıktı, olup bitenleri sanki film izler gibi gönül ekranında seyrediyordu.

Medine'de, birkaç kez Peygamber (a.s.m.) Mescidi'nde kendisini görmüştüm.

Ama ayağa kalkamayan bir insanın buralarda olmasına ihtimal vermediğim için, her halde benzettim diyerek üzerinde durmamıştım.

Şimdi her şeyi daha iyi anlıyordum.

Vücudu yatağa mahkûmdu ama gönlü ve ruhu kâinatın en derin sırlarının içinde geziyor, Rabbimin çok özel ikram ve ihsanlarına mahzar oluyordu.

Kaç defa yalvarmıştım Yüce Allah'a...

"Ömrümü sağlıklı, zengin, aklı bozulmuş ve kalbi kararmış bir insan olarak geçireceğime bu hanım gibi yatağa bağlı ama senden başka yâri olmayan bir ruhla geçirseydim" diye...

Şimdi bu iki melek insanın manevî himayesi altında günlerim geçmekte, kafamda ise sürekli Mustafa'ya verdiğim sözler yankılanıp durmaktaydı:

– Sen yerinde rahat uyu... Unutma ki senin bayrağını dalgalandırmaya devam edeceğim. Hatta o kadar çalışıp çırpınacağım ki, senin yapman gereken hizmeti de ben sırtlayacağım. Müsterih ol, bekle beni...

Şimdi gelecek vadeden pırıl pırıl öğrencilerimle, iman ve Kur'an ruhunu hayatımıza ruh yapmanın gayreti içindeyiz.

Biliyorum ki, Efendimize aziz bir komşu olan Mustafama layık olmanın yolu budur.

Bu nedenle de ömrümü bu şekilde tamamlamak için seccademi gözyaşlarımla sulayarak, Rabbime yalvarıyorum.

Ve her an kapımı açacak o esrarengiz misafirimi bekliyorum.

Gel artık Azrail meleği...

Ne olursun gel...

Çok bekletme, götür beni hasretlime...

Dinsin şu içimin yangını...

Çok özledim...
Ölürcesine...